

ALCATRAZ
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE
◀ KARŞI ▶
KÂTİBİN
KEMİKLERİ

BRANDON
SANDERSON

"Sanderson'ın gençler ve her zaman genç kalanlar için kaleme aldığı bu orijinal ve çılgın romanlar, Artemis Fowl ve Talihsiz Serüvenler Dizisi'ni anımsatıyor. İçinde barındırdığı mizah öğeleri gençleri gülmekten kırıp geçirecek ve yetişkinler de bu komik kitabın sayfaları arasında kendileri için bırakılmış zekice göndermeler bulacaklar... Şeytani bir zekânın ürünü olan son sayfayı çevirdiğinizde, kendinizi bu yetenekli yazarın kaleminden çıkan başka şeyleri okumayı isterken bulacaksınız."

* * *

VOYA Dergisi

Alcatraz Smedry yeni bir macera ile geri döndü!

Kötü Kütüphanecilerin dünyayı ele geçirmesine mani olmak için çabalamaya devam eden Alcatraz, özgürlük savaşçılarından meydana gelen ekibiyle birlikte Büyükbaba Smedry'nin izini sürüp mistik İskenderiye Kütüphanesi'ne gidiyor. Suskun Diyarlar'da yaşayanlar —yani hayatını Kütüphanecilerin kontrolündeki Kanada, Avrupa ve Amerika'da sürdürenler— İskenderiye Kütüphanesi'nin uzun zaman önce yok olduğunu sanıyor. Oysa Özgür Krallıkların sakinleri gerçeğin farkında ve kütüphanenin varlığını sürdürdüğünü, hatta bütün gezegenin en tehlikeli yerlerinden biri olduğunu biliyorlar.

Acaba Alcatraz ve arkadaşları ruh çalan kütüphanecilerin elinden kurtarmayı başarabilecek mi?

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

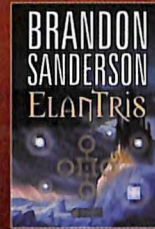
Sissoylu (4 kitap)

Fırtınasığı Arşivi
(2 Kitap)

Beyaz Kum

Elantris

Alcatraz Kötü
Kütüphanecilere
Karşı (2 Kitap)

Lejyon (2 Kitap)

₺ 19,50

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-9800-31-0

ALCATRAZ
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE
◀ KARŞI ▶

KATİBİN
KEMİKLERİ

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Özge Özköprülü

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 26062

**Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Alcatraz versus The Scrivener's Bones,
Brandon Sanderson**

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-9800-31-0

Ankara, 2017

Türkçesi : Özge Özköprülü
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.
Sebze Bahçeleri Cad. Arpacıoğlu İşhanı
No: 95/1 İskitler Ankara

*Ailenin hem en küçüğü, hem de en sorumluluk sahibi bireyi
olmayı başaran Lauren için...*

Önsöz

Ben yalancının tekîyîm.

Buna inanmayabîlîrsînz belkî. Hatta umarîm inanmazsînz. Bu benim îtirafîmî îyîce îronîk kîlmakla kalmaz, bûyûk bîr şaşkînlîk yaşayacağînz anlamına da gelîr.

Sîz Özgûr Krallîklar'da yaşayanların hakkînda hîkâyeler duyduğînmî bîlîyorum. Belkî sîlîmatîk ekranda hayatîmî anlatan bîr îkî tane belgesel de îzledînz. Yalan-cî olduğuma inanmama îhtîmalînzînz sebebînî anlıyorum. Muhtemelen tevazu gösterdîğîmî sanıyorsunuz.

Benî tanıdîğînzîna inanıyorsunuz. Hîkâyecîlerî dînledînz. Arkadaşlarînzîla maceralarîmî konuştunuz. Tarih kîtapları okudunuz ve çîğîrtkanların kahramanlîklarîmî anlattîğînmî duyduunuz. Sorun şû kî, benî anlatan însanlar benden daha da bûyûk yalancılardır.

Benî tanımıyorsunuz. Benî anlamıyorsunuz. Benîm hakkînda okuduklarınzîna kesinlîkle inanmamalîsînz. Bu kîtapta okuyacaklarınzî harîf elbette. Bu kîtap gerçeklerî barındırıyor.

Şimdi de Suskun Dıyarlılara seslenmek istiyorum. Yani Kanada, Avrupa ya da Amerika gibi yerlerde yaşayanlara. Bu kitabın hayal ürünü gibi görüldüğüne bakmayın! Tıpkı önceki cilt gibi, bu kitabı da Kütüphanecilerden saklamak için Suskun Dıyarlar'da kurgusal bir eser olarak yayınlıyacağız.

Oysa kurgusal bir eser değil. Özgür Krallıklar'da -Mokia ve Nalhalla gibi yerlerde- otobiyografi olarak yayınlanacak. Çünkü aslında öyle. Bu benim gerçekte yaşananları kanıtlamak için hayat hikâyemi ilk anlatışım.

Bir kez olsun yalanlardan kurtulmak istiyorum. Bir kez olsun gerçeği basılı olarak görmek istiyorum. Benim adım Alcatraz Smedry. Hayat hikâyemin ikinci cildine hoş geldiniz.

Umarım bu kitabı aydınlatıcı bulursunuz.

1

Sıkıcı bir havalimanı terminalinde koltuğuma yaslanmış beklerken, dalgın tavırlarla paketteki bayatlamış patates cipslerini atıştırıyordum.

Böyle bir başlangıç beklemiyordunuz, değil mi? Muhtemelen bu kitabı heyecanlı bir sahneyle başlatacağımı düşünüyordunuz. Kötü Kütüphaneciler, Canlandırılmışlar, sunaklar ya da en azından makineli tüfekler içeren bir sahneyle.

Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bu sizi ilk hayal kırıklığına uğratışım değil. Ne var ki bunu sizin iyiliğiniz için yapıyorum. Değişmeye karar verdim. Son kitabım hiç de adil değildi. O kitabı heyecanlı ve göz korkutucu bir aksiyon sahnesiyle başlatmıştım. Ardından o sahneyi keserek okuru havada ve merak içinde bırakıp hüsrana uğratmıştım.

Artık yazarken böyle hilelere başvurmayacağıma söz veriyorum. Okumaya devam etmeniz için en heyecanlı yerinde kesilen sahneler veya başka hileler kullanmayacağım. Sakin, saygılı ve bütünıyla açık sözlü olacağım.

Bu arada havalimanında beklerken hayatımın belki de en büyük tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu söylemiş miydim?

Ağızma bayatlamış bir patates cipsi daha attım.

Orada oturduğum sırada yanımdan geçseydiniz, sıradan bir çocuk gibi göründüğümü düşünürdünüz. On üç yaşındaydım ve

koyu kahverengi saçlarım vardı. Bol bir kot, yeşil bir ceket ve beyaz spor ayakkabılar giymiştim. Son birkaç ayda boyum biraz uzamıştı ama yine de yaşıma göre ortalama bir boyum vardı.

Aslına bakılırsa, tek tuhaf yanımda mavi gözlüğümde. Bu bir güneş gözlüğü değildi. Yaşlıların taktığı okuma gözlüklerine benziyordu ama açık mavi tonundaydı.

(Hayatımın bu yanının büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum. Her nedense, Optik Mercekler ne kadar güçlü olursa, o kadar uyduruk görünüyor. Bu konuda bir teori geliştirmeye başladım: Orantısız Dandiklik Kanunu.)

Bir cips daha yedim. *Hadi ama...* diye düşündüm. *Neredesin?*

Büyükbabam her zamanki gibi gecikmişti. Bu, *tamamen* onun suçu sayılmazdı. Ne de olsa Leavenworth Smedry de sonuçta Smedry ailesindendi. (Soyadından da anlaşılacağı gibi.) Bütün Smedryler gibi, onun da büyümlü bir Yeteneğı vardı. Onun Yeteneğı, randevularına büyümlü bir şekilde geç kalmaktı.

Birçok insan bunu elverişsiz bulabilir ama Smedryler Yeteneklerinden faydalanmayı bilirler. Örneğın Büyükbaba Smedry genellikle kurşun yarası alabileceğı olaylara ve felaketlere geç kalır. Yeteneğı defalarca hayatını kurtarmıştır.

Ne yazık ki büyükbabamın diğerk zamanlarda da geç kalmak gibi bir huyu vardır. Bana kalırsa Yeteneğini bazen bahane olarak kullanıyor. Bu konuda onunla birkaç kere yüzleşmeye çalıştım ama başarıya ulaşamadım. Paylanmaya hep geç kaldığı için söylediklerimi de hiç duymadı. (Ayrıca Büyükbaba Smedry için paylanmak da bir felaket sayılırdı.)

Koltuğa biraz daha gömölerek göze çarpmamaya çalıştım. Sorun şuydu ki, aradığını bilen herkes, Optik Mercekler taktığımı görebilirdi. Açık mavi gözlüğüm Haberleşme Mercekleri içeriyordu. Yakın mesafedeki iki Optikçinin haberleşmesini sağlayan yaygın merceklerden. Büyükbabamla birlikte Kütüphanecilerin

ajanlarından kaçıp saklandığımız son aylarda bu merceklerden çok faydalanmıştık.

Suskun Diyarlar'da Optik Merceklerin gücünü bilen insanların sayısı çok azdır. Havalimanında dolaşan insanların çoğu Optikçilerden, silimatik teknolojiden ve dünyayı gizliden gizliye yöneten kötü Kütüphaneciler tarikatından habersizdi.

Evet. Doğru okudunuz. Dünyayı kötü Kütüphaneciler yönetiyor. İnsanlara tarih, coğrafya ve siyaset yerine yalan yanlış şeyler öğretip herkesi cahil bırakıyorlar. Bu onlara şaka gibi geliyor. Yoksa kendilerine neden Kütüphaneci desinler ki?

Kütüphaneci. KÖTÜ-phaneci.

Şimdi anladınız, değil mi? Eğer alnınıza bir şaplak geçirip başıra çağıra sövmek istiyorsanız, hiç çekinmeyin. Ben bekleyebilirim.

Bir cips daha yedim. Büyükbaba Smedry'nin iki saat önce Haberleşme Mercekleri aracılığıyla benimle bağlantıya geçmiş olması gerekiyordu. Kendi standartlarına göre bile gecikmişti. Havalimanındaki kalabalığın arasında Kütüphanecilerin ajanlarının bulunup bulunmadığını görmek için etrafımı taradım.

Hiç ajan göremedim ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Bir kişinin Kütüphaneci olup olmadığını bir bakışta anlamamanın her zaman mümkün olmadığını biliyordum. Bazıları rolüne uygun giyinirken –kadınlarda kemik çerçeveli gözlükler, erkeklerde ise papyon ve yelek– bazıları da tamamen normal görünüyor ve sıradan Suskun Diyarlıların arasına karışıyordu. Tehlikeliydiler ama gözden saklanıyorlardı. (Bir nevi, fantastik romanlar okuyan baş belaları gibi.)

Vermem gereken zor bir karar vardı. Haberleşme Merceklerini takmaya devam edersem Kütüphanecilerin ajanları Optikçi olduğumu anlardı. Çıkarırsam da Büyükbaba Smedry'nin benimle bağlantıya geçecek kadar yaklaştığında gönderdiği mesajı kaçırırdım.

Şayet benimle bağlantıya geçecek kadar yaklaşırsa.

Bir grup insan oturduğum yere doğru yürüyüp bavullarını kol-

tuklara bıraktı ve sisten kaynaklanan r tarları konuşmaya başladı. Bu insanların Kütüphanecilerin ajanları olabileceğini düşünerek tedirgin oldum.    aydır devamlı kaçıyor olmak beni germi ti.

Ne var ki kaçış artık sona ermek üzereydi. Yakında Suskun Diyarlar'dan kurtulup anayurdumu nihayet ziyaret edecektim. Özgür Krallıklar'dan biri olan Nalhalla'yı. Pasifik Okyanusu'nda Kuzey Amerika ile Asya arasında yer alan büyük bir kıta olmasına rağmen, Suskun Diyarlılar buranın varlığından bile habersizdi.

Ben Nalhalla'ya hiç gitmemi tim ama birtakım hikâyeler duymuş ve  zg r Krallıklar'ın bazı teknolojilerini görmüştüm. Örneğin kendi kendine giden arabalar ve hangi tarafa çevrilirse çevrilsin zamanı tutmaya devam eden kum saatleri gibi. Nalhalla'ya gitmeye can atıyordum ama Kütüphanecilerin idaresindeki topraklardan kurtulmayı daha da çok istiyordum.

Büyükbaba Smedry beni buradan tam olarak *nasıl* kurtarmayı planladığını a ıklamamı , hatta havalimanında buluşmamızın sebebini bile s ylememi ti. Büyük bir olasılıkla, buradan  zg r Krallıklar'a uçuş yoktu. Ancak, hangi yöntemi kullanırsak kullanalım, ka ışımızın kolay olmayacağını biliyordum.

Neyse ki benim de bazı avantajlarım vardı. Birincisi, Optikçi olduğum için çok güçlü Mercekler kullanabiliyordum. İkincisi, büyükbabam Kütüphanecilerin ajanlarını atlatmakta ustaydı. Üçüncüsü, dünyanın büyük bir bölümünü gizliden gizliye yöneten Kütüphanecilerin dikkat çekmeyi sevmediğini biliyordum. Muhtemelen polisleri ya da havalimanı güvenliğini dert etmeme gerek yoktu. Kütüphaneciler onları i lerine karıştırmak istemezlerdi, çünkü o durumda gizli planlarını düşük rütbeli kişilere i  a etme riskini almış olurlardı.

Ayrıca Yetene im de vardı. Gelgelelim... Bunun bir avantaj olup olmadığından emin değildim. Bu...

Donakaldım. Bulundu um kapının yanındaki bekleme salonunda bir adam duruyordu.  zerinde takım elbise vardı ve güneş

gözlüğü takmıştı. Gözlerini bana dikmişti. Ben onu fark eder etmez arkasını döndü ve fazlasıyla kayıtsız davranmaya başladı.

Güneş gözlüğü muhtemelen Savaş Mercekleri anlamına geliyordu ve bunlar da Optikçi olmayan kişilerin kullanabildiği nadir merceklerden biriydi. Doğrudum. Adam kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Ya da telsizle konuşuyordu.

Cam Kırıkları! diye düşündüm ayağa kalkıp sırt çantamı tarken. Kapıyı arkamda bırakarak kalabalığın arasında ilerlemeye başladım ve Haberleşme Merceklerini çıkartmak için elimi gözlerime götürdüm.

Peki ama... Büyükbaba Smedry benimle bağlantıya geçmeye çalışırsa ne olacaktı? Kalabalık havalimanında beni kesinlikle bulamazdı. Mercekler kalmak zorundaydı.

Aksiyonu burada kesmem gerekiyor, çünkü önemsiz şeylerden bahsetmek için aksiyonu sık sık kestiğim konusunda sizi uyarmak istiyorum. Bu da insanların bana sinir olmasına yol açan kötü alışkanlıklarımdan biri. Tıpkı birbirine uymayan çoraplar giymem gibi. Ancak bu benim suçum değil, gerçekten. Ben bu konuda toplumu suçluyorum. (Çoraplar konusunda yani. Aksiyonu kesmek *tamamen* benim suçum.)

Başımı yerden kaldırmadan ve Mercekleri çıkartmadan adımlarımı hızlandırdım. Daha pek ilerleyememiştim ki biraz ötedeki yürüyen havalimanı bandında siyah takım elbiseli ve pembe papyonlu adamlar gördüm. Yanlarında üniformalı güvenlik görevlileri vardı.

Donakaldım. *Polisleri dert etmek zorunda olmamak buraya kadarmış...* Elimden geldiği kadar gizlice dönüp diğer tarafa doğru ilerlemeye başlarken, paniğimi bastırmaya çalıştım.

Kuralların değişmeye başlayacağını tahmin etmem gerekirdi. Kütüphaneciler üç aydır Büyükbaba Smedry ile benim peşimdeydi. Güvenlik güçlerini işlerine karıştırma fikrinden nefret ediyor

olabilirlerdi ama bizim izimizi kaybetme fikrinden daha çok nefret ediyorlardı.

Kütüphanecilerin ajanları diğer taraftan da geliyorlardı. Sayıları bir düzineyi bulan bu Mercekli savaşçılar büyük bir olasılıkla cam kılıçlar gibi gelişmiş silahlar kuşanmışlardı. Yapılacak tek bir şey vardı.

Tuvalette girdim.

İçeride işini gören çok sayıda insan vardı. Arka duvara koştum. Sırt çantamı yere bıraktıktan sonra iki elimi de duvarın fayanslarına dayadım.

Tuvaletteki iki adam bana tuhaf tuhaf baktı ama ben böyle bakışlara alıştım. İnsanlar hayatım boyunca bana tuhaf tuhaf bakmışlardı. Kırılması o kadar da kolay olmayan şeyleri devamlı kıran bir çocuksanız başka ne bekleyebilirsiniz ki? (Yedi yaşında olduğum sıralarda, Yeteneğim yüzünden üzerine bastığım beton parçaları kırılmıştı. Arkamda kırık kaldırım karolarından oluşan ve katil bir robotun ayak izlerini anımsatan izler bırakmıştım... otuz sekiz numara spor ayakkabı giyen bir robotun.)

Gözlerimi kapatıp odaklandım. Eskiden Yeteneğimin hayatımı yönetmesine göz yumardım. Onu kontrol edebileceğimi bilmiyordum. Hatta gerçek olup olmadığından bile emin değildim.

Büyükbaba Smedry'nin üç ay önceki ziyareti bütün bunları değiştirmişti. Büyükbabam beni bir kütüphaneye sızıp Rashid'in Kumları'nı kurtarmaya sürüklerken, Yeteneğim tarafından kullanılmak yerine Yeteneğimi *kullanabileceğimi* anlamamı sağlamıştı.

Odaklanmamla birlikte kollarımdan ve göğsümden enerji fışkırmaya başladı. Önümdeki fayanslar yerinden çıktı ve parmaklıklardan düşen buz sarkıtları gibi yere çarparak parçalandı. Odaklanmaya devam ettim. Arkamdaki insanlar çığlıklar atıyorlardı. Kütüphaneciler her an tepeme binebilirlerdi.

Bütün duvar kırılıp önüme yığıldı. Havaya su fışkırmaya başladı. Arkamdaki çığlık atan insanlara bakmak yerine uzanıp çantamı aldım.

Çantanın kayışı koptu. İçimden söverek diğer kayışı tuttum. O da koptu.

Yeteneğim. Hem bir nimet, hem de bir belaydı. Beni yönetmesine izin vermiyordum artık ama idareyi tam anlamıyla elime alamamıştım. Hayatımın velayetini Yeteneğim ile paylaşıyorduk sanki; hayatım hafta sonlarında ve bazı tatillerde bende kalıyordu.

Sırt çantasını bıraktım. Merceklerim ceketimin ceplerindeydi ve sahip olduğum değerli tek şey onlardı. Delikten atlayıp molozların üzerinde güçlkle ilerleyerek havalimanının bağırsaklarına daldım. (Hım. Tuvaletten bağırsaklara; normalde tersi olur.)

Temizliği aydınlatmasından da kötü olan bir servis tünelineydim. Birkaç dakika boyunca tünelde koştum. Galiba terminali arkamda bırakmış ve bir geçitten geçerek başka bir binaya ulaşmıştım.

Geçidin sonunda büyük bir kapıya açılan merdivenler vardı. Arkamdan gelen bağırışlar duydum ve dönüp bakma riskini göze aldım. Geçitten bana doğru koşan adamlar vardı.

Döndüm ve kapının koluna asıldım. Kapı kilitliydi ama kapılar her zaman benim uzmanlık alanım olmuştur. Yerinden çıkan kapı kolunu düşünmeden arkama attım. Ardından bir tekmeyle kapıyı açıp büyük bir hangara çıktım.

İçeride, koyu renkli ön camları olan devasa uçaklar vardı. Durup bu kocaman araçlara bakarken, kendimi cüce gibi hissettim.

Sarsılıp kendime geldim. Kütüphaneciler hâlâ peşimdeydi. Neyse ki hangarda hiç kimse yoktu. Kapıyı kapattıktan sonra elimi kilide koydum ve sürgünün sıkışması için Yeteneğimi kullanarak kilidi kırdım. Parmaklıkların üzerinden atlayıp hangarın zeminine açılan merdivenlere ulaştım.

Aşağı indiğimde tozlu zeminde ayak izleri bırakmaya başladığımı gördüm. Havalimanı güvenliğinin durumu düşünülürse, piste doğru koşmak tutuklanmaya davetiye çıkarmak olurdu. Ne var ki saklanmak da riskliydi.

Aslında bu benim hayatım için güzel bir benzetmeydi. Ne yaparsam yapayım, kendimi daha büyük bir tehlikenin içinde buluyordum. “Yağmurdan kaçarken doluya tutulduğum” söylenebilirdi. Bu, Suskun Diyarlar’da yaygın bir deyiştir.

(Suskun Diyarlılar deyişleri konusunda pek de yaratıcı değiller. Ben olsam “yağmurdan kaçarken, üzerinde katil kedicikler olan testereler tutan köpek balıklarıyla dolu ölümcül bir çukura düşmek” derdim. Ne var ki bu da pek akılda kalıcı değil.)

Adamlar kapıyı yumruklamaya başladılar. Kapıya göz attıktan sonra kararımı verdim. Saklanmayı deneyecektim.

Hangarın duvarındaki küçük kapıya doğru koştum. İçinden ışık huzmeleri süzülen bu kapı piste açılıyordu. Tozda büyük ayak izleri bırakmaya dikkat ettim. Sahte ayak izlerini bıraktıktan sonra etraftaki kutuların üzerine çıkıp ilerledim ve yere atladım.

Adamlar vurduka kapı sarsılıyordu. Fazla dayanmayacaktı. Bir 747’nin tekerleğinin yanına çömelip Haberleşme Merceklerini çıkarttım. Ceketimin içini yokladım. Ceketin astarına dikmiş olduğum ceplerin hepsi Mercekleri korumak için Özgür Krallıklar’da bulunan özel bir malzemeden yapılmış dolgular içeriyordu.

Yeşil Mercekli gözlüğümü alıp taktım.

Kapı kırıldı.

Ben kapıyı görmezden gelerek hangarın zeminine odaklandım. Mercekleri aktive ettim. Yüzümden anında kuvvetli bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr yerdeki ayak izlerinin bir kısmını sildi. Büyükbaba Smedry, Fırtınakoparan Mercekleri, Kütüphanecilerin arasına ilk sızıışımızdan sonraki hafta hediye etmişti.

Kütüphaneciler sövüp sayarak kapıdan girdiğinde, yerde sadece görmelerini *istediğim* ayak izleri kalmıştı. Merdivenlerden inen askerlerin ve polislerin seslerini duyunca tekerleğe iyice sokulup nefesimi tuttum ve güm güm çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

747'nin tekerleğinden kafamı uzatıp gizlice etrafıma baktım. Kütüphaneciler numaramı yutmuşlardı ve hangarın dışına açılan kapıya doğru ilerliyorlardı. Ne var ki istediğim kadar hızlı yürümüyorlardı ve bazıları şüpheyle etrafını süzüyordu.

Onlar beni görmeden geri çömeldim. Parmaklarım Ateşsalan Merceğe gitti; sadece bir tane kalmıştı. Merceği tereddütle aldım. Tamamen saydam olan bu Merceğin ortasında tek bir kırmızı nokta vardı.

Aktive edildiğinde, lazer gibi kızgın bir enerji yayıyordu. Merceği Kütüphanecilerin üzerinde kullanabilirdim. Ne de olsa beni birkaç kere öldürmeye çalışmışlardı. Bunu hak ediyorlardı.

Bir an düşündükten sonra Merceği sessizce cebime koydum ve yeniden Haberleşme Merceklerini taktım. Eğer bu otobiyografinin önceki cildini okuduysanız, kahramanlıkla ilgili kesin fikirlerim olduğunu biliyorsunuzdur. Kahraman dediğin kişi, bir grup askerin sırtına saf enerjiden meydana gelen bir lazer doğrultmaz. Özellikle de bu grubun içinde masum güvenlik görevlileri varsa.

Bu tür hassasiyetler yüzünden başım ileride büyük derde girecekti. Muhtemelen başıma gelecekleri hatırlıyorsunuzdur; ilk kitapta bahsetmiştim. İleride, çağdışı ansiklopedilerden meydana gelen bir sunağa bağlı olacaktım ve Kütüphanecilerin Kırk Mercek Cemiyeti'nin üyeleri şeytani bir tören düzenleyerek benim Optikçi kanımı dökmeye hazırlanıyor olacaktı.

O noktaya gelmemin sebebi kahramanlıktı. Ne var ki o gün havalimanı hangarında hayatımı kurtaran da kahramanlıktı. Çünkü eğer Haberleşme Merceklerini takmamış olsaydım, sonrasında olanları kaçıracaktım.

Zihnimde ansızın "*Alcatraz?*" diye bir ses duydum.

Şaşkınlıktan neredeyse çılgın atacaktım.

"Alcatraz? Orada mısın? Sesimi duyan var mı?"

Belli belirsiz duyulan bu ses büyükbabama ait değildi. Ne var ki Haberleşme Merceklerinden geliyordu.

"Hay aksi!" dedi ses. "Haberleşme Merceklerini kullanmayı hiç becerememişimdir zaten."

Ses, sanki birisi iyi çekmeyen bir telsizden konuşuyormuş gibi devamlı kesiliyordu. Konuşan kişi Büyükbaba Smedry değildi ama o anda şansımı denemeye razıyım.

"Buradayım!" diye fısıldadım Mercekleri aktive ederek.

Önümde bulanık bir yüz belirdi; bir hologram gibi havada asılı duruyordu. Bu yüz esmer tenli ve siyah saçlı bir kıza aitti.

"Merhaba?" dedi kız. "Orada mısın? Daha yüksek sesle konuşabilir misin?"

"Konuşamam," dedim Kütüphanecilere göz atarak. Çoğu kapıdan çıkmıştı ama belli ki küçük bir grup hangarı aramakla görevlendirilmişti. Çoğu güvenlik görevlisiydi.

"Hım... Tamam," dedi kız. "Kiminle konuşuyorum?"

"Kiminle konuşuyor olabilirsin?" diye sordum öfkeyle. "Ben Alcatraz. Sen kimsin?"

"Ben..." Ses ve görüntü bir an dondu. "...seni almak için gönderildim. Pardon! Neredesin?"

"Bir hangardayım," dedim. Güvenlik görevlilerinden biri başını kaldırdıktan sonra silahını benim bulunduğum yöne doğrulttu. Sesimi duymuştu.

"Cam kırıkları!" diye fısıldadım geri çömelerek.

"Sövmek hiç hoş bir şey değil," dedi kız.

"Teşekkürler," dedim elimden geldiği kadar sessizce. "Sen kimsin ve beni buradan nasıl kurtaracaksın?"

Bir duraksama oldu. Korkunç, dehşet verici, sinir bozucu, can sıkıcı, ölümcül, uzun, bitmek bilmeyen bir duraksama.

"Ben... Bilmiyorum," dedi kız. "Bir dakika. Bastille açık bir alana koşup bize sinyal göndermeni söylüyor. Aşağısı çok sisli. Pek bir şey göremiyoruz."

Aşağısı mı? diye düşündüm. Bastille'in bu kızın yanında olması iyiye işaretti. Bastille büyük bir ihtimalle başımı bu kadar derde

soktuğum için beni azarlayacak olsa da, yaptığı işte çok başarılıydı. Umarım beni kurtarmayı da başarılarına eklerdi.

“Hey!” dedi bir ses. Yanıma dönünce güvenlik görevlilerinden biriyle göz göze geldim. “Burada birini buldum!”

Bir şeyleri kırmanın vakti geldi, diye düşündüm derin bir nefes alarak. Ardından kırma gücümü uçağın tekerleğinde kullandım.

Tekerleğin bijonları yerinden çıkarken, başımı eğip ayağa fırladım. Güvenlik görevlisi silahını doğrulttu ama ateş etmedi.

“Vur onu!” dedi siyah takım elbiseli bir adam. Kütüphanecilerden olan bu adam olayları kenardan yönetiyordu.

“Ben bir *çocuğu* vurmam,” dedi güvenlik görevlisi. “Bahsettiğin teröristler nerede?”

Aferin, diye düşündüm hangarın ön tarafına doğru atılırken. O anda uçağın tekerleği tamamen çıktı ve aracın ön kısmı yere çarptı. Adamlar şaşkınlıkla haykırdı ve güvenlik görevlileri kendini korumak için yere atladı.

Siyah takım elbiseli Kütüphaneci şaşkın güvenlik görevlilerinden birinin tabancasını alıp bana doğrulttu. Gülümsemekle yetindim.

Tabanca, Kütüphaneci tetiği çeker çekmez dağıldı elbette. Yeteneğim gerektiğinde beni korur. Ayrıca bir silahın hareketli parçası ne kadar çoksa, kırılması da o kadar kolaydır. Omzumla devasa hangar kapılarına yüklenerek kırma gücümü kullandım. Yerinden çıkan vidalar, somunlar ve civatalar yere çarptı. Güvenlik görevlilerinin birkaçı kutuların arkasından başını kaldırıp baktı.

Hangar kapıları dışarıya doğru devrilerek büyük bir gürültüyle yere çarptı. Olmasını istediğim şey buydu ama yine de şaşkınlıkla bocaladım. Sis hangarın içine yayılmaya başladı ve etrafımı sardı.

Anlaşılan Yeteneğim gitgide güçleniyordu. Eskiden genellikle tabak çanak gibi şeyleri kırardım. Yedi yaşındayken kırdığım beton bir istisnaydı. Oysa son zamanlarda bambaşka şeyler yapıyordum: Uçakların tekerleklerini sökmek ve hangar kapılarını devir-

mek gibi. Gerektiği takdirde neleri kırabileceğimi bir kez daha merak ettim.

Yeteneğimin, *canı istediği* takdirde neleri kırabileceğini de.

Bunları düşünmeye vakit yoktu, çünkü dışarıdaki Kütüphaneciler kargaşayı fark etmişti. Siyah takım elbiseleriyle öğle sisinin içinde durmuş bana bakıyorlardı. Çoğu kenarlarda durduğu için dümdüz koşmaktan başka çarem yoktu.

Islak piste doğru atılıp bütün gücümle koştum. Kütüphaneciler bağırmağa başladı ve bazıları (boş yere) bana ateş etmeye çalıştı. Bunun işe yaramayacağını bilmeleri gerekirdi. Ancak doğruyu söylemek gerekirse, Kütüphaneciler arasında bile benim kadar güçlü bir Smedry ile başa çıkmayı bilenlerin sayısı azdır. Belki başkalarına, bir terslik olmadan birkaç el ateş etmeyi başarabilirlerdi. Ateşli silahlar Özgür Krallıklar'da *tamamen* işe yaramaz değildir. Sadece çok daha etkisizdir.

Ateş etmeleri (daha doğrusu edememeleri) bana sadece birkaç saniye kazandırdı. Ne yazık ki karşımda iki Kütüphaneci vardı.

"Hazır olun!" diye bağırdım Haberleşme Merceklerinden. Ardından onları çıkartıp Fırtınakoparan Mercekleri taktım. Elimden geldiğince odaklanarak gözlerimden kuvvetli bir rüzgâr estirdim. İki Kütüphaneci de yere düştü ve ben onların üzerinden atladım.

Piste çıktığım sırada, diğer Kütüphaneciler arkamdan bağırarak beni kovalıyorlardı. Nefes nefese cebime uzandım ve Ateşsallan Merceği çıkarttım. Merceği döndürüp aktive ettim.

Mercek parlamaya başladı. Kütüphaneciler olduğu yerde kaldı. Bu Merceği biliyorlardı. Havaya doğrulttuğum Mercek sisi delip geçerek yukarıya kırmızı bir ışık yaydı.

Umarım bu yeterli bir sinyal olur, diye düşündüm. Kütüphaneciler bir araya toplandılar. Mercek olsun veya olmasın, bana saldırmaya hazırlanıyorlardı. Bastille beni kurtarana kadar Kütüphanecileri uzak tutmak umuduyla Fırtınakoparan Merceklerimi hazır ettim.

Ne var ki Kütüphaneciler bana saldırmadılar. Ben gergin bir tavırla orada dururken, Ateşsalar Mercek havaya ışık saçmaya devam ediyordu. Ne bekliyorlardı?

Kütüphaneciler yolu açtılar ve karanlık bir siluet boğucu sisin içinde ilerlemeye başladı. Pek bir şey göremiyordum ama bu silüette bir *terslik* vardı. Diğer herkesten bir baş uzundu ve kollarından biri diğerinden birkaç santim uzundu. Kafasının şekli tuhaftı. Belki de insan değildi. Tehlikeli olduğu kesindi.

Ürperdim ve istemeden bir adım geri çekildim. Karanlık siluet kemikli kolunu bir silah doğrulturcasına kaldırdı.

Sorun yok, dedim kendi kendime. Silahlar bana karşı etkisizdir.

Havada bir kırılma meydana geldi ve yaratığın kurşunu Ateşsalar Merceğe isabet etti. Mercek parmaklarımda patladı. Haykıracak elimi çektim.

Beni vuracağına Merceğimi vurdu. Bu yaratık diğerlerinden daha akıllı.

Karanlık siluet ilerlemeye devam ederken, bir yanımda durup yaratığın kolunun ve kafasının o kadar tuhaf olmasının sebebinin görmek istedi. Diğer yanımda tamamen dehşete kapılmış durumdaydı. Siluet koşmaya başladı. Bu kadarı yeterdi. Akıllıca davranmış (arada sırada bunu becerebiliyorum) ve elimden geldiğince hızlı koşmaya başladım.

Anında geriye doğru çekildiğimi hissettim. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu ve attığım her adım bana olması gerekenden çok daha zor geliyordu. Terlemeye başladım. Kısa bir süre sonra yürümek bile zorlaştı.

Çok ama çok ters giden bir şeyler vardı. Beni geriye doğru çeken o tuhaf güce rağmen kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ederken, arkamdaki karanlık yaratığı *hissedebildiğimi* düşünmeye başladım. O çarpık ve kötü yaratığın gitgide yaklaştığını sezebiliyordum.

Hareket etmekte güçlük çekiyordum. Her. Adım. Daha. Zor-
du.

Piste ip bir merdiven sarkıtıldı. Haykırarak ileri atıldım ve merdiveni yakaladım. Yukarıdakiler ağırlıktan dolayı merdivene tutunduğumu anlamış olmalıydılar, çünkü merdiven ansızın beni de beraberinde çekerek yükseldi ve hareket etmemi engelleyen güçten kurtuldum. Baskının azaldığını hissettim ve rahatlayarak derin bir nefes alıp aşağı baktım.

Siluet hâlâ orada duruyordu. Benim az önce bulunduğum yerden sadece birkaç adım uzaktaydı ve sisin içinde hayal meyal görünüyordu. Beni yukarı çekerlerken, yaratık gözlerini üzerimden ayırmadı. Ta ki kendisi de pistle birlikte gözden kaybolana dek.

Ahşaba ve ipe yaslanıp rahatlayarak derin bir nefes aldım. Birkaç dakika sonra merdivenin yükselmesiyle birlikte sisten kurtulup açık havaya çıktım.

Yukarı baktım ve hayatımda o güne dek gördüğüm belki de en muhteşem manzarayla karşılaştım.

2

Elinizdeki kitap, bu serinin ikinci cildi. Birinci cildi okuyanlar bu kısmı atlayıp devam edebilirler. Diğerleri yerinden kıpırdamasın.

Bu kitabı bulduğunuz için sizi tebrik etmek istiyorum. Napolyon gibi hayal ürünü bir karakteri anlatan saçma sapan bir fantezi romanı okuyarak vakit kaybedeceğinize, gerçek dünya politikalarını işleyen ciddi bir eser okuyor oluşunuza çok seviniyorum.

Ancak, itiraf etmem gereken bir şey var. Serinin *ikinci* kitabından başlamaya karar vermeniz beni çok rahatsız etti. Bu çok kötü bir alışkanlık. Birbirine uymayan çoraplar giymekten bile daha kötü. Hatta kötü alışkanlıklar ölçeğinde, yemeğini yerken konuşmak ile arkadaşların çalışırken ördek sesleri çıkarmak arasında bir noktada yer alır. (Bu ikincisini bir ara mutlaka deneyin. Gerçekten çok eğlenceli.)

Biz yazarlar, sizin gibi insanlar yüzünden ikinci kitaplarımızı türlü türlü açıklamalarla doldurmak zorunda kalıyoruz. Yani tekerleği baştan icat etmek –ya da en azından patentini yenilemek– zorunda kalıyoruz.

Benim kim olduğumu zaten biliyor olmanız gerekirdi. Optik Mercekleri ve Smedry Yeteneklerini de. Eğer bütün bu bilgilere sahip olsaydınız, beni ip bir merdivene tutunarak size henüz

betimlemediğim muhteşem bir manzaraya bakmaya sürükleyen olayları kolaylıkla anlayabilirdiniz.

Neden mi şimdi betimlemiyorum? Bu soruyu sormakla, birinci kitabı okumadığınızı kanıtlamış oluyorsunuz. Kısa bir örnekle açıklamama izin verin.

Bu kitabın birinci bölümünü hatırlıyor musunuz? (Umarım hatırlıyorsunuzdur, çünkü daha birkaç sayfa önceydi.) Size orada ne söz vermiştim? En heyecanlı yerinde kesilen sahneler gibi sinir bozucu hikâye anlatma taktiklerine başvurmayacaktım. Peki, o bölümün sonunda ne yaptım? Sahneyi en heyecanlı yerinde kesim elbette.

Amacım size bir ders vermektir. Çok güvenilir bir insan olduğuma ve size asla yalan söylemeyeceğime dair bir ders. En azından, bir bölümde yarım düzineden fazla yalan söylemeyeceğime güvenebilirsiniz.

İp merdivenden sarkarken, rüzgâr ceketimi dövüyordu ve kalbim hâlâ güm güm çarpıyordu. Tepemde camdan devasa bir ejderha uçuyordu.

Belki sanat eserlerinde ya da sinemada ejderha görmüş olabilirsiniz. Ben görmüştüm. Ne var ki tepemdeki yaratığa bakınca, filmlerde gördüğüm imgelerin pek de gerçekçi olmadığını anladım. Bu filmlerde ejderhalar –en korkutucu olanları bile– kocaman göbekleriyle ve tuhaf kanat açıklıklarıyla genellikle tombul görünürdü.

Oysa tepemdeki sürüngen hiç de öyle değildi. İnanılmaz incedi. Yılan gibiydi ama aynı zamanda güçlüydü de. Üç çift kanadı vardı ve kanatlarını ahenkle çırpıyordu. Altı bacağının hepsini ince bedeninin altına kıvrırmıştı. Camdan uzun kuyruğu havada sallanıyordu.

Başını çevirdi –yarı saydam cam parladı– ve bana baktı. Üçgen şeklindeki başı, ok başına benzeyen keskin hatlara sahipti. Ayrıca göz küresinde duran insanlar vardı.

Bu canlı bir yaratık değil, dedim içimden, merdivene sıkıca tutunarak. Bu bir araç. Tamamen camdan yapılmış bir araç!

“Alcatraz!” diye seslendi biri tepemden. Rüzgâr sesini boğuyordu.

Yukarı baktım. Merdiven ejderhanın karnındaki bir açıklığa kavuşuyordu. Tanıdık biri bu açıklıktan kafasını uzatmış bana bakıyordu. Benimle aynı yaşta olan Bastille’in gümüş rengi uzun saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Onu son gördüğümde, iki kuzenimle birlikte kaçıp saklanmaya gidiyordu. Büyükbaba Smedry, hepimiz bir arada olursak, izimizi bulmanın daha kolay olacağından korkmuştu.

Rüzgâr yüzünden Bastille’in söylediklerini duyamadım.

“Ne?” diye bağırdım.

“*Dedim ki,*” diye bağırdı Bastille. “Yukarı çıkmaya niyetin var mı yoksa bütün yolculuk boyunca orada salak salak duracak mısın?”

Alın size Bastille. Gerçi haklı olduğu bir nokta vardı. Sallanan merdivenden yukarı tırmanmaya başladım ama bu tahmin edebileceğinizden çok daha zor ve stresli bir işti.

Kendimi devam etmeye zorladım. Son anda kurtarıldıktan sonra merdivenden düşüp de yere yapışmak çok aptalca bir son olurdu. Yeterince yaklaştığımda, Bastille elini uzatıp ejderhanın karnına çıkmama yardım etti. Ardından duvardaki cam kolu çekti ve merdiven yükselmeye başladı.

Merakla izledim. O güne dek pek fazla silimatik teknoloji görmemiştim ve böyle şeyler bana hâlâ “büyü” gibi geliyordu. Merdiven yükselirken hiç ses çıkmıyordu. Ne bir çark tıngırtısı ne de bir motor uğultusu. Merdiven dönen bir tekerleğin etrafına dolandı.

Cam bir plaka yerdeki açıklığın üzerini örttü. Etrafımdaki saydam cam duvarlar güneş ışığında parlıyordu. Manzara muhteşemdi; sisten çoktan çıkmıştık ve altımdaki uçsuz bucaksız manzarayı görebiliyordum. Sanki gökyüzünde tek başıma süzülüyor ve göz kamaştırıcı bir dinginliğin içinde...

“Bön bön bakman bitti mi?” diye sordu Bastille kollarını bağlayarak.

Ona baktım. “Kusura bakma ama burada güzel bir an yaşamaya çalışıyorum.”

Bastille ofladı. “Ne yapacaksın? Şiir mi yazacaksın? Hadi gel.” Bunları söyledikten sonra cam koridordan ejderhanın başına doğru ilerlemeye başladı. İçimden gülümsedim. Bastille’i iki aydır görmemiştim ve son görüşmemizde ikimiz de birbirimizi bir daha görecektik kadar yaşayıp yaşamayacağımızı bilmiyorduk.

Ne var ki Bastille için bu bile güzel bir karşılama sayılırdı. Bana vurmamış, hiçbir şey fırlatmamış, hatta sövmemişti bile. Ne hoş.

Ona yetişmek için koştum. “Takım elbisene ne oldu?”

Bastille üzerindikileri süzdü. Şık ceketinin ve pantolonunun yerine çok daha resmî ve askerî bir kostüme bürünmüştü. Gümüş düğmeleri olan bu siyah kostüm, askerlerin resmî törenlerde giydiği merasim uniformalarına benziyordu. Hatta omuzlarında, doğru yazılışını asla öğrenemediğim o küçük metal şeylerden bile vardı.

“Artık Suskun Diyarlar’da değiliz Smedry,” dedi Bastille. “Daha doğrusu, kısa bir süre sonra olmayacağız. Bu durumda neden onların kıyafetlerini giyeyim ki?”

“O kıyafetleri sevdiğini sanıyordum.”

Bastille omuzlarını silkti. “Artık böyle giyinmem gerekiyor. Ayrıca camdan dokunmuş ceketler giymeyi seviyorum ve bu üniformanın ceketi öyle.”

Camdan kıyafetler yapmayı nasıl başardıklarını *hâlâ* çözemiştim. Çok pahalıya mal olduğu kesindi ama karşılığını veriyordu. Camdan dokunmuş ceketler çok dayanıklı olur ve insanı bir zırh gibi korurdu. Kütüphaneye sızdığımızda Bastille bu sayede ölümcül bir darbeden kurtulmuştu.

“Tamam,” dedim. “Peki ya içinde uçtuğumuz bu şey ne? Sanırım canlı bir varlık değil. Bir tür araç.”

Bastille bana tahammülünün sınırında olduğunu gösteren bir yüz ifadesiyle baktı. Ona bu ifadenin patentini almasını söyleyip duruyordum. Bu yüz ifadesiyle çekilmiş fotoğraflarını satarsa, insanlar çocukların ödünü koparmak ya da teröristlerin korkup teslim olmasını sağlamak için bu fotoğraflardan faydalanabilirdi. Bastille bu tür yorumları komik bulmazdı.

"*Tabii ki canlı değil,*" dedi. "Bir şeyleri canlandırmanın Kara Optikçilik olduğunu sana da söylemişlerdi yanlış hatırlamıyorsam."

"Tamam, ama neden ejderha şeklinde yapılmış?"

"Ya ne yapsaydık?" diye sordu Bastille. "Hava araçlarımızı tüp gibi uzun zamazingolar şeklinde mi yapsaydık... ya da uçakları her neye benzetiyorsanız işte? O uçakların havada kalmayı başarmalarını inanılmaz. Kanatlarını bile çırpamıyorlar!"

"Kanatlarını çırpmalarına gerek yok. Jet motorları var!"

"Öyleyse neden kanatları var?"

Duraksadım. "Kaldırma kuvvetiyle ve fizikle ilgili bir şeyler işte."

Bastille bir kez daha ofladı. "Fizikmiş," diye mırıldandı. "Kütüphaneçilerin dümenleri."

"Fizik bir dümen değil Bastille. Mantiğa dayanıyor."

"Kütüphaneçilerin mantığına."

"Olgulara."

"Öyle mi?" diye sordu Bastille. "O zaman neden o kadar karmaşık? Doğal yaşamla ilgili tanımlamaların basit olması gerekmez mi? O kadar karmaşaya ve matematiğe ne gerek var?" Bastille başını sallayarak bana sırtını döndü. "Bütün bunların amacı insanların kafasını karıştırmak. Suskun Diyarlılar bilimin anlaşılamayacak kadar karmaşık olduğunu düşünürlerse, soru sormaya korkarlar."

Bastille tartışmayı devam ettirip ettirmeyeceğimi görmek için beni süzdü. Ettirmedim. Bastille ile birlikte takılmak bana gerektiğinde dilimi tutmayı öğretmişti. Beynimi tutmasam da.

Kütüphanecilerin okullarda öğrettiklerini nereden biliyor? diye düşündüm. *Halkım hakkında amma da bilgili.*

Bastille benim için hâlâ bir bilmeceydi. Çocukken Optikçi olmak istediği için, Mercekler konusunda çok bilgiliydi. Ne var ki Optikçi olmak istemesinin sebebi konusunda hiçbir fikrim yoktu. Herkes –daha doğrusu, Suskun Diyarlılar hariç herkes– Optikçilerin güçlerinin kalıtımsal olduğunu bilir. İnsan avukat, muhasebeci ya da saksı bitkisi olmayı seçtiği gibi, Optikçi “olmayı” seçemez.

Her neyse, yerin saydam olması beni gitgide daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı. Özellikle de ne kadar yüksekte olduğumuz düşünülürse. Devasa aracın devinimi de bana hiç iyi gelmiyordu. Artık içinde olduğum için, ejderhanın cam plakalardan yapıldığını görebiliyordum. Bu plakalar birbirine öyle bir şekilde tutturulmuştu ki bütün araç kıvrılıp bükülebiliyordu. Her kanat çırpışı gövdenin dalgalanmasına yol açıyordu.

Ejderhanın başına ulaştık. Sanırım burası kokpit benzeri bir yerdi. Cam kapı kayarak açıldı. Yeri görmemi engellemesine çok sevindiğim bordo bir halıya adımımı atınca, iki kişi tarafından karşılandım.

İkisi de büyükbabam değildi. *Neredesin?* diye düşündüm artan bir öfkeyle. Bastille kapının yanına geçerek dimdik durmaya başladı ve gözlerini karşıya dikti.

İnsanlardan biri bana döndü. “Lord Smedry,” dedi kadın, hazır ol pozisyonunda durarak. Üzerinde, müzede gördüklerime benzer çelik bir zırh vardı. Ne var ki bu zırh vücuda çok daha iyi oturuyordu. Parçaları çok daha esnekti ve metali daha ince görünüyordu.

Kadın başını eğerek beni selamladı. Miğferi kolunun altındaydı ve saçları metalik bir gümüş tonundaydı. Yüzü tanıdık geliyordu. Bir Bastille’e, bir kadına baktım.

“Siz Bastille’in annesi misiniz?” diye sordum.

“Evet, Lord Smedry,” dedi kadın. Sesi de zırhı gibi sertti.

“Ben...”

“Alcatraz!” dedi diğer kız, kadının sözünü keserek. Bu kız kokpit panelinin yanındaki koltukta oturuyordu ve kahverengi pantolonunun üzerine pembe bir tunik giymişti. Haberleşme Mercceklerinde gördüğüm yüz buydu: Hafif dalgah, uzun, siyah saçlar; esmer bir ten ve biraz tombul bir beden.

“Kurtulmana çok sevindim,” dedi kız. “Bir an seni kaybettiğimizi sanmıştım! Sonra Bastille havaya yansıyan ışığı gördü ve ışığın senden geldiğini düşündük. Demek haklıymışız!”

“Peki sen...?”

“Ben Avustralya Smedry!” dedi kız. Koltuktan kalkıp koşarak bana sarılmaya geldi. “Ben senin kuzenim şapşal! Şarkı’nın kardeşi.”

“Ay!” dedim. Avustralya bana öyle güçlü sarılmıştı ki neredeyse boğuluyordum. Bastille’in annesi kollarını sırtında kavuşturmuş, törenlerdeki rahat duruşuna benzer bir pozisyonda bizi izliyordu.

Avustralya beni nihayet bıraktı. Muhtemelen on altı yaşlarındaydı ve gözlerinde mavi Merccekli bir gözlük vardı.

“Sen Optikçisin!” dedim.

“Tabii ki!” dedi. “Yoksa seninle nasıl bağlantıya geçebilirdim ki? Bu Merccekleri pek iyi kullanamıyorum. Daha doğrusu... Mercceklerin çoğunu pek iyi kullanamıyorum. Her neyse... Nihayet seninle tanışmak çok güzel! Hakkında çok şey duydum. Aslında birkaç şey duydum. Tamam, Şarkı iki mektupta senden bahsetti sadece ama bu mektuplar *çok* övgü doluydu. Bir şeyleri Bozma ya da Kıрма Yeteneğine mi sahipsin gerçekten?”

Omuzlarımı silktim. “Öyle diyorlar. Senin Yeteneğin ne?”

Avustralya gülümsedi. “Sabahları uyandığımda çok çirkin görünebiliyorum!”

“Öyle mi...? Ne hoş.” Smedry Yeteneklerine vermem gereken tepkiden hâlâ emin olamıyor, hatta karşımdaki kişinin gücünden mutlu olup olmadığını bile anlayamıyordum.

Avustralya her şeyden mutlu olabilirmiş gibi görünüyordu. Heyecanla başını salladı. "Değil mi ama? Çok eğlenceli bir Yetenek. Bir şeyleri kırmaya benzemez tabii ama benim işime yarıyor!" Etrafına baktı. "Kaz nereye gitti acaba? O da seninle tanışmak isteyecektir."

"Bir kuzen daha mı?"

"Kaz senin amcan," dedi Avustralya. "Babanın kardeşi. Daha şimdi buradaydı... Yine bir yerlere kayboldu herhalde."

Bir Yetenek daha sezdim. "Onun Smedry yeteneği de kaybolmak mı?"

Avustralya gülümsedi. "Demek biliyorsun!"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Attım tuttu."

"Eninde sonunda ortaya çıkacaktır... Her zaman çıkar. Her neyse, tanıştığımıza *çok* memnun oldum!"

Tereddütle başımı salladım.

"Leydi Smedry," dedi Bastille'in annesi arkadan. "Saygısızlık etmek istemem ama *Ejdergemi*'yi uçurmanız gerekmiyor mu?"

"Ay!" dedi Avustralya koltuğuna oturarak. Elini cam kontrol panelinin ön tarafındaki parlayan kareye koydu.

Onun yanına giderek ejderhanın gözünden dışarıya baktım. Hâlâ yükseliyorduk ve yakında bulutların içine girecektik.

"Büyükbabam nerede?" diye sordum dönüp Bastille'e bakarak. Dimdik duran ve karşıya bakan Bastille sessizliğini korudu.

"Bastille?"

"Onunla konuşmamalısınız Lord Smedry," dedi Bastille'in annesi. "Kendisi sadece benim yaverim olarak burada bulunuyor ve hâlihazırda dikkatinize layık değil."

"Bu çok saçma! O benim arkadaşım."

Bastille'in annesi buna bir karşılık vermedi ama gözlerinde onaylamayan bir ifade yakaladım. Kendisini incelediğimi fark etmiş gibi hemen kaskatı kesildi.

"Yaver Bastille'in rütbesi elinden alındı Lord Smedry," dedi

Bastille'in annesi. "Sorularınızı bana sormalısınız, çünkü bundan böyle sizin Kristalya Şövalyeniz ben olacağım."

Aman ne güzel, diye düşündüm.

Bastille'in annesi Draulin'in aslında ilk başta görüldüğü kadar katı ve sıkıcı bir insan olmadığını belirtmeliyim. Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre, yaklaşık on yıl önce güldüğünü duyanlar olmuş ama bazıları hâlâ bunun şiddetli bir hapsirlik olduğunu iddia ediyor. Arada sırada gözünü kırptığı da oluyormuş ama sadece öğle yemeği aralarında.

"Yaver Bastille görevini Kristalya Şövalyesi unvanını taşıyan birine yakışacak şekilde yerine getirmede," diye devam etti Draulin. "Dikkatsiz ve utanç verici performansıyla koruması altındaki bir değil, *iki* Optikçiyi de tehlikeye attı. Esir alındı. Kara Optikçilerden birinin Krallar Konseyi'nin bir üyesine işkence etmesine engel olamadı. Bütün bunların üzerine bir de Kristalya kılıcını kaybetti."

Dümdüz karşısına bakmaya devam eden ve çenesini sımsıkı kenetlemiş olan Bastille'e göz attım. Öfkelendiğimi hissettim.

"Bunların hiçbirisi onun hatası değildi," dedim Draulin'e dönerek. "Onu bu yüzden cezalandıramazsınız! Kılıcı *ben* kırdım."

"Burada cezalandırılan hatalar değil başarısızlık," dedi Draulin. "Bu karar, Kristalyalı liderlere ait Lord Smedry. Ben kararı uygulamaya gönderildim. Hüküm geçerli. Bildiğiniz gibi Kristalyalılar hiçbir krallığın ya da kraliyet ailesinin yetki alanında değiller."

Aslına bakılırsa, bunu bilmiyordum. Kristalya hakkında fazla bir şey bilmiyordum ki zaten. "Lord Smedry" olarak anılmaya daha yeni alışmıştım. Smedrylerin Özgür Krallıklar'da genellikle büyük bir saygı gördüğünü anlamış ve unvanımın onlar için bir hürmet ifadesi olduğunu düşünmüştüm.

Ne var ki iş bununla bitmiyordu elbette. Hiç biter mi ki zaten?

Kokpitin arka tarafında kızarmış bir yüzle duran Bastille'e göz attım. *Büyükbabamla konuşmalıyım, diye düşündüm. O bu durumu çözmeme yardım eder.*

Avustralya'nın yanındaki koltuğa oturdum. "Pekâlâ, büyükbabam nerede?"

Avustralya bana baktı ve kızardı. "Tam olarak bilmiyoruz. Bu sabah Kopyalama Mercekleri aracılığıyla büyükbabandan bir mesaj aldık. Yapmamız gerekenleri anlatıyordu. İstersen mesajı gösterebilirim."

"Göster lütfen," dedim.

Avustralya bir süre tuniğinin ceplerini yokladı. Sonunda kırışmış bir kâğıt parçası bularak bana uzattı.

Avustralya, yazıyordu.

Buluşma noktasına gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. İlgilenmem gereken bir mesele çıktı. Lütfen planladığımız gibi torunumu alıp Nalhalla'ya götür. İlk fırsatta sizinle buluşacağım.

Leavenworth Smedry

Bulutların arasına yükseldik. Araç gitgide hızlanıyordu.

"Öyleyse Nalhalla'ya mı gidiyoruz?" diye sordum Bastille'in annesine dönerek.

"Emriniz buysa," dedi. Ses tonundan, tek seçeneğin bu olduğu anlaşılıyordu.

"Evet, öyle sanırım," dedim sebebini anlayamadığım belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla.

"İsterseniz odanıza gidin Lord Smedry," dedi Draulin. "Orada dinlenebilirsiniz. Okyanus üzerinden Nalhalla'ya varmamız birkaç saat sürecektir."

"Pekâlâ," dedim ayağa kalkarak.

"Sizi odanıza götüreyim," dedi Draulin.

"Hiç gerek yok," dedim Bastille'e göz atarak. "Bırakın yaveriniz götürsün."

"Nasıl emrederseniz," dedi şövalye, başıyla Bastille'e işaret vererek. Arkamda Bastille ile birlikte kokpitten çıktım ve kapının

kapanmasını bekledim. Camdan, Draulin'in yüzünü ejderhanın gözüne dönerek yeniden rahat duruşuna geçtiğini görebiliyordum.

Bastille'e döndüm. "Bu da neydi şimdi?"

Bastille kızardı. "Dediği gibi işte, Smedry. Hadi gel. Seni odana götürüyüm."

"Bana böyle yapma," dedim ona yetişmek için koşarak. "Bir kılıç kaybettin diye seni yeniden yaver mi yaptılar? Bu çok anlamsız."

Bastille iyice kızardı. "Annem çok cesur ve saygıdeğer bir Kristalya Şövalyesidir. Daima birliğin çıkarlarını gözetir ve asla düşünmeden hareket etmez."

"Bu benim sorumun cevabı değil."

Bastille başını eğdi. "Bak, kılıcı kaybettiğimde başımın belaya gireceğini söylemiştim. Girdi işte. Bunun üstesinden gelebilirim. Bana acımana gerek yok."

"Acımıyorum! Öfkeliyim." Onu süzdüm. "Bana söylemediğin bir şey var, Bastille."

Bastille, Smedryler ile ilgili bir şeyler mırıldandı ama cevap vermedi. Cam koridorda sessizce ilerleyerek beni odama doğru götürdü.

Yürürken olayların durumundan gitgide daha çok rahatsız olmaya başladım. Büyükbaba Smedry bir şeyler keşfetmiş olmalıydı, yoksa buluşmayı kaçırmazdı. Önemli gelişmelerin dışında bırakılmışım gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Düşünürseniz, bu çok saçma bir his aslında. Sonuçta *devamlı* önemli gelişmelerin dışında bırakılıyordum. O anda binlerce insan dünyanın dört bir yanında çok önemli şeyler yapıyordu (evlenmekten tutun da camdan atlamaya kadar) ve ben bunların hiçbirinin parçası değildim. Gerçek şu ki, en önemli insanlar bile dünyada olup biten birçok olayın dışında kalır.

Ne var ki ben yine de öfkeliydim. Yürürken, Haberleşme Mercекlerinin hâlâ gözümde olduğunu fark ettim. Kapsama alanları çok sınırlıydı ama belki de büyükbabam yakınlardaydı.

Mercekleri aktive ettim. “*Büyükbaba?*” diye düşündüm odaklanarak. “*Büyükbaba, orada mısın?*”

Cevap gelmedi. İçimi çektim. Zaten çok uzak bir ihtimaldi. Sanmıyordum ki...

Önümde hayal meyal bir imge belirdi. “*Alcatraz?*” dedi çok uzaktan gelen bir ses.

“*Büyükbaba?*” diye düşündüm heyecanlanarak. “*Evet, benim!*”

“*Şu işe bak! Bu kadar uzaktan benimle bağlantıya geçmeyi nasıl başardın?*” Ses o kadar zayıftı ki doğrudan zihnime geliyor olmasına rağmen zar zor duyabiliyordum.

“*Büyükbaba, neredesin?*”

Ses duyulamayacak kadar azdı. Gözlerimi yumarak iyice odaklandım. “*Büyükbaba!*”

“*Alcatraz! Babanı buldum galiba. Buraya gelmiş. Bundan eminim!*”

“*Nereye büyükbaba?*” diye sordum.

Ses gitgide azalıyordu. “*Kütüphaneye...*”

“*Büyükbaba! Hangi Kütüphaneye?*”

“*İskenderiye Kütüphanesi...*”

Ses tamamen kesildi. Odaklanmama rağmen geri gelmedi. Sonunda içimi çekerek gözlerimi açtım.

“*İyi misin Smedry?*” diye sordu Bastille bana tuhaf tuhaf bakarak.

“*İskenderiye Kütüphanesi,*” dedim. “*Nerede?*”

Bastille beni süzdü. “*İskenderiye’de olmasın?*”

Tabii ya. “*İskenderiye nerede?*”

“*Mısır’da.*”

“*Gerçek Mısır’da mı? Benim dünyamdakinde mi yani?*”

Bastille omuzlarını silkti. “*Evet, öyle sanırım. Ne oldu ki?*”

Kokpite göz attım.

“*Hayır,*” dedi Bastille kollarını bağlayarak. “*Aklından geçenleri biliyorum Alcatraz. Oraya gitmiyoruz.*”

“Neden?”

“İskenderiye Kütüphanesi çok tehlikelidir. Sıradan Kütüphaneciler bile oraya girmeye korkarlar. Akli başında hiç kimse oraya gitmez.”

“Haklısın sanırım,” dedim. “Büyükbaba Smedry şu anda orada olduğuna göre.”

“Nereden biliyorsun?”

Hafifçe Merceklerime vurdum.

“Merceklerin o kadar uzaktan çalışmaması gerekirdi.”

“Ama çalıştı. Daha biraz önce büyükbabamla konuştum. Şu anda orada, Bastille.” *Üstelik... Babamın da orada olduğunu düşünüyor.*

Bunu düşününce midemde bir şeyler düğümlendi. Annemin ve babamın öldüğünü zannederek büyümüştüm. Oysa şimdi ikisinin de hayatta olduğunu düşünmeye başlıyordum. Annem bir Kütüphaneciydi ve yanlış taraf için çalışıyordu. Babamın nasıl bir insan olduğunu öğrenmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Hayır. Bu doğru değil. Babamın nasıl bir insan olduğunu öğrenmek istiyordum *aslında*. Ne var ki bundan korkuyordum da.

Tekrar Bastille'e baktım.

“Orada olduğundan emin misin?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

“Cam Kırıkları,” diye mırıldandı Bastille. “Böyle bir işe son kalkıştığımızda, sen neredeyse ölüyordun, büyükbaban işkence gördü ve ben kılıcımı kaybettim. Bunları bir daha yaşamak istiyor muyuz *gerçekten*?”

“Ya başı beladaysa?”

“Başı *hep* belada,” dedi Bastille.

Bir an sessiz kaldık. Ardından ikimiz de dönüp kokpite doğru koşmaya başladık.

3

Bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Size haksızlık ettim. Yalancının teki olduğum düşünülürse, bunun garip bir tarafı yok.

Bu serinin birinci kitabında Kütüphaneciler hakkında, çoğu bütünyle doğru olmayan bazı genellemeler yaptım.

Ne var ki Kütüphanecilerin aslında *tek* bir tür olmadığını açıklamaya zaman ayırmadım. Dolayısıyla bütün Kütüphanecilerin dünyayı ele geçirmek, insanları köleleştirip sunaklarında kurban etmek isteyen kötü tarikatçılar olduğunu varsaymış olabilirsiniz.

Bu hiç de doğru değil. Kütüphanecilerin hepsi kötü tarikatçılar değil. Ruhunuzu söküp almak isteyen, gözünü intikam bürümüş hortlak Kütüphaneciler de var.

Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.

“Ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordu Bastille’in annesi.

“İskenderiye Kütüphanesi’ne uçmak,” dedim.

“Söz konusu bile olamaz, lordum. Öyle bir şey yapamayız.”

“Yapmak zorundayız,” dedim.

Avustralya elini *Ejdergemi*’yi uçurmasını sağlayan parlak cam kareden çekmeden bana döndü. “Neden İskenderiye Kütüphanesi’ne gitmek istiyorsun Alcatraz? Orası pek hoş bir yer değil.”

“Büyükbaba Smedry orada,” dedim. “Dolayısıyla bizim de oraya gitmemiz gerekiyor.”

Avustralya büyükbabamın gönderdiği kırıkmış mesaja bir kez daha göz atarak, “Mısır’a gideceğini söylememiş,” dedi.

“İskenderiye Kütüphanesi, Suskun Diyarlar’daki en tehlikeli yerlerden biridir Lord Smedry,” dedi Draulin. “Sıradan Kütüphanecilerin çoğu sizi öldürmekle veya esir almakla yetinir. Ne var ki İskenderiye Kûratörleri ruhunuzu çalar. Vicdanım sizi o kadar büyük bir tehlikeye atmaya elvermez.”

Uzun boylu, zırhlı şövalye hâlâ ellerini arkasında kenetlemiş duruyordu. Gümüş rengi uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gözlerine bakmak yerine dümdüz karşıya bakıyordu.

Sonrasında yaptıklarımın gayet mantıklı olduğunu belirtmek istiyorum. Gerçekten. Suskun Diyarlıların çoğunun bilmediği ama Özgür Krallıkların bilim insanlarının gayet iyi bildiği bir evren kanunu vardır. Buna, Kaçınılmaz Olaylar Kanunu denir.

Basit bir dille açıklamak gerekirse, bu kanuna göre, bazı şeyler olmak *zorundadır*. Üzerinde “basmayınız” yazan kırmızı bir düğme varsa, birisi bu düğmeye basar. Çehov’un şöminesinin üzerinde göze çarpan bir tüfek varsa, birisi o tüfeği eninde sonunda ateşler (muhtemelen Nietzsche’ye).

Size ne yapacağınızı söyleyen –ama aynı zamanda da “lordum” diye hitap eden– katı bir kadın varsa, sınırları ne kadar zorlayabileceğinizi keşfetmeniz gerekir.

“Tek ayağının üzerinde zıpla,” dedim Draulin’e.

“Anlayamadım?” dedi kızarak.

“Zıpla. Bu bir emirdir.”

Draulin zıplamaya başladı ama oldukça sinirli görünüyordu.

“Durabilirsin,” dedim.

Durdu. “Ne yapmaya çalıştığınızı sorabilir miyim Lord Smedry?”

“Emrime uyup uymayacağını görmek istedim.”

“Emirlerinize uyacağım elbette,” dedi Draulin. “Attica Smedry’nin en büyük çocuğu olarak, Smedry soyunun vârisi siz-

siniz. Kuzeninizden ve amcanızdan daha yüksek mevkide olduğunuz için, bu aracın komutası sizde.”

“Harika,” dedim. “Bu durumda, gideceğimiz yere ben karar verebilirim, öyle değil mi?”

Bastille’in annesi bir süre sessiz kaldı. “Bu, teknik olarak doğru lordum,” dedi sonunda. “Ama ben sizi sağ salım Nalhalla’ya götürmekle görevlendirildim. Sizi öyle tehlikeli bir yere götürmemi istemeniz delilik olur ve...”

“Evet, çok güzel,” dedim. “Avustralya, hadi gidelim. Bir an önce Mısır’da olmak istiyorum.”

Bastille’in annesi iyice kızardı ve sustu. Avustralya omuzlarını silkerek elini başka bir cam karenin üzerine koydu. “Bizi İskenderiye Kütüphanesi’ne götür,” dedi.

Devasa cam ejderha hafifçe dalgalanarak ve altı kanadını da peş peşe çıkararak yön değiştirdi.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

Avustralya başını sallayarak onayladı. “Ama oraya varmamız birkaç saat sürecek. Nalhalla’ya gitmek yerine, Kuzey Kutbu’nun üzerinden geçip Orta Doğu’ya ineceğiz.”

“İyi öyleyse,” dedim. Yaptığımın farkına varınca, biraz gerildim. Kısa bir süre önce, güvenli bir yere ulaşmaya can atıyordum. Oysa şimdi kalkmış, herkesin aşırı tehlikeli olduğunu söylediği bir yere gidiyordum.

Ne yaptığımı biliyor muydum? Ben komuta etmekten ve emir vermekten ne anlardım? Birdenbire utanca kapılarak kokpiti terk ettim. Bastille peşimden geldi. “Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim yürürken.

“Büyükbaban tehlikede olabilir.”

“Evet, ama *biz* bu konuda ne yapabiliriz ki?”

“Kütüphaneye sızdığımızda ona yardım etmiştik,” dedi Bastille. “Onu Karayanık’tan kurtarmıştık.”

30 Cam koridorda ilerlerken, sessizliğe büründüm. Evet, büyük-

babamı kurtarmıştık... ama... içimden bir ses, büyükbabamın Karayanık'tan zaten kurtulacağını söylüyordu. İhtiyar Smedry bir asrı devirmişti ve anladığım kadarıyla bundan çok daha kötü durumlardan kurtulduğu olmuştu.

Mercekleri kullanarak Karayanık ile savaşıyan büyükbabamdı; ben çaresiz kalmıştım. Tamam, sonunda Ateşsalan Merceği kırmayı ve Karayanık'ı oyuna getirmeyi başarmıştım ama ne yaptığımı bilmiyordum aslında. Zaferlerim daha çok tesadüf gibiydi. Şimdi de kalkmış, yine tehlikenin içine atılıyordum.

Ne var ki olan olmuştu artık. *Ejdergemi*'nin rotası değişmişti ve yola çıkmıştık. *Kütüphanenin dışına göz atarız*, diye düşündüm. *Eğer çok tehlikeli görünüyorsa, içeri girmek zorunda değiliz.*

Bu kararımı Bastille'e açıklamak üzereydim ki arkamızdan bir ses geldi. "Bastille! Rotamız değişti. Neler oluyor?"

Büyük bir şaşkınlıkla arkama döndüm. 1.20 metre boylarında bir adam koridordan bize doğru yürüyordu. Az önce orada değildi ve nereden çıktığını anlayamamıştım.

Adam sağlam giyinmişti: Deri bir ceket, kalın kumaşlı pantolonunun içine soktuğu bir tunik ve botlar. Geniş bir yüzü, göze çarpan bir çenesi ve koyu renkli, kıvrıkcık saçları vardı.

"Bir cin!" dedim hemen.

Kısa boylu adam durdu. Şaşkın görünüyordu. "İşte bunu ilk kez duyuyorum," dedi.

"Senin türün ne?" diye sordum. "Leprikon mu? Elf mi?"

Kısa boylu adam kaşını kaldırdıktan sonra Bastille'e baktı. "Üstüme iyilik sağlık," dedi. "*Bu soytarı da kim Bastille?*"

"Kaz, bu senin yeğenin Alcatraz."

Kısa boylu adam bana döndü. "Ha... Şimdi anladım. Tahmin ettiğimden biraz daha kalın kafalı galiba."

Kızardım. "Yani... cin değil misin öyleyse?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Cüce misin? *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki gibi?"

Başını olumsuz anlamda salladı.

“O zaman sadece... sıradan bir cüce misin yani?”

Bana dik dik baktı. “*Cücenin* hoş bir terim olmadığının farkındasın, değil mi? Bunu Suskun Diyarlılar bile bilir. İnsanlar bize panayırlarda zorla gösteri yaptırdıkları dönemlerde *cüce* derlerdi.”

Duraksadım. “Öyleyse sana ne demeliyim?”

“Kaz’ı tercih ederim. Tam adım Kazan ama kör olasınca Kütüphaneciler bir hapishaneye bu adı verdiler.”

Bastille başını sallayarak onayladı. “Rusya’da bir hapishaneye.”

Kısa boylu adam içini çekti. “Her neyse, illa boyumdan bahsetmen gerekiyorsa, *kısa boylu* demen yeterli olacaktır. Artık birileri rotamızın değişmesinin sebebini açıklayabilir mi?”

Ben cevap veremeyecek kadar utanmıştım. Niyetim amcama hakaret etmek değildi. (Neyse ki kendimi bu konuda çok geliştirdim. Artık insanlara kasten hakaret etmekte çok başarılıyım ve bunu Özgür Krallıklar’da yaşayanların bilmediği dillerde bile yapabiliyorum.)

Bastille Kaz’ın sorusunu cevapladı. “Kardeşinin İskenderiye Kütüphanesi’nde olduğunu haber aldık. Başının belada olabileceğini düşünüyoruz.”

“Oraya mı gidiyoruz yani?” diye sordu Kaz.

Bastille başını sallayarak onayladı.

Kaz’ın neşesi yerine geldi. “Harika!” dedi. “Bu yolculukta nihayet iyi bir haber aldım.”

“Dur bir dakika,” dedim. “Bu iyi bir haber mi?”

“Elbette! Yıllardır o kütüphaneyi incelemek istiyorum. Hiç yeterince iyi bir bahane bulamamıştım. Gidip hazırlanayım!” Koridordan kokpite doğru ilerlemeye başladı.

“Kaz?” diye seslendi Bastille. Kaz durup arkasına baktı.

“Odan şu tarafta.” Bastille yan koridorlardan birini işaret etti.

“Buyur işte,” diye söylendi Kaz kendi kendine. Ardından Bastille’in gösterdiği tarafa doğru ilerledi.

“Doğru ya,” dedim. “Yeteneği. Kaybolmak.”

Bastille başını sallayarak onayladı. “Daha da kötüsü, genellikle kılavuzluğumuzu yapıyor.”

“Bu işe yarıyor mu ki?”

“Garip bir biçimde,” dedi Bastille koridorda yürümeye devam ederek.

İçimi çektim. “Beni pek sevmedi galiba.”

“Yeni tanıştığın insanların üzerinde öyle bir etki bırakıyorsun genellikle. Ben de seni başta pek sevmemiştim.” Bastille beni süzdü. “Hâlâ da bunun değişip değişmediğinden emin değilim.”

“Çok nazıksın.” Ejderhanın yılan gibi gövdesinde ilerlerken, tepemizdeki kanatların kürek kemiklerinin arasında büyük bir ısıltı gözüme çarptı. O noktada cam, sanki hareket eden birçok yüzey ve aksam varmış gibi parlıyordu. Kütlenin ortasında derin ve sabit bir ısıltı vardı; için için yanan bir ateş gibi. Camın saydam olmayan ve arada sırada hareket eden parçaları ışığı gölgeliyordu. Dolayısıyla ışık birkaç saniyede bir azalıp, sonra yeniden çoğalıyordu.

Tepemizi işaret ettim. “Bu ne?”

“Motor,” dedi Bastille.

Çalışan bir motorla özdeşleştirdiğim seslerin hiçbirisi yoktu; ne bir uğultu, ne hareket eden pistonlar, ne bir kıvılcım. Buhar bile yoktu. “Nasıl çalışıyor?”

Bastille omuzlarını silkti. “Ben mühendis değilim.”

“Optikçi de değilsin,” dedim. “Ama Mercekler konusunda birçok insanı şaşırtacak kadar bilgilisin.”

“Çünkü Mercekleri *araştırdım*. Silimatik teknoloji hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Hadi gel. Odana gitmek istiyor musun, istemiyor musun?”

İstiyordum, çünkü yorgundum. Bastille’in peşine takıldım.

Meğer silimatik motorlar o kadar da karmaşık değilmiş. Hatta onları anlamak, Suskun Diyarlıların motorlarını anlamaktan daha kolaymış.

Bu teknoloji, ısıtıldığı zaman parlayan *ışılıklı kum* adında özel bir kum türü içeriyor. Bu ışık belirli cam çeşitlerinin garip şeyler yapmasını sağlıyor. Bazıları silimatik ışığa maruz bırakıldığında havaya yükselirken, bazıları da alçalıyor. Dolayısıyla, bir motor elde etmek için yapmanız gereken tek şey, hangi camın ne zaman ışık alacağını kontrol etmek.

Siz Suskun Diyarlılar bunu muhtemelen saçma bulacaksınız. Kendinize, “Kum o kadar değerli olsaydı, öyle sıradan bir şey olur muydu?” diye soracaksınız. Ne de olsa siz korkunç bir komplonun kurbanlarıdır. (Bundan hiç bıkmıyor musunuz?)

Kütüphaneciler insanların kumu görmezden gelmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Büyük masraflara girerek Suskun Diyarlıları *mat kum* ile doldurdular. Yani, eritildiğinde bile hiçbir şey yapmayan nadir kum çeşitlerinden biriyle. İnsanların bir şeyi görmezden gelmesini sağlamanın, onu sıradan bir şeymiş gibi göstermekten daha iyi bir yolu var mı?

Göbek deliğinde biriken pamuğun ekonomik değerine girmiyorum bile.

Nihayet odama ulaştık. Ejderhanın gövdesi en az altı metre genişliğinde olduğu için, odalara bol bol yer vardı. Ne var ki duvarların hepsinin yarı saydam olduğunu fark etmiştim.

“Burada pek mahremiyet yok, öyle değil mi?” diye sordum.

Bastille gözlerini devirdikten sonra elini duvardaki bir panele koydu. “Karanlık,” dedi. Duvar anında karardı. “Gemiyi gözden saklamak için saydamda bırakmıştık.”

“Anladım,” dedim. “Yani şimdi bu büyü değil, teknoloji, öyle mi?”

“Elbette. Bunu herkes yapabilir sonuçta. Sadece Optikçiler değil.”

“Ama ejderhayı Avustralya uçuruyor.”

“Bunun sebebi Optikçi olması değil, pilot olması. Bak, benim artık kokpite dönmem gerekiyor. Annem bu kadar oyalandığım için bana kızacak.”

Bastille'e göz attım. Canını gerçekten sıkkan bir şey olduğu bel-
liydi. "Kılıcını kırdığım için özür dilerim," dedim.

Omuzlarını silkti. "Onu hiç hak etmemiştim ki zaten."

"Neden öyle diyorsun?"

"Bunu herkes biliyor," dedi Bastille. Sesinde hafif bir buruk-
luktan fazlası vardı. "Annem bile şövalye ilan edilmemem gerek-
tiğini düşünüyordu. Buna hazır olmadığımı inanıyordu."

"Sert bir insan olduğu kesin."

"Benden nefret ediyor."

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. "Bastille! Senden nefret et-
mediğinden eminim. O senin annen."

"Benden utanıyor," dedi Bastille. "Hep utandı. Ama... Bunla-
rı *sana* neden anlattığımı bilmiyorum. Git biraz kestir, Smedry.
Önemli meseleleri, ne yaptığını bilen insanlara bırak."

Bastille bunları söyledikten sonra dönüp uzaklaşarak kokpite
doğru ilerlemeye başladı. İçimi çekerek cam kapıyı açıp odaya
girdim. İçeride yatak yoktu ama köşede bir döşek buldum. Oda
da ejderhanın geri kalanı gibi yükselip alçalıyor, her kanat çırpışı
bütün gövdeyi dalgalandırıyordu.

Başlangıçta midemi biraz bulandıran bu duruma artık alışma-
ya başlamıştım. Oturup odamın cam duvarından dışarıya baktım.
Duvar hâlâ saydamdı; Bastille sadece arkamdaki duvarı karart-
mıştı.

Küme küme beyaz bulutlar altımda göz alabildiğine uzanıyo-
rdu. Yabancı bir gezegen manzarası gibi. Ya da yeterince çırpılma-
mış patates püresi gibi. Uzaklarda güneş, eriyen bir tereyağı gibi
yavaş yavaş batıyordu.

Bu benzetmelerden de anlayabileceğiniz gibi, biraz acıkmaya
başlamıştım.

Olsun, en azından güvendedim. Üstelik nihayet özgürdüm.
Suskun Diyarlar'dan kurtulmuştum ve doğduğum diyarlara ger-
çekleştireceğim yolculuğa hazırdım. Evet, büyükbabamı almak

için Mısır'da duracaktık ama yine de hareket halinde olmak beni rahatlatıyordu.

Yoldaydım artık. Babamı bulma yolunda. Gerçek benliğimi keşfetme yolunda.

İleride bir gün, bulduklarımın hoşuma gitmediğini fark edecektim. Ne var ki o anda kendimi iyi hissediyordum. Altımdaki camdan aşağıdaki boşluğu görüyor olmama, alığıma ve varacağımız noktaya rağmen huzurluydum. D şeğe kıvrılıp uyuyakaldım.

Kafamdan birkaç metre ötede patlayan bir füzeyle uyandım.

4

Çözdüğünüzü sanıyorsunuz, değil mi? Mantığımdaki ikilemi? Argümanımdaki hatayı? Rasyonalitemdeki çıkmazı? Sağduyumdaki...ım...trafik tıkanıklığını?

Sonuncuyu unutalım gitsin.

Her neyse, muhtemelen sizin de fark ettiğiniz üzere, mantığımda bir kusur var. Yalancı olduğumu iddia ediyorum. Açıkça, çekinmeden, dobra dobra.

Ne var ki yalancı olduğumu ilan ettikten sonra, hayatım hakkında bir kitap yazmaya girişiyorum. Bu durumda, hikâyeme nasıl inanabilirsiniz? Eğer bu hikâye yalancı biri tarafından anlatılıyorsa, düzmece değil midir? Hatta yalancı olduğuma bile nasıl inanabilirsiniz ki? Eğer hep yalan söylüyorsam, yalancı olduğum konusunda da yalan söylemiş olmam gerekmez mi?

Çıkmazlardan bahsetmemin sebebini şimdi anladınız, değil mi? Bırakın, izah edeyim. *Eskiden* yalancıydım. Hayatımın büyük bir bölümü palavra: Adımın duyulmasını sağlayan kahramanlıklar, yaşadığım hayat, tadını çıkardığım şöhret... Bunlar hep yalan dolan.

Oysa burada anlattıklarım gerçek. Bu durumda, yalancı olduğumu ancak gerçeği söyleyerek kanıtlayabilirim ama yalancı olduğum gerçeğini kanıtlayan örnekler sunmak adına, araya bazı yalanlar da katacağım; yalan olduğunu belirtmek şartıyla.

Anladınız mı?

Ejdergemi'nin sarsılmasıyla, dökekten yuvarlanıp cam duvara çarptım. Dışarıdaki patlama, duvardan hâlâ görülüyordu. Aracımız hasar almamıştı ama ucu ucuna kurtulmuştuk.

Başımı ovarak kendime gelmeye çalıştım. İçimden söverek kapıdan çıktım. O anda *Ejdergemi* bir kez daha sarsılıp sağa yattı. Dengemi kaybedip düşerken, ikinci bir füze gemimizi kıl payı ıskaladı. Arkasında alevler ve dumanlar bırakarak uzaklarda bir yerde patladı.

Doğrulduğumda *Ejdergemi*'nin yanından geçip giden bir şey daha gördüm. Bu bir füze değil, motorları gürleyen bir araçtı. Bu araç ne yazık ki F-15 savaş jetlerine benziyordu.

“Cam kırıkları!” diye bağırdım ve güçlkle ayağa kalktım. Optik Merceklerimi takarak kokpite koştum.

Sendeleyerek kapıdan girdiğim sırada, Bastille parmağıyla bir şey gösteriyordu. “Sol!” diye bağırdı. “Sola kır!”

Ejdergemi'yi döndürüp, yaklaşmakta olan savaş jetinden kurtaran Avustralya'nın alnında biriken terleri görebiliyordum. Gemi bir füzeden daha kurtulurken, ayakta kalmayı zar zor başardım.

Başımı sallayarak inledim. Ellerini kontrol paneline yaslamış olan Kaz, bir koltuğun üzerinde ayakta duruyor ve ejderhanın diğer gözünden dışarı bakıyordu. “İşte bu!” diye bağırdı. “Birileri bana füze atmayalı asırlar olmuştu!”

Bastille ona dik dik baktıktan sonra bana döndü. Dengemi sağlamak için koşup bir koltuğa tutundum.

Savaş jeti bir füze daha ateşledi.

Odaklandım ve silahları uzaktan yok etmemi sağlayan Yete-neğimi jetin üzerinde de kullanmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı.

Avustralya *Ejdergemi*'yi tam zamanında döndürdü ama ben yana doğru savruldu ve ellerim koltuktan kaydı. Her şeyin camdan yapılmasının sıkıntısı da buydu işte. Tutunmak zor oluyordu.

Bastille ayakta kalmayı başardı, çünkü insanın fiziksel kabili-

yetlerini arttıran Savaş Merceklerinden takmıştı. Kaz'da Mercek yoktu ama dengesini çok iyi koruyormuş gibi görünüyordu.

Füze uzaklarda bir yerde patlarken, başımı ovdum. "Böyle bir şey olamaz!" dedim. "Jetin çok fazla hareketli parçası var. Yeteneğimin onu kolaylıkla durdurabilmesi gerekirdi."

Bastille bana bakarak başını salladı. "Füzeler camdan, Alcatraz."

Jetin arkasında bıraktığı izlere bakan Avustralya, "Hiç böyle bir şey görmedim," dedi dönüp bize göz atarak. "Bu jet Suskun Diyarlar teknolojisi değil. Daha doğrusu, tamamen değil. Bir tür füzyon. Jetin gövdesindeki parçalar metal, diğer kısımlar ise cam gibi görünüyor."

Bastille ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Hay aksi şeytan!" dedi Kaz jeti işaret ederek. Koltuğun sırtına yaslanıp gözlerimi kısarak bakınca, jetin yan yatarak bize doğru döndüğünü gördüm. Normal bir jetten daha hızlı ve çevik görünüyordu. Bize doğru dönünce, kokpiti parlamaya başladı.

Kokpitin tamamı değil. Üzerini örten cam. Kaşlarımı çattım. Arkadaşlarım da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Jetin cam kubbesinden, bize doğrultulmuş parlak beyaz bir ışın çıktı. Işın ejderhanın kanatlarından birine isabet ederek, kar ve buz püskürtmeye başladı. Kanat soğuktan dondu ve mekanizmaları onu hareket etmeye zorlayınca, binlerce parçaya bölündü.

Ejdergemi sarsılırken, "Buzsalan Mercek!" diye bağırdı Bastille.

"Mercek değil!" dedi Avustralya. "Cam kubbeden ateşlendi!"

"İnanılmaz!" dedi Kaz, gemi sallanırken koltuğuna tutunarak.

Hepimiz öleceğiz, diye düşündüm.

Öleceğimi düşünmekten kaynaklanan o buz gibi dehşete, o korkunç kıyamet duygusuna yabancı değilim. Sunakta kurban edilmek üzereyken, Karayanık İşkence Merceğini üzerimde kullanırken ve F-15'in bize doğru dönmesini seyrederken bu duyguyu yaşadım.

Gelgelelim, buna hiç alışamadım. Bu, faniliğin insana yumruk atması gibi bir şey.

Üstelik faniliğin sağ kroşesi çok sağlam.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye bağırdım *Ejdergemi* sallanırken. Avustralya’nın gözleri kapalıydı. (Kaybettiğimiz kanadı zihin gücüyle telafi ederek havada kalmamızı sağladığını sonradan öğrenecektim.) Savaş jetinin kokpiti tekrar parlamaya başladı.

“Bir şey yapıyoruz zaten,” dedi Bastille.

“Ne yapıyoruz?”

“Zaman kazanıyoruz!”

“Ne için?”

Yukarıdan bir ses geldi. Kaygıyla başımı kaldırıp saydam camdan yukarı baktım. Bastille’in annesi Draulin, *Ejdergemi*’nin tepesinde duruyordu. Üzerinde çelik zırhı vardı ve heybetli pelerini dalgalanıyordu. Elinde bir Kristalya Kılıcı vardı.

Bu kılıçlardan birini daha önce sadece bir kere görmüştüm. Kütüphaneye sızdığımızda. Bastille, Canlandırılmışlarla savaşmak için kılıcı kullanmıştı. Kılıcın ebadını abartılı hatırlıyor olabileceğimi, belki sadece Bastille’in yanında büyük *görünüyor* olabileceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım. Kabzasından ucuna en az bir buçuk metre uzunluğunda olan kılıç devasaydı. Kristalyalıların ve Kristalya’nın ismini aldığı kristalden yapılmıştı ve parlıyordu.

(Şövalyelerin isimler konusunda yaratıcı olduğu söylenemez. Kristalyalılar, Kristalya, kristaller... Kristalya’ya kabul edildiğim bir sefer, önümdeki patates konusunda espri yaparak “Patatesya Tarlalarında üretilmiş Patatesyan bir patates” demiştim. Şövalyeler hiç gülmemişti. Belki de havucu tercih etmeliydim.)

Draulin, zırhlı botları camın üzerinde tıngırdarak ejderhanın başına atladı. Rüzgâra ve aracın sarsıntısına rağmen dengesini korumayı başardı.

nişan alınmış bir ışın ateşlendi. Bastille'in annesi, pelerini dalgalanarak kanada atladi ve kristalin kılıcını kaldırdı. Buz ışını kılıca çarptı ve bir anda yok oldu. Bastille'in annesi darbenin karşısında eğilmedi bile. Dimdik dururken, miğferi yüzünü örtüyordu.

Kokpit sessizliğe büründü. Draulin'in böyle bir şey yapmayı başarmış olması bana inanılmaz geliyordu. Ne var ki ben orada öylece dururken, jet yeniden ateş etti ve Bastille'in annesi bir kez daha ışının önüne geçerek onu yok etmeyi başardı.

"Annen... *Ejdergemi'nin tepesinde* duruyor," dedim camdan olanları seyrederken.

"Evet," dedi Bastille.

"Saatte birkaç yüz kilometre hızla gidiyoruz."

"Aşağı yukarı."

"Annen bir jet uçağından ateşlenen lazer ışınlarını engelliyor."

"Evet."

"Kılıcı dışında hiçbir şey kullanmadan."

"O bir Kristalya Şövalyesi," dedi Bastille uzaklara bakarak. "Onlar böyle şeyler yaparlar."

Bastille'in annesinin birkaç saniye içinde *Ejdergemi'nin* bir ucundan diğer ucuna koşup arkamızdan ateşlenen bir başka buz ışınıni bloklamasını izlerken sessiz kaldım.

Kaz başını salladı. "Şu Kristalyalılar yok mu..." dedi. "Bütün eğlenceyi kaçırıyorlar." Dişlerini göstererek sırıttı.

Kaz'ın gerçekten eceline mi susadığını yoksa sadece öyleymiş gibi mi davrandığını bugüne dek hâlâ çözemedim. Her hâlükârda, kaçığın teki olduğunu söyleyebiliriz. Ancak, sonuçta o bir Smedry. Ki bu da aslında, "çatlak, gözü kara ve zırdeli" ile eşanlamlı.

Bastille'e göz attım. Tepemizde koşan annesini izlerken, hem istekli hem de mahcup görünüyordu.

Ondan işte böyle şeyler yapmasını bekliyorlar, diye düşündüm. Şövalye unvanını bu yüzden elinden aldılar; standartlarını karşılayamadığını düşündüler.

“Bir sorunumuz var!” dedi Avustralya. Gözlerini açmıştı ama elini parlayan panelden kaldırmadan otururken, çok bitkin görünüyordu. Camı tekrar saldırıya hazırlanmakta olan savaş jetinden bir füze daha ateşlenmişti.

“Tutunun!” dedi Bastille, koltuklardan birine tutunarak. Ben de aynısını yaptım ama hiçbir işe yaramadı. Avustralya füzedен kaçarken, yine yana savruldum. Draulin, Buzsalan ışını bloklamayı başardı ama ucu ucuna.

Füze *Ejdergemi*’nin gövdesinin yakınlarında patladı.

Böyle devam edemeyiz, diye düşündüm. Avustralya zor dayanıyor ve Bastille’in annesi eninde sonunda yorulacak.

Başımız cidden belada.

Kolumu ovarak ayağa kalktım ve patlayan füzenin etkisinden kurtulmak için gözlerimi kırptırdım. Jet yanımdan hızla geçip giderken bir şey hissettim. Midemde kara bir düğümlenme; tıpkı pistte hissettiğim gibi. Bu his biraz, yakınlarımda bir Optikçinin Mercek kullandığını anlamamı sağlayan hisse benziyordu. Ne var ki daha farklıydı. Sanki kirli gibiydi.

Havalimanındaki yaratık o jetin içindeydi. Oradayken elimdeki Merceğe ateş etmişti. Şimdi de patlamadan üzerime ateş açmayı başaran bir jet kullanıyordu. Bir şekilde, Özgür Krallıklar teknolojisi ile Suskun Diyarlar teknolojisini bir arada kullanmayı becerebiliyordu.

Bu, çok ama çok tehlikeli bir kombinasyondur.

“Gemide hiç silah var mı?” diye sordum.

Bastille omuzlarını silkti. “Benim bir hançerim var.”

“Hepsi bu mu?”

“Sen varsın kuzen,” dedi Avustralya. “Sen saf Smedry soyundan gelen bir Optikçisin. Sıradan bir silahtan çok daha iyisin.”

Harika, diye düşündüm. Ejderhanın burnunda duran Draulin’e baktım. “Orada öyle durmayı nasıl başarıyor?”

“Kanca Cam sayesinde,” dedi Bastille. “Diğer cam türlerine yapışır. Annemin botlarının altında Kanca Camlar var.”

“Elimizde bu botlardan var mı?”

Bastille duraksadı ve –beni sorgulamadan– kokpitin köşesine koşup yerdeki cam sandığın altını üstüne getirdi. Birkaç dakika sonra, elinde bir çift botla geldi.

“Bunlar iş görür,” dedi botları bana uzatarak. Ayağıma çok büyük görünüyorlardı.

Avustralya’nın başka bir füzeden kaçmasıyla gemi sarsıldı. Jetin taşıdığı füzelerin sayısını bilmiyordum ama normalden daha fazlasını taşıyormuş gibi görünüyordu. *Ejdergemi* sallanınca duvara çarptım ve botlardan birini ayakkabımın üzerine giyip bağcıklarını sıkı sıkı bağladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Bastille. “Yukarı çıkmayı planlamıyorsun, değil mi?”

Diğer botu da giydim. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Ne yapabilirsin ki Alcatraz?” diye sordu Bastille sessizce. “Annem gerçek bir Kristalya Şövalyesi. Sen ona nasıl yardım edebilirsin ki?”

Tereddüde kapıldım. Bastille ağzından çıkan sözlerin sertliği yüzünden kızardı ama sözlerini geri almak gibi bir huyu yoktu. Ayrıca, haklıydı da.

Aklımdan ne geçiyordu ki?

Kaz yanımıza geldi. “Durum kötü, Bastille.”

“Bunu nihayet fark ettin demek?” diye çıkıştı Bastille.

“Hemen kızma,” dedi Kaz. “Güzel bir yolculuktan hoşlanıyor olabilirim ama aniden durmaktan ben de her Smedry gibi nefret ederim. Bize bir kaçış planı lazım.”

Bastille bir süre sessiz kaldı. “Yeteneğini kullanarak kaçımızı taşıyabilirsin?”

“Göğün ortasında mı?” diye sordu Kaz. “Kaçabilecek hiçbir yer olmadan mı? Açıkçası, bilmiyorum. Hepimizi taşıyabileceğimi sanmıyorum.”

“Alcatraz’ı al,” dedi Bastille. “Hemen gidin.”

Midem düğümlendi. “Hayır,” dedim ayağa kalkarak. Ayaklarım anında kokpitin cam zeminine kenetlendi. Ne var ki adım atmaya çalıştığımda, ayağımı kaldırmakta zorlanmadım. Ayağımı tekrar yere bastığımda, yine kenetlendi.

Güzel, diye düşündüm. Yapmak üzere olduklarımı düşünmemeye çalıştım.

“Hadi ama evlat!” dedi Kaz. “Dünyanın en zeki insanı değilsin belki ama öldüğünü görmek istemem. Babana o kadarını borçluyum en azından. Benimle gel. Kayboluruz. Sonra da Nalhalla’ya gideriz.”

“Diğerlerini ölüme terk ederek mi?”

“Bize bir şey olmaz,” dedi Bastille hemen. Hiç düşünmeden.

Olay şu ki, duraksadım. Size pek kahramanca gelmeyebilir ama büyük bir parçam Kaz ile birlikte gitmek istedi. Ellerim terliyor, kalbim güm güm çarpıyordu. Başka bir füzeden kul payı kurtulduk ve gemi sallandı. Kokpitin sağ tarafında örümcek ağı gibi bir çatlak oluştu.

Kaçabilirdim. Kurtulabilirdim. Hiç kimse beni suçlamazdı. Bunu yapmayı çok istiyordum.

Yapmadım. Cesurca davrandığımı düşünebilirsiniz ama aslında korkağın tekiyim. Bunu başka bir zaman kanıtlayacağım. Şimdilik kalmamın sebebinin cesaret değil, gurur olduğunu bilin yeter.

Ben bir Optikçiydim. Avustralya ellerindeki ana silahın ben olduğumu söylemişti. Yapabileceklerimi görmeye kararlıydım. “Ben yukarı çıkacağım,” dedim. “Nasıl çıkarım?”

“Tavandaki kapaktan,” dedi Bastille sonunda. “İp merdivenle çıktığın odada. Gel seni götüreyim.”

Kaz onun kolunu yakaladı. “Bastille, bunu yapmasına izin verecek misin gerçekten?”

Bastille omuzlarını silkti. “Eğer kendini öldürtmek istiyorsa, bana ne? Kurtarmamız gereken insanların sayısı azalmış olur.”

Belli belirsiz gülümsedim. Bastille’i, sesindeki kaygıyı anlayabi-

lecek kadar iyi tanıyordum. Aslında benim için endişeleniyordu. Ya da bana kızgındı. Söz konusu Bastille olunca, aradaki farkı anlamak zor oluyor.

Koridorda ilerlemeye başlayan Bastille'in peşine takıldım ve botlarla yürümenin ritmine kısa sürede alıştım. Botlar cama değer değmez kenetlenip dengemi korumamı sağlıyordu. Gemi başka bir patlamadan ötürü sarsılınca, bu özelliğin kıymetini anladım. Botlar ayağımdayken normalden biraz daha yavaş yürüyordum ama buna değdi.

Odaya girmiş olan Bastille'e yetiştim. Bastille kolu çekerek tavandaki kapağı açtı.

"Bunu yapmama neden izin veriyorsun?" diye sordum. "Genellikle kendimi öldürtmeye çalıştığımında yakınırsın."

"Evet, bu sefer ölürsen kabak benim başıma patlamayacak en azından. Seni korumakla görevli olan şövalye annem."

Kaşımı kaldırdım.

"Ayrıca," dedi Bastille, "belki yapabileceğin bir şeyler vardır. Kim bilir. Geçmişte de şansının yaver gittiği oldu."

Gülümsedim. Bu güven –eğer öyle denebilirse– bana bir şekilde cesaret vermişti. Yukarı baktım. "Nasıl çıkacağım?"

"Ayakların duvarlara yapışacak şapşal."

"Doğru ya," dedim. Derin bir nefes alarak duvarın kenarına adımımı attım. Sandığımdan daha kolaydı. Silimatik teknisyenler Kanca Camların insanın sadece ayaklarını değil, bütün bedenini dengede tuttuğunu söylüyorlar. Öyle veya böyle, duvarın kenarında yürüyüp *Ejdergemi*'nin tepesine çıkmayı, biraz sersemletici olmakla birlikte, kolay buldum.

Biraz havadan bahsedelim. Hava gerçekten faydalı bir şeydir. Ağzımızdan değişik sesler çıkarmamızı sağlar ve kokuları kişiden kişiye taşır. Hava olmasaydı, hiç kimse hayali gitar çalamazdı. Havanın bir faydası daha vardır: Nefes almamızı sağlar. Yani canlılar var oluşunu ona borçludur. Hava çok harika bir şeydir.

Gelgelelim, havanın şöyle bir olayı vardır: (a) yeterince olduğu sürece (b) aşırı fazla olmadığı sürece, aklınıza bile gelmez. İkincisi özellikle saatte beş yüz kilometre civarında bir hızla giderken yüzünüze çarptığında çok fenadır.

Rüzgâr beni geriye doğru iterken, dik durmamı sağlayan tek şey Kanca Camlardı. Onlarla bile, bedenim tehlikeli bir şekilde geriye bükülüyordu. Video kliplerde yerçekimine meydan okuyan dansçılar gibi. Can derdinde olmasaydım, bundan zevk alabilirdim.

Bastille zorlandığımı görmüş olmalıydı, çünkü kokpite doğru koşmaya başlamıştı. Avustralya'yı gemiyi yavaşlatmaya nasıl ikna ettiğini hâlâ bilmiyorum. Neresinden bakılırsa bakılsın, bu çok aptalca bir hamleydi. Yine de rüzgâr azalarak biraz daha dayanılır bir hızda esmeye başladı ve geminin tepesinden Draulin'e doğru yürümeyi başardım.

Devasa kanatlarını çırpıp ejderhanın gövdesi yılan gibi kıvrılıyordu. Adım atmak zordu. Yıldızların ve ayın altında yürürken, altımdaki bulut örtüsü parlıyordu. Draulin bir ışını daha önlerken, aracın ön tarafına ulaştım. Yaklaştığımda, Draulin bana doğru döndü.

"Lord Smedry?" dedi. Rüzgâr ve miğfer sesini boğuyordu. "Burada ne arıyorsunuz ilk kumlar aşkına?"

"Yardım etmeye geldim!" diye bağırdım, rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak.

Draulin afallamış görünüyordu. Yeni bir saldırıya hazırlanan jet, karanlık gökyüzünde yanımızdan hızla geçip gitti.

"Geri dönün!" dedi Draulin elini sallayarak.

"Ben Optikçiyim," dedim Merceklerimi göstererek. "Buzsalan ışını durdurabilirim."

Bu doğrudu. Optikçiler düşman saldırılarına karşılık vermek için Optik Merceklerini kullanabilirler. Büyükbabamın Karayanık ile savaştığında bunu yaptığını görmüştüm. Kendim hiç denemiştim ama o kadar da zor olamayacağına kanaat getirmiştım.

Yanıliyordum elbette. Bazen hepimizin başına gelir.

Draulin söverek başka bir ışını önlemek için ejderhanın sırtında koştu. Gemi sallanınca midem bulandı ve birdenbire ne kadar yüksekte olduğumu fark ettim. Midemi tutarak çömeldim ve kendime gelmeyi bekledim. Kendime geldiğimde, Draulin yanımda duruyordu.

“Aşağı dön!” diye bağırdı. “Burada hiçbir faydan olmaz!”

“Ben...”

“Aptal!” diye bağırdı. “Bizi öldürteceksin!”

Rüzgâr saçlarımı darmadağın ederken, sessiz kaldım. Böyle bir muamele görmek beni afallatmıştı ama muhtemelen bunu hak ediyordum. Döndüm ve utançla kapağa doğru yürümeye başladım.

Jet yandan bir füze daha ateşledi. Kokpitindeki camdan yine bir Buzsalan ışını çıktı.

Ejdergemi bu sefer kaçamadı.

Kokpite doğru döndüm ve Avustralya’nın bayılıp kontrol panelinin üzerine yığıldığını gördüm. Bastille onu tokatlayarak kendine getirmeye çalışıyor –tokatlama gerektiren işlerde çok başarılıdır– Kaz ise gemiden yanıt almak için canla başla çalışıyordu.

Gemi yanlış tarafa yattı. Draulin haykırdı ve kılıcıyla buz ışığını son anda keserken tökezledi. Işını yok etmeyi başardı ama füze doğruca üzerimize gelmeye devam ediyordu.

Doğruca üzerime gelmeye.

Yeteneğim ile aramdaki huzursuz ateşkesten bahsetmiştim. İkimiz de idareyi tam anlamıyla ele geçiremiyoruz. Gerçekten istediğimde bir şeyleri kırabiliyorum ama genellikle tam istediğim gibi olmuyor. Yeteneğim ise çoğunlukla ben istemediğimde bir şeyleri kırıyor.

Kontrol konusundaki açığımı gücümle telafi ediyorum. Yaklaşan füzeyi izlerken, cam gövdesinden yansıyan yıldız ışıklarını ve arkadaki savaş jetine uzanan dumanı gördüm.

Üzerime doğru gelen ölümdeki aksime baktım. Ardından elimi kaldırdım ve Yeteneğimi serbest bıraktım.

Füze parçalandı ve füzedden savrulan cam parçaları gecenin karanlığında parlayarak dönmeye başladı. Derken bu parçalar patlayıp toz hâline gelerek etrafa saçıldı ve beni kıl payı ıskaladı.

Füzenin motorunun dumanı üzerime doğru gelmeye devam etti ve parmaklarımı yaladı. Duman anında titreşti. Bir çığlık attım ve göğsümden fışkıran güç dalgası, dumanı tüpün içindeki bir su gibi dalgalandırarak, füzeyle aynı doğrultuda bulunan savaş jetine doğru ilerledi.

Güç dalgası jete çarptı. Bir an her yer sessizliğe büründü.

Derken jet... dağılıverdi. Aksiyon filmlerindeki gibi patlamadı. Parçaları birbirinden ayrıldı. Vidaları, metal panelleri, kanadındaki ve kokpitindeki cam parçaları yerinden çıktı. Aracın tamamı saniyeler içinde, sanki dikkatsizce havaya atılmış bir yedek parça kutusu gibi görünmeye başlamıştı.

Bu yığın *Ejdergemi*'nin tepesine çarptıktan sonra aşağıdaki bulutlara doğru düştü. Parçalar dağılırken, metallerin ortasında bir an öfkeli bir yüz gördüm. Pilot da dağılan parçaların arasında dönüyordu. O gerçeküstü anda göz göze geldik ve bakışlarında soğuk bir nefret gördüm.

Yüzü bütünüyle insan yüzü değildi. Bir yarısı normaldi ama diğer yarısı vidalardan, yaylardan, cıvatalardan ve somunlardan meydana gelen bir karışımdı. Etrafında düşmekte olan jet parçalarından pek de farklı değildi. Gözlerinden biri kapkaranlık bir camdandı.

Pilot karanlığın içinde gözden kayboldu.

Ansızın nefesim kesildi ve kendimi çok güçsüz hissettim. Bastille'in annesi çömeldi ve dengesini sağlamak için bir eliyle yere tutundu. Miğferinden dolayı göremediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Ejdergemi'nin tepesindeki çatlakları işte ancak o zaman fark ettim. Sanki ayaklarım büyük bir darbeye sebep olmuş gibi benim etrafımdan döne döne yayılıyorlardı. Çaresizce etrafıma bakınca, devasa ejderhanın büyük bir bölümünde çatlaklar ve yarıklar olduğunu gördüm.

Jeti yok etmek için kullandığım Yeteneğim –her zamanki gibi öngörülemez hareket ederek– altımdaki camı kırmıştı. Devasa ejderha yavaş yavaş irtifa kaybetmeye başladı. Camın çatlayıp kırılmasıyla kanatlarından biri daha koptu. *Ejdergemi* sarsıldı.

Gemiye kurtarmıştım... ama aynı zamanda da yok etmiştim. Çakılmaya başladık.

5

Cam bir ejderhanın tepesinde okyanusun ortasına çakılıyor-
sanız, düşünmeniz gereken belirli şeyler vardır. Bu şeyler
kesinlikle klasik felsefe üzerine derin bir tartışmaya girmeyi *içer-*
mez.

Bunu benim gibi profesyonellere bırakın.

Bir gemi düşünmenizi istiyorum. Hayır, ayaklarımın altında
parçalanan ve beni ölüme sürükleyen uçan ejderha gibi bir gemi
değil. Odaklanın. Bu kitap birinci tekil şahıs ile yazıldığına göre,
kazadan kurtulmayı başardığımı belli.

Ben sıradan bir gemi düşünmenizi istiyorum. Denizde yolculuk
etmek için tasarlanmış ahşap bir gemi. Yazar Plutarkhos tarafından
ölümsüzleştirilmiş olan Theseus adında bir Yunan kralının gemisi.

Plutarkhos üç yüzyıl geç doğmuş olmasıyla, ölümlere düşkün-
lüğüyle ve *fazlasıyla* uzun soluklu eserleriyle tanınan zevzek bir
Yunan tarihçi. (Kaleme aldığı eserlerin toplamı sekiz yüz bin ke-
limeyi geçiyor. Kitapları Fazlasıyla Uzun Olan Yüce Fantezi Ya-
zarları Derneği –bir diğer deyişle KFUOYFYD– kendisini onursal
üye yapmayı düşünüyormuş.)

Plutarkhos, Theseus'un gemisine dair bir metafor kaleme al-
mış. Şimdi şöyle ki, yüce kral Theseus öldüğünde, insanlar onu
hatırlamak istemişler. Gemisini gelecek nesiller için muhafaza et-
meye karar vermişler.

Gemi eskimiş ve kalasları –ahşabın her zaman inatla yaptığı gibi– çürümeye başlamış. Dolayısıyla insanlar çürüyen kalasları değiştirmişler. Sonrasında diğer parçalar da eskimiş ve insanlar onları da değiştirmişler.

Bu yıllarca böyle sürüp gitmiş. Sonunda geminin her bir parçası değişmiş. Plutarkhos burada birçok filozofu düşündüren bir argüman ortaya koyuyor. Gemi hâlâ Theseus'un gemisi mi? İnsanlar öyle olduğunu söylüyor. Herkes öyle biliyor. Gelgelelim, bir sorun var. Parçaların hiçbirisi aslında Theseus'un kullandığı gemiden değil.

Gemi aynı gemi mi?

Bence değil. O gemi çürümüş gitmiş. Herkesin Theseus'un gemisi olarak *adlandırdığı* kopya aslında sadece... kopya. Aynı görünüyor olabilir ama görünüş aldatıcıdır.

Şimdi, bunun benim hikâyemle ne ilgisi var? Çok ilgisi var. Anlayacağınız, ben o gemiyim. Merak etmeyin. Eninde sonunda açıklarım muhtemelen.

Ejdergemi bulutların arasına düştü. Beyaz bulutlar etrafımdan girdap gibi geçti. Derken bulutlardan çıktık ve aşağıda uçsuz bucaksız bir karanlık gördüm.

Okyanus. Yine aynı duyguya kapıldım; hepimizin öleceğine ilişkin o korkunç duyguya. Üstelik bu sefer hata benimdi.

Aptal fanilik.

Ejdergemi ters dönerek midemi altüst etti. Heybetli kanatları hareket etmeye devam ediyor, bulutların arasında parlayan yıldızların ışığını yansıtıyordu. Dönüp kokpite baktım ve eli panelde olan Kaz'ın bütün gücüyle konsantre olduğunu gördüm. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti ama gemiyi havada tutmayı başarıyordu.

Bir şey çatladı. Aşağı baktım ve camın kırılan kısmının tam ortasında durduğumu fark ettim.

Eyvah...

Altımdaki cam paramparça oldu ama neyse ki gemi o anda düz döndü. Aracın içine düştüm. Cam zemine çarptım ve gemi sallanırken ayaklarımdan birini duvara kenetlemeyi akıl ettim.

Kaz oldukça etkileyici bir iş çıkarıyordu. Kalan dört kanat var gücüyle çalışıyordu ve gemi artık o kadar hızlı düşmüyordu. Ani bir kıyametten kontrollü bir kıyamete terfi etmiştik.

Ayağa kalkıp döndüm ve Kanca Camların sağladığı denge sayesinde kokpite yürümeyi başardım. Yürürken Mercekleri çıkarıp cebime koydum ve o kargaşada onları kaybetmediğim için kendimi şanslı hissettim.

Kokpite girdiğimde, Bastille'in oldukça dermansız görünen Avustralya'nın başında durduğunu gördüm. Kuzenimin kafasındaki yara kanıyordu. Sonradan, gemi düşmeye başladığında, Avustralya'nın duvara çarptığını öğrenecektim.

Bunun nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum.

Bastille zavallı Avustralya'ya emniyet kemeri gibi bir şey takmayı başardı. Kaz hâlâ bizi havada tutmaya odaklanıyordu. "Lanet olasıca," dedi dişlerini sıkarak. "Uzun boylu insanlar neden bu kadar yükseğe uçmak zorunda ki sanki?"

İleride hayal meyal beliren bir kara parçası gördüm ve umutlandım. O anda ejderhanın arka yarısı koptu ve iki kanadı daha beraberinde sürükledi. Bir kez daha sarsılıp döndük ve yanımdaki duvar basınç nedeniyle dışarıya doğru patladı.

Avustralya bir çılgılık attı; Kaz sövdü. Ben dizlerim bükülerek sırtüstü düştüm ama ayaklarım hâlâ yerdeydi.

Bastille ise duvardaki açıklığa doğru savruldu.

Kahraman olmadığımı bıkıp usanmadan tekrarlayacağım. Ne var ki bazen kafamın hızlı çalıştığı *oluyor*. Bastille'in yanımdan uçarak geçtiğini görünce, onu zamanında tutamayacağımı anladım.

Onu tutamazdım ama tekmeleyebilirdim. Öyle de yaptım.

Yanımdan geçerken, ayağımı sanki onu açıklıktan itecekmiş

gibi böğrüne geçirdim. Neyse ki Bastille ayağıma yapıştı; çünkü hatırlarsanız, üzerinde camdan dokunmuş bir ceket vardı.

Bastille *Ejdergemi*'nin dışına savrulurken, ceketini ayaklarımın altındaki Kanca Camlara yapıştı. Şaşkınlıkla dönen Bastille den-
gesini sağlamak için bileğine tutundu. Böylelikle beni de kendine
doğru çekmiş oldu elbette ama neyse ki diğer ayağım hâlâ cam
zemindeydi.

Bir ayağıma Bastille tutunurken, diğer ayağım gemiye yapışık-
tı. Bu hiç de hoş bir his değildi.

Ben acıyla haykırıırken, Kaz parçalanmış olan aracımızı sahile
döndürmeyi başardı. Kumlara çarpmamızla birlikte camlar kırıldı
ve her şey birbirine girdi.

* * *

Kazadan birkaç dakika sonra gözlerimi kırpıştırarak ayıldım ve ken-
dime geldim. Sırtüstü yatıyor, kırık tavandan yukarı bakıyordum.
Bulutların arasında bir açıklık vardı ve yıldızları görebiliyordum.

“Ah...” dedi biri. “Herkes iyi mi?”

Sağıma soluma dönerek yüzümdeki cam parçacıklarını silkele-
dim. Neyse ki kokpit Özgür Krallıklar'ın emniyet camından yapılmış
gibi görünüyordu. Kırılmış olmasına rağmen parçaları keskin
değildi ve hiçbir yerim kesilmemişti.

Avustralya –konuşan oydu– kanayan başını tutarak oturuyor-
du. Etrafına bakarken, sersemlemiş görünüyordu. *Ejdergemi*'nin
kalıntıları, çoktan ölüp gitmiş efsanevi bir yaratığın cesedi gibi
etrafımızı sarıyordu. Gözlerinin ikisi de kırılmıştı. Kanatlarından
biri az ileride dimdik duruyor ve gökyüzüne uzanıyordu.

Bastille inledi; ceketinde örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmuştu.
Kumlara çarptığımızda, ceketini darbenin bir kısmını emmişti. Ne
yazık ki benim bacaklarımda öyle bir cam yoktu ve bacaklarım
çekıştırilmekten dolayı hâlâ ağrıyordu.

Kumsalın bitip ağaçların başladığı yerden bir hışırtı geldi. Or-

manın içinden ansızın çıkıveren Kaz, hiç yara almamış gibi görünüyordu.

“Pekâlâ!” dedi kumsala göz atarak. “İşte bu gerçekten ilginçti. Ölen var mı? Varsa parmağını kaldırsın.”

“Ölü gibi *hissetmek* sayılır mı?” diye sordu Bastille ceketini çıkartarak.

“Evet, parmağını kaldır o zaman,” dedi Kaz kumsaldan bize doğru yürüyerek.

Bastille’in hangi parmağını kaldırdığını söylemeyeceğim.

“Dur bir dakika,” dedim, ayağa kalkarken biraz sendeleyerek. “Ta oraya kadar savrulmana rağmen iyi misin yani?”

“Oraya kadar savrulmadım tabii ki,” dedi Kaz gülererek. “Tam çarptığımız sırada kayboldum ve sonra yolumu buldum. Darbeyi kaçırdığım için üzgünüm ama pek de eğlenceli görünmüyordu.”

Smedry Yetenekleri. Başımı salladım ve Merceklerimin sağlam olup olmadığını kontrol etmek için ceplerimi yokladım. Neyse ki dolgular onları korumuştı. Ancak, o sırada bir şey fark ettim. “Bastille! Annen!”

O anda bir cam tabakası kaldırılıp kenara fırlatıldı. Draulin ayağa kalktı ve miğferinin içinden gelen belli belirsiz bir inilti duydum. Kılıcı hâlâ elindeydi. Draulin, kılıcı sırtındaki kayışa koyduktan sonra miğferini çıkarttı. Ter içindeki gümüş rengi saçları omuzlarına döküldü. Draulin enkazı gözden geçirmek için döndü.

Onu bu kadar iyi görmek beni biraz şaşırtmıştı. Zırhının silimomatik teknoloji içerdiğini fark etmem gerekirdi. Zırhı, Bastille’in ceketinden bile daha iyi bir tampon işlevi görmüştü.

“*Neredeyiz?*” diye sordu Bastille. Kırık camların arasında dikkatle yürürken, üzerinde artık sadece askerî pantolonunun içine soktuğu siyah bir tişört vardı.

Bu güzel bir soruydu. Orman, balta girmemiş bir ormana benziyordu. Dalgalar sessizce yıldızların aydınlattığı kumsala çarpıyor, cam parçalarını alıp okyanusun içine sürüklüyordu.

“Mısır’dayız galiba,” dedi Avustralya. Başındaki bandajı tutuyordu ama onun haricinde iyi görünüyordu. “Sonuçta oraya gidiyorduk, öyle değil mi? Çarptığımızda neredeyse varmak üzereydik.”

“Hayır,” dedi Draulin, kumsaldan bize doğru yürüyerek. “Sen kendinden geçtiğinde, Lord Kazan geminin kontrolünü devralmak zorunda kaldı. Bu da demek oluyor ki...”

“Yeteneğim devreye girdi,” dedi Kaz. “Başka bir deyişle, kaybolduk.”

“O kadar da kaybolmadık,” dedi Bastille. “Şurası Dünya Kulesi değil mi?”

Okyanusun ilerisinde bir yeri işaret etti. Uzaklarda okyanusun içinden yükselen belli belirsiz bir kule gördüm. Mesafe düşünülürse, devasa bir yapı olmalıydı.

Sonradan, devasa kelimesinin çok hafif kaldığını öğrenecektim. Özgür Krallıklar’da yaşayanlar, Dünya Kulesi’nin dünyanın merkezi olduğunu söylüyorlar. Yukarı atmosferden gezegenin çekirdeğine kadar uzanan camdan yapılmış muazzam bir çivi düşünün. Dünyanın çekirdeği de camdan yapılmış elbette. Her şey öyle değil mi ki zaten?

“Haklısın,” dedi Draulin. “Bu da demek oluyor ki muhtemelen Kalmarya Ormanları’nda bir yerdeyiz. Suskun Diyarlar’ın dışındayız.”

“Dert değil,” dedi Kaz.

“Bizi Nalhalla’ya götürebilir misiniz sizce lordum?” diye sordu Draulin.

“Muhtemelen.”

Döndüm. “İskenderiye Kütüphanesi ne olacak?”

“Hâlâ oraya gitmek istiyor musunuz?” diye sordu Draulin.

“Elbette.”

“Eğer oraya gidersek...”

“Draulin,” dedim, “seni tekrar tek ayağının üzerinde zıplatmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Draulin sustu.

“Alcatraz’a katılıyorum,” dedi Kaz enkazı inceleyerek. “Eğer babam İskenderiye’deyse, başını mutlaka belaya sokuyordur. Baş beladaysa, eğlenceyi kaçırıyorum demektir. Bakalım kurtarabileceğimiz bir şeyler var mı...”

Kaz’ın çalışmasını izledim. Çok geçmeden Draulin de ona katılarak parçaları incelemeye başladı. Bastille yanıma geldi.

“Ejderhanın dışına savrulduğumda beni kurtardığın için teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim. Ne zaman istersen tekmelerim.”

Bastille alçak sesle güldü. “Sen gerçek bir dostsun.”

Gülümsedim. Kumsala ne kadar şiddetli çarptığımız düşünülürse, hiç kimsenin ağır yaralanmamış olması bir mucizeydi. Aslına bakılırsa, buna bozulmuş olabilirsiniz. Eğer biri kazada ölseydi, daha etkileyici bir hikâye olurdu. Erken bir ölüm bir kitabı çok daha heyecanlı kılar, çünkü insanların durumun ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etmesini sağlar.

Ancak, bunun kurgusal bir eser değil, gerçek bir hayat hikâyesi olduğunu unutmayın. Arkadaşlarımdan hepsi öyküsel bağlamda doğru olanı yaparak kitabımın gerilimini arttırmak için can vermeyecek kadar bencilse ne yapabilirim ki?

Onlarla bu konuyu uzun uzadıya konuştum. Eğer kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Bastille’in bu kitabın sonunda öldüğünü söyleyebilirim.

Ne, bunu duymak istemiyor muydunuz? Üzgünüm. Yazdığımı unutmanız gerekecek. Bunu yapmanın birtakım pratik yolları var. Kör bir nesneyle kafaya vurmanın çok etkili bir yöntem olduğunu duydum. Brandon Sanderson’ın fantezi romanlarından birini kullanmayı deneyebilirsiniz. Yeterince büyükler ve başka bir işe yaradıkları da söylenemez.

Başına geleceklerden tamamen habersiz olan Bastille, ejderhanın yarısı kumlara gömülmüş olan kafasına baktı. Kırık gözleri or-

mana dönük olan ejderhanın ağzı hafif açıldı ve dişleri çatlamıştı. “*Ejdergemi* için ne acıklı bir son,” dedi Bastille. “Bütün o güçlü camlar ziyan oldu.”

“Tamir etmenin bir yolu yok mu?”

Bastille omuzlarını silkti. “Silimatik motor mahvoldu ve camlar gücünü ondan alıyordu. Yeni bir motor bulsak çalışır sanırım. Ama geminin paramparça olduğu düşünülürse, camları eritmek daha mantıklı olur herhalde.”

Diğerleri erzak dolu sırt çantalarıyla yanımıza geldiler. Kaz sevinçle bağdırdıktan sonra küçük bir melon şapkayı kumlardan çıkarıp kafasına taktı. Buna, ceketinin altına giydiği bir yelek eşlik ediyordu. Bu tuhaf bir kombindi, çünkü ceketini ile pantolonu ağır ve kaba bir kumaştan yapılmıştı. Dolayısıyla Kaz’ın bir İngiliz beyefendisi ile Indiana Jones karışımı bir görüntüsü vardı.

“Hazır mıyız?” diye sordu.

“Neredeyse,” dedim, Kanca Camlar içeren botlarımı çıkartarak. “Bunları kapatmanın bir yolu var mı?” Botlardan birini elim alıp, üzerine cam parçaları ve –hâliyle– kum taneleri yapışmış olan tabanını inceledim.

“Çoğu insan için yok,” dedi Draulin. Bir enkaz parçasının üzerine oturup zırhlı botlarını çıkarttı. Eline, özel olarak şekillendirilmiş cam parçaları aldı ve bunları yerlerine taktı. “Botları böyle kaplamalarla örtüyoruz, böylece botlar bunlara yapışıyor.”

Başımı sallayarak onayladım. Söz konusu kaplamaların tabanları ve ökçeleri olduğu için, muhtemelen normal ayakkabı hissi veriyorlardı.

“Ne var ki siz bir Optikçisiniz,” dedi Draulin.

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Optikçiler normal insanlar gibi değildir Alcatraz,” dedi Avusturalya gülümseyerek. Bandaj sarmış olduğu başının kanaması durmuştu. Bandaj pembeydi. Onu nereden bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Bu çok doğru lordum,” dedi Draulin. “Mercek kullanabilirsiniz ama aynı zamanda bizim ‘teknoloji’ olarak adlandırdığımız silimatik camlar üzerinde de sınırlı bir gücünüz vardır.”

“Geminin motoru gibi mi yani?” diye sordum Optik Merceklerimi takarak.

Draulin başını sallayarak onayladı. “Mercekleri kapattığınız gibi botları da kapatmayı deneyin.”

Botlara dokunarak Draulin’in dediğini yaptım. Büyük bir şaşkınlıkla camların ve kumların döküldüğünü gördüm; botlar etkisiz hâle gelmişti.

“Bu botların silimatik şarjı vardır,” dedi Avustralya. “Suskun Diyarlar’da kullandığınız piller gibi. Botların şarjı eninde sonunda biter. Bitene kadar, Optikçiler botları açıp kapatabilir.”

“Çağımızın büyük gizemlerinden biri,” dedi Draulin. Bunu söyleme şekli, bir şeylerin neden ve nasıl çalıştığıyla ilgilenmediği fikrini doğuruyordu. Çalışması onun için yeterliydi.

Oysa ben daha meraklıydım. Özgür Krallıklar teknolojisini bana birkaç kere anlatmışlardı. Aradaki fark bana basit geliyordu. Büyü sadece belirli insanların kullanabildiği bir şeyken, teknoloji –ki genellikle silimatik olarak adlandırılıyordu– herkes tarafından kullanılabiliyordu. Avustralya *Ejdergemi*’yi uçurabiliyordu ama Kaz da uçurabiliyordu. Bu, teknolojiydi.

Ne var ki öğrendiklerime bakılırsa, onların bu teknolojisi ile Optik güçler arasında bir bağlantı vardı. Ancak bu konuşma bana başka bir şey hatırlattı. İskenderiye’ye eskisinden daha yakın olup olmadığımız konusunda hiçbir fikrim yoktu ama büyübabamla tekrar bağlantıya geçmeye çalışmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Haberleşme Merceklerini takıp odaklandım. Ne yazık ki hiçbir sonuç alamadım. Yine de onları çıkartmadım ve Kanca Camlar içeren botları çantalardan birine tıktım.

Çantayı omzuma aldım ama Bastille çantayı benden aldı. Kaşlarını çatarak ona baktım.

“Üzgünüm,” dedi. “Annemin emirleri.”

“Sizin hiçbir şey taşımanız gerekmiyor Lord Smedry,” dedi Draulin bir çanta daha sırtlanarak. “Bırakın Yaver Bastille taşınsın.”

“Kendi sırt çantamı taşıyabilirim Draulin,” diye çıkıştım.

“Öyle mi?” diye sordu Draulin. “Peki saldırıya uğradığımız takdirde Merceklerinizi kullanarak bizi koruyabilmek için hazır ve çevik olmanız gerekmez mi?” Bana sırtını döndü. “Yaver Bastille yük taşımakta başarılı. Bırakın bunu yapsın. Bu sayede faydalı olur ve bir şeyler başardığını hisseder.”

Bastille kızardı. Ben karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Bastille’in bakışı beni susturdu.

Öyle olsun, diye düşündüm. Hepimiz Kaz’a baktık; gitmeye hazırдық. “Öyleyse ileri!” dedi Kaz, kumlardan ağaçlara doğru yürümeye başlayarak.

6

Yetişkinler aptal değildir.

Genellikle bu tür kitaplarda aksi yönde bir izlenim verilir. Bu hikâyelerde yetişkinler (a) esir düşer, (b) sorun çıktığında ortadan kaybolur, (c) yardım etmeyi reddeder.

(Yazarların yetişkinlere ne garezi olduğunu bilmiyorum ama herkes onlardan nefret ediyormuş gibi görünüyor. Yoksa yetişkinleri neden öyle aptal gösterebilirler? “Bakın, karanlıklar prensi kaleye saldıracak! Veeee benim öğle yemeği molam gelmiş. Dünyayı kendi başınıza kurtarmakta iyi şanslar çocuklar!”)

Oysa gerçek dünyada yetişkinler her işe karışır genellikle. Siz isterseniz de, istemeseniz de. Karanlıklar prensi geldiğinde ortadan kaybolmazlar ama ona dava açmaya kalkışabilirler. Çoğu kitap hayal ürünüyken, bu kitabın son derece gerçek ve değerli olduğunun bir başka kanıtı da bu fark. Çünkü ben bu kitapta bütün yetişkinlerin aptal *olmadığını* açıkça ortaya koyacağım.

Aptal değiller ama kılılar.

Yetişkinler herkese ne yapacağını söylemekten zevk alan kılı çocuklar gibiler. Diğer kitaplarda ortaya atılan iddialara rağmen, işe yaradıkları durumlar oluyor. Örneğin yüksek raflardaki eşyalara erişebiliyorlar. (Gerçi Kaz, buna karşılık olarak yüksek rafların gereksiz olduğunu öne sürerdi. Gerekçe numarası altmış üç. Daha sonra açıklayacağım.)

Ne olursa olsun, ben hep iki grubun –yetişkinlerin ve çocukların– daha iyi geçinmenin bir yolunu bulmasını dilemişimdir. Mesela aralarında bir antlaşma falan olmasını. En büyük sorun şu ki, yetişkinler dünyanın en etkili adam toplama stratejilerinden birine sahipler.

Yeterince zaman tanırırsanız, *her* çocuğu kendilerinden birine dönüştürebilirler.

Ormana girdik.

“Birbirinizi gözden kaybetmeyin,” dedi Kaz. “Gruptan ayrı düşerseniz, sizi nerede bırakacağımız belli olmaz!”

Kaz bunu söyledikten sonra eline bir pala alıp çalıları kese kese ilerlemeye başladı. Ben dönüp sahile göz atarak kazada parçalanmış olan ve gövdesi yavaş yavaş kumlara gömülen saydam ejderhaya içimden veda ettim. Kanatlarından biri hâlâ ölüme meydan okurcasına gökyüzüne uzanıyordu.

“Hayatımda gördüğüm en görkemli araçtın,” diye fısıldadım. “Huzur içinde yat.” Biraz melodramatik olduğunun farkındayım ama bana uygun geldi. Ardından, diğerlerine yetişmek için koştum ve en arkada yürüyen Draulin’i gözden kaybetmemeye özen gösterdim.

Sık bir ormandaydık ve tepemizdeki bitkilerden dolayı etrafımız kapkaranlıktı. Draulin çantasından eski bir fener çıkartıp parmağıyla fenere vurdu. Alev kibrit gerektirmeden hayat buldu ve fener parlamaya başladı. Ancak fenerle bile gecenin bir yarısında sık bir ormanda yürümek ürkütücüydü.

Rahatlamak için Bastille’in yanına doğru ilerledim. Ne var ki Bastille konuşmak istemedi. Kaz’ın arkasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Kötü bir başlangıç yaptığımızı düşünüyor ve bunu telafi etmeyi umuyordum.

İlk kitaptaki olayları hatırlayanlar, bunun benim için büyük bir değişim olduğunu fark edeceklerdir. Hayatımın büyük bir bölümü farklı aileler tarafından terk edilmekle geçmişti. Ne var ki

onları suçlamak zordu, çünkü çocukluğumda önüme çıkan her şeyi kırıp döküyordum. Öyle bir zıvanadan çıkmıştım ki antika dükkânına dalan bir boğa bile benim yanımda kibar kalırdı. (Hoş, boğa kapıdan nasıl geçerci bilmiyorum şahsen.)

Her durumda, insanları kendimden uzaklaştırmayı alışkanlık edinmişim ve onlar beni terk edemeden, ben onları terk ediyordum. Yaptığım şeyin farkına varmak zor olmuştu ama değişmeye başlamıştım bile.

Kaz benim amcamdı. Babamın kardeşıydi. Hayatımın büyük bir bölümünü bütün akrabalarımın öldüğünü zannederek geçirdiğim için, Kaz'ın aptal olduğumu düşünmesi benim için önemli bir sorundu. Ona becerikli bir insan olduğumu göstermek istiyordum.

Kaz bitkileri keserken bana baktı. Sadece kendi boyundaki bitkileri kestiği için dallar yüzümüze çarpıyordu. "Evet?" diye sordu.

"Şu cüce meselesi için özür dilemek istedim."

Kaz omuzlarını silkti.

"Yani şöyle ki..." dedim. "Özgür Krallıklar'da o kadar büyük falan varken, cüceliğin çaresini çoktan bulmuşlardır diye düşünmüştüm."

"Aptallığın da çaresini bulamadılar," dedi Kaz. "Dolayısıyla sana yardım edemeyeceğiz sanırım."

Kızardım. "Öyle demek istemedim..."

Kaz kıkırdayarak birkaç eğreliotunu kesti. "Sorun değil. Ben bunlara alışığım. Ama *çare* gerektiren bir durumum olmadığını anlamamı istiyorum."

Hislerimi onu gücendirmeden ifade etmek için büyük bir çaba göstererek, "Ama senin kadar kısa olmak genetik bir hastalık değil mi?" diye sordum.

"Genetik olduğu doğru," dedi Kaz. "Ama sadece farklı olduğu için hastalık olarak nitelendirilebilir mi? Sen bir Optikçisin; bu da genetik. Sen *buna* bir çare bulunmasını ister miydin?"

"Aynı şey değil," dedim.

“Değil mi?”

Durup düşündüm. “Bilmiyorum,” dedim sonunda. “Ama kısa boylu olmaktan bıkmıyor musun?”

“Sen uzun boylu olmaktan bıkmıyor musun?”

“Ben...” Bu soruya yanıt bulmak zordu. O kadar da uzun boylu değildim ve ergenlik çağına girmemle birlikte boyum ancak 1,50 metreyi bulmuştu. Yine de onunla kıyaslandığında uzundum.

“Ben şahsen uzun boylu insanların kaçırdığı çok şey olduğunu düşünüyorum,” dedi Kaz. “Hatta hepiniz daha kısa boylu olsaydınız, dünya daha güzel bir yer olurdu.”

Yüzüme şüphe dolu bir ifade yerleştirdim.

“Şüphelerin var sanırım,” dedi Kaz gülümseyerek. “Listeyi öğrenmen gerektiği belli!”

“Liste mi?”

Avustralya’nın arkadan içini çektiğini duydum. “Onu cesaretlendirme Alcatraz.”

“Sen sus bakayım!” dedi Kaz. Gözlerini Avustralya’ya dikince, Avustralya *ciyakladı*. “Liste, kısa boylu insanların uzun boylulardan daha iyi olduğunu *kanıtlayan*, zaman testinden geçmiş ve bilimsel olarak araştırılmış bir veriler bütünüdür.”

Bana döndü. “Kafan mı karıştı?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Düşünce yavaşlığı,” dedi Kaz. “Uzun boylu insanlar arasında yaygın olarak görülen bir rahatsızlık. Gerekçe numarası kırk yedi: Uzun boylu insanların kafaları kısa boylulardan daha ince atmosferde olduğu için, uzun boylu insanlar daha az oksijen alır. Dolayısıyla beyinleri o kadar iyi çalışmaz.”

Kaz bunları söyledikten sonra yolu açarak ormanın bitimine ulaştı ve bir açıklığa çıktı. Ben olduğum yerde durup Avustralya’ya baktım.

“Ciddi olup olmadığından emin değiliz,” diye fısıldadı Avustralya. “Ama gerçekten öyle bir liste tutuyor.”

Uzun süre durakladığım için Bastille'in öfkeli bakışlarına maruz kaldıktan sonra hızlı adımlarla Kaz'ın bulunduğu açıklığa çıktım. Ormanın bitiminde bizi bekleyen manzara...

"Paris'te miyiz?" diye sordum büyük bir şaşkınlıkla. "Şurası Eiffel Kulesi!"

"Öyle mi?" diye sordu Kaz not defterine bir şeyler karalayarak. "Harika! Suskun Diyarlar'a döndük. Korktuğum kadar kötü kaybolmamışız."

"Ama..." dedim. "Başka bir kıtadaydık! Okyanusu nasıl geçtik?"

"Kaybolduk evlat," dedi Kaz, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Her neyse, gitmemiz gereken yere ulaşmamızı sağlayacağım. Kısa boylu insanların yollarını daima bulacağına güvenebilirsiniz! Gerekçe numarası yirmi sekiz: Kısa boylu insanlar bir şeyleri daha kolay bulurlar ve daha iyi iz sürerler, çünkü yere daha yakındırlar."

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Ama... Paris yakınlarında orman yok ki!"

"Kaz akıl almaz şekillerde kaybolur," dedi Bastille yanıma gelerek.

"Sanırım bu benim gördüğüm en garip Yetenek," dedim. "Ki bu da her şeyi anlatıyor zaten."

Bastille omuzlarını silkti. "Senin Yeteneğin bir keresinde bir tavuğu kırmamış mıydı?"

"Doğru bir noktaya parmak bastın."

Kaz bizi yeniden ağaçlara götürdü ve bitkileri keserek yarım bir patika açtı. "Demek Yeteneğin seni her yere götürebiliyor!" dedim.

Kaz omuzlarını silkti. "*Ejdergemi*'de olmamın sebebi neydi sen-ce? İşler ters giderse, seni ve büyükbabanı Suskun Diyarlar'dan kaçıracaktım."

"Öyleyse gemi neden geldi ki? Kendi başına da gelip beni alabilirdin."

Kaz homurdandı. “Ne aradığımı bilmem gerekiyor Al. Bir he-defim olması gerekiyor. Avustralya gelmek zorundaydı, çünkü seninle bağlantıya geçmek için Mercekleri kullanmamız gereki-yordu. Bizi koruması için yanımıza bir de Kristalya Şövalyesi al-manın iyi bir fikir olduğunu düşündük. Ayrıca Yeteneğim biraz... istikrarsız olabiliyor.”

“Yeteneklerin hepsi öyle olabiliyor sanırım,” dedim.

Kaz kıkırdadı. “Doğru söylüyorsun. Dua et de Avustralya’yı hiçbir zaman sabah uyandıktan hemen sonra görmek zorunda kal-ma. Her neyse, bazen haftalarca kaybolmama yol açan Yeteneğime bel bağlamak yerine, gemiyi getirmemiz gerektiğine karar verdik.”

“Bir dakika...” dedim. “Haftalarca böyle yürüyebilir miyiz yani?”

“Olabilir,” dedi Kaz. Yaprakları aralayarak ileriye göz attı. Ben de onun yanında durup yaprakların arasından baktım. Önümüzde uçsuz bucaksız bir çöl vardı. “Hay aksi,” dedi Kaz. “Yoldan biraz sapmışız.” Kaz yaprakları bıraktı ve yürümeye devam ettik.

Demek haftalarca yürüyebilirdik. Büyükbabam tehlikede ola-bilirdi. Hatta büyükbabamı tanıyorsam, kesinlikle *tehlikede*ydi. Ne var ki ona ulaşamıyordum, çünkü bir ormanın içinde güçlkle ilerliyor ve arada sırada bir açıklıktan...

“Dodger Stadyumu mu?” diye sordum. “Orada orman olmadı-ğını çok iyi biliyorum!”

“Arka sıraların gerisinde olmalı,” dedi Kaz tekrar dönüp bizi başka bir yöne götürerek. Hava aydınlanmaya başlamıştı ve ya-kında gün doğacaktı.

Tekrar yürümeye başladığımızda, Draulin yanıma geldi. “Lord Alcatraz? Bana biraz zaman ayırabilir misiniz acaba?”

Başımı yavaş yavaş sallayarak onayladım. Bana “Lord” diye hi-tap edilmesi hâlâ biraz huzurumu kaçıırıyordu. Benden ne bekli-yorlardı? Çayımı yudumlayıp insanların kellesini uçurmamı mı? (Eğer öyleyse, ikisini aynı anda yapmam gerekmezdi umarım.)

“Lord” diye hitap edilmek ne anlama geliyordu? Bu şerefe nail olanınız yoktur herhalde. Aranızda İngiliz soyluları olduğunu sanmıyorum. (Varsa şunları söylemek isterim: “Merhaba Majesteleri! Aptal kitabıma hoş geldiniz. Bana biraz borç verebilir misiniz?”)

Özgür Krallıklar halkının benden hiç de gerçekçi olmayan beklentileri varmış gibi hissediyordum. Normalde kendinden şüphe eden bir insan değilimdir ama o güne dek elime liderlik etme fırsatı pek geçmemişti. İnsanlar bana daha çok bel bağladıkça, daha çok endişeye kapılıyordum. Onları hayal kırıklığına uğrattırsam ne olacaktı?

“Lordum,” dedi Draulin. “Özür dileme ihtiyacı hissediyorum. *Ejdergemî*’nin tepesinde savaşırken, haddini aşan şeyler söyledim.”

“Önemli değil,” dedim, kendimle ilgili şüphelerimi bir kenara bırakarak. “Zor bir durumdaydık.”

“Hayır, bunun hiçbir bahanesi olamaz.”

“Gerçekten,” dedim. “Öyle bir durumda herkes patlayabilirdi.”

“Lordum,” dedi Draulin katı bir tavırla. “Bir Kristalya Şövalyesi ‘herkes’ değildir. Bizden daha fazlası beklenir; sadece hareketlerimiz bakımından değil, tavırlarımız bakımından da. Biz sadece sizin konumunuzdaki kişilere değil, herkese saygı duyar ve hizmet ederiz. *Daima* elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmamız gerekir, çünkü bütün birliğin itibarı buna bağlıdır.”

Bastille hemen arkamızdan yürüyordu. Her nedense Draulin’in benden çok kızına nutuk çektiğini hissettim. Dolaylı yoldan.

“Lütfen,” dedi Draulin. “Bana haddimi bildirirseniz, içim daha rahat eder.”

“Hım... peki,” dedim. (İnsan kendisinden yirmi yaş büyük bir Kristalya Şövalyesi’ni nasıl azarlardı ki? “Kötü şövalye” diye mi? “Kılıcını parlatmadan yatağına git” diye mi?)

“Haddinin bildirildiğini farz et,” dedim.

“Teşekkür ederim.”

“Aha!” diye bağırdı Kaz.

Bütün sıra durdu. Yaprakların arasından güneş ışıkları süzülmeğe başlamıştı. Kaz çalılardan arasından ileriye bakıyordu. Bize dönüp gülümsedikten sonra palasıyla çalıları kesti.

“Yolumu bulacağımı biliyordum!” dedi el hareketleriyle bizi yanına çağırarak. Büyük İskenderiye Kütüphanesi’ne ilk kez baktım. Burası dünya tarihinde öyle köklü bir yer edinmişti ki Suskun Diyarlar okullarında bile öğretiliyordu. Dünyadaki en tehlikeli binalardan biriydi.

Tek odalı bir kulübeydi.

7

Ben bir balıgım.

Evet, gerçekten. Öyleyim. Yüzgeçlerim, pullarım ve kuyruğum var. Etrafta yüzüp balıksı hareketler yapıyorum. Bu bir benzetme ya da şaka değil. Gerçek ve dürüst bir bilgi. Ben bir balıgım.

Bu konuyu daha sonra açacağım.

“Bunca yolu *bunun* için mi geldik?” diye sordum kulübeye bakarak. Kulübe çalılıkların bulunduğu kumlu ve düz bir açıklıktaydı. Damı çökmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Evet, işte burası,” dedi Kaz. Ormandan çıkıp yokuş aşağı kulübeye doğru yürümeye koyuldu.

Dönüp Bastille’e baktım. Omuzlarını silkti. “Ben buraya daha önce hiç gelmedim.”

“Ben geldim,” dedi Bastille’in annesi. “Evet, İskenderiye Kütüphanesi burası.” Gürültülü adımlarla ormandan çıktı. Omuzlarımı silkip onu takip ettim ve Avustralya ile Bastille de bana katıldı. Yürürken dönüp ormana baktım. Orman kayıplara karışmıştı. Durdum ama soru sormaktan vazgeçtim. Son birkaç ayda başımdan geçen o kadar olaydan sonra, gözden kaybolan bir orman o kadar da tuhaf değildi.

Kaz’a yetişmek için koştum. “Doğru yerde olduğumuzdan *emin* misin? Ben buranın bu kadar... kulübe gibi görüneceğini tahmin etmemiştim.”

“Çadırı mı tercih ederdin?” diye sordu Kaz. Kapıya doğru yürüyüp içeriye göz attı. Onu takip ettim.

İçeride yeraltına uzanan merdivenler vardı. Karanlık açıklık bana aşırı siyah geldi; sanki birileri yere bir kare oymuş ve yaşamın dokusunu da beraberinde alıp götürmüştü.

“Kütüphane yeraltında mı?” diye sordum.

“Elbette,” dedi Kaz. “Ya ne bekliyordun ki? Burası Suskun Diyarlar; İskenderiye Kütüphanesi gibi yerlerin dikkat çekmekten sakınması şart.”

Draulin bizim yanımıza geldikten sonra Bastille’e etrafı gözden geçirmesini işaret etti. Bastille uzaklaştı. Draulin bölgeyi tehlikelere karşı taramak amacıyla diğer tarafa ilerledi.

“İskenderiye Küratörleri daha önce karşılaştığın Kütüphanecilere benzemez Al,” dedi Kaz.

“Ne demek istiyorsun?”

“Her şeyden önce hortlak olduklarını bilmelisin bir kere,” dedi Kaz. “Gerçi insanlara ırkları yüzünden önyargıyla yaklaşmak hiç hoş bir şey değil.”

Boş boş ona baktım.

“Ben söylemiş olayım da...” Omuzlarını silktili. “Her neyse, Küratörler, Biblioden Kütüphanecileri’nden daha yaşlıdır. Aslına bakarsan, Küratörler bu dünyadaki çoğu şeyden daha yaşlıdır. İskenderiye Kütüphanesi, Yunan Klasik Dönemi’nde yapılmıştır. İskenderiye, Büyük İskender tarafından kurulmuştur.”

“Bir dakika,” dedim. “O gerçek bir insan mı?”

“Elbette,” dedi Avustralya bize katılarak. “Neden olmasın ki?”

Omuzlarımı silktilim. “Bilmem. Okulda öğrendiğim her şeyin Kütüphanecilerin yalanları olduğuna kanaat getirmişim sanırım.”

“Hepsi yalan değil,” dedi Kaz. “Kütüphanecilerin öğretileri *aslında* yaklaşık beş yüzyıl öncesinden, yani Biblioden’in yaşadığı dönemden itibaren gerçeklerden sapmaya başlar.” Kaz duraksayarak yüzünü kaşdı. “Gerçi burası hakkında yalan söylüyorlar

sanırım. Kütüphanenin yok edildiğini öğretiyorlar yanlış bilmiyorsam.”

Başımı sallayarak onayladım. “Romalılar tarafından.”

“Tamamen uydurma,” dedi Kaz. “Kütüphane eski yerine artık sığmadığı için, Kütatörler onu buraya aldı. Sanırım istedikleri kadar kazabilecekleri bir yer istediler. Büyük şehirlerde bugüne dek yazılmış bütün kitapları barındırabilecek bir alan bulmak zor.”

“Bütün kitapları mı?”

“Elbette,” dedi Kaz. “Buranın amacı bu. Bugüne dek kaydedilmiş olan bütün bilgileri saklamak.”

Birdenbire her şey açıklığa kavuşmaya başladı. “Babam bu yüzden buraya geldi! Büyükbaba Smedry bu yüzden onu takip etti! Anlamıyor musunuz? Babam artık Unutulmuş Dil’de yazılmış metinleri okuyabiliyor; onda da Rashid’in Kumları’ndan yapılmış Çevirmen Mercekleri var.”

“Evet,” dedi Kaz. “Yani?”

“Yani buraya geldi,” dedim karanlığa uzanan merdivenlere bakarak. “Bilgi için geldi. Unutulmuş Dil’de yazılmış kitaplar için geldi. Burada onları inceleyebilir ve eski insanların –Incarna’nın– bildiklerini öğrenebilirdi.”

Avustralya ile Kaz bakiştılar.

“Bu... pek de olası değil Alcatraz,” dedi Avustralya.

“Neden?”

“Kütatörler bilgileri toplarlar ama bu bilgileri paylaşmaya pek de hevesli değillerdir,” dedi Kaz. “Bir kitap okumana izin verirler ama karşılığında çok ağır bir bedel talep ederler.”

Ürperdim. “Ne bedeli?”

“Ruhun,” dedi Avustralya. “Bir kitap okuyabilirsin ama sonrasında onlardan birine dönüşürsün ve sonsuza dek kütüphanede hizmet edersin.”

Aman ne güzel, diye düşündüm Kaz’a göz atarak. Sıkıntılı görünüyordu. “Ne var?” diye sordum.

“Babanı tanırım Al. Biz birlikte büyüdük; o benim ağabeyim.”

“Yani?”

“O gerçek bir Smedry’dir. Tıpkı büyükbaban gibi. Biz genellikle etraflıca düşünmeden hareket ederiz. Tehlikeye atılırız, kütüphanelere sızarsınız ve...”

“Ruhunuza mal olacak kitaplar mı okursunuz?”

Kaz gözlerini kaçırdı. “O kadar aptallık edeceğini *sanmıyorum*. İsteddiği bilgiye erişirdi ama bu bilgiyi asla paylaşamaz ve kullanamazdı. Attica bile bilgiye *o kadar* aç değildir.”

Bu yorum başka bir soruyu gündeme getirdi. *Eğer kitap için gelmediyse, ne için geldi?*

Draulin ile Bastille birkaç dakika sonra döndü. Önemli bir ayrıntının farkına varmış olabilirsiniz. En sevdiğiniz arama motorunda Draulin ismini aratın. Pek fazla sonuç çıkmaz. Çıkanlar da genellikle hapishane ismi değil, yazım hatasıdır. (Gerçi ikisi de sık sık uğraştığım şeyler olmaları bakımından birbiriyle bağlantılıdır.) Her durumda, Draulin diye bir hapishane yoktur ama Bastille diye bir hapishane vardır.

(İsimlerle ilgili bu son kısım bir ipucuydu. Dolayısıyla size hiçbir şey vermediğimi söylemeyin.)

“Etraf güvenli,” dedi Draulin. “Muhafız yok.”

“Hiçbir zaman olmaz ki,” dedi Kaz merdivenlere göz atarak. “Yolum birkaç kere buraya düştü. Çoğunlukla kaybolmalarına bağlı olarak. Ama içeri hiç girmedim. Küratörler burayı korumuyorlar. Korumalarına gerek yok, çünkü insan tek bir kitabı bile çalmaya yeltenirse, kuralları bilsin veya bilmesin, otomatik olarak ruhunu kaybediyor.”

Ürperdim.

“Burada kamp yapmalıyız,” dedi Draulin yükselmekte olan güneşe bakarak. “Çoğumuz dün gece hiç uyumadık. Kafamızı toplamadan kütüphaneye inmemeliyiz.”

“Bu muhtemelen iyi bir fikir,” dedi Kaz esneyerek. “Ayrıca

içeri girmemiz *gerekip gerekmediğini* bilmiyoruz. Babamın buraya geldiğini söylemiştin Al. İçeri girmiş mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Emin değilim.”

“Mercekleri bir daha dene,” dedi Avustralya başını cesaret verircesine sallayarak; bu onun en sevdiği hareketlerden biriymiş gibi görünüyordu.

Haberleşme Merceklerini çıkartmamıştım; bir kere daha büyükbabamla bağlantıya geçmeye çalıştım. Alçak sesli bir cızırtıdan ve dalgalanan bulanık bir görüntüden başka hiçbir sonuç alamadım. “Deniyorum,” dedim. “Ama bulanık bir görüntüden başka hiçbir şey elde edemiyorum. Bunun anlamını bilen var mı?”

Avustralya’ya baktım. Omuzlarını silkti. Bir Optikçiye göre bilgilerinin epeyce kısıtlı olduğu kesindi. Gerçi ben de Optikçiydim ve onun kadar bile bilgili değildim, dolayısıyla onu yargılamak bana düşmezdi.

“Hiç bana sorma,” dedi Kaz. “O kabiliyet bende yok neyse ki.” Bastille’e baktım.

“Ona bakmayın,” dedi Draulin. “Bastille bir Kristalya yaveridir. Optikçi değildir.”

Bastille ile göz göze geldik. Bastille annesine baktı.

“Konuşmasını emrediyorum,” dedim.

“Bu, bir müdahale olduğu anlamına geliyor,” dedi Bastille hemen. “Haberleşme Mercekleri değişkendir ve belirli cam türleri tarafından engellenebilir. Eminim aşağıdaki kütüphanede insanların bir kitabı alıp –ruhlarını kaybetmeden önce– Mercekler aracılığıyla kendilerini dinleyen birine okumalarını engelleyen önlemler vardır.”

“Teşekkürler Bastille,” dedim. “Biliyor musun, bazen çok faydalı oluyorsun.”

Bastille gülümsedi ama Draulin’in kendisine hoşnutsuz bir ifadeyle baktığını görünce hemen kaskatı kesildi.

“Öyleyse kamp mı kuruyoruz?” diye sordu Kaz.

Herkese bana baktığını fark ettim. “Evet, tabii.”

Draulin başını sallayarak onayladıktan sonra eğretiltiotuna benzeyen bir bitkiye doğru ilerledi ve bize bir barınak hazırlamak için bitkinin yapraklarını kesmeye koyuldu. Hava ısınmaya başlamıştı bile ama Mısır’da olduğumuz düşünülürse, bunun şaşırtıcı bir tarafı yoktu sanırım.

Sırt çantalarından yiyecek bir şeyler çıkartmakta olan Avustralya’ya yardım etmeye gittim. Çalışırken karnım guruldadı; havalimanındaki bayat patates cipslerinden sonra hiçbir şey yemiştim. “Demek sen de Optikçisin,” dedim.

Avustralya kızardı. “Pek de iyi bir Optikçi değilim bildiğin gibi. Merceklerin işleyişini bir türlü çözemiyorum.”

Güldüm. “Ben de.”

Bu, Avustralya’nın daha da utanmasına neden oldu.

“Ne var?” diye sordum.

Avustralya neşeli bir tavırla gülümsedi. “Hiç. Sadece... Sen doğuştan yeteneklisin Alcatraz. Haberleşme Merceklerini kullanmayı en az on kere denemişimdir ama havalimanında seninle bağlantıya geçtiğimde, bu konuda ne kadar beceriksiz olduğumu gördün.”

“Bence hiç de fena değildin,” dedim. “*Beni* kurtarmayı başardın.”

“Sanırım,” dedi başını eğerek.

Avustralya’da Mercek olmadığını ilk kez fark ederek, “Sende hiç Optik Mercek yok mu?” diye sordum. Ben Büyükbaba Smedry ile bağlantıya geçmeye çalıştıktan sonra yeniden Optik Merceklerimi takmıştım.

Avustralya kızarak ceplerini yokladıktan sonra benimkinden çok daha havalı bir çerçeve çıkartıp taktı. “Görünüşünü pek sevmiyorum aslında.”

“Çok güzel görünüyor,” dedim. “Bak, Büyükbaba Smedry benimkini alışana kadar devamlı takmam gerektiğini söylemişti. Belki daha fazla alıştırma yapman gerekiyordur.”

“Yaklaşık on yıl oldu.”

“Peki bunun ne kadarında Mercekleri taktın?”

Avustralya bir an düşündü. “Pek takmadım galiba. Her neyse, sen burada olduğuna göre, benim Optikçi olmam o kadar da önemli değil.” Avustralya gülümsedi ama ben başka bir şeyler olduğunu sezdim. Neşeli görünümünün altında bir şeyler saklamakta başarılıydı.

“Ben bundan emin değilim,” dedim ekmek dilimleyerek. “Yanımızda bir Optikçi daha olmasına sevindiğim kesin; özellikle de o kütüphaneye girmemiz gerekecekse.”

“Neden?” diye sordu Avustralya. “Sen Mercekleri benden çok daha iyi kullanıyorsun.”

“Ya ayrı düşersek?” diye sordum. “O durumda benimle bağlantıya geçmek için Haberleşme Merceklerini kullanabilirsin. İki Optikçi olması hiçbir zaman kötü bir şey değildir.”

“Ama... Haberleşme Mercekleri aşağıda çalışmayacak,” dedi Avustralya. “Bunu az önce fark ettik ya.”

Haklı, diye düşündüm kızarak. Derken aklıma bir fikir geldi. Ceplerimin birinden bir çift Mercek çıkarttım. “Al, bunları dene,” dedim. Renkleri sarıydı.

Avustralya Mercekleri tereddütle alıp denedi. Gözlerini kırıştırdı. “Hey!” dedi. “Ayak izlerini görebiliyorum.”

“İzci Mercekleri,” dedim. “Büyükbaba Smedry ödünç vermişti. Kaybolursan bunları kullanarak ayak izlerini çıkışa kadar takip edebilirsin. Hatta benim ayak izlerimi takip ederek beni de bulabilirsin.”

Avustralya mutlulukla gülümsedi. “Bunları daha önce hiç denememiştim. Bu kadar iyi çalıştıklarına inanamıyorum!”

Büyükbaba Smedry bunların kullanılması en kolay Merceklerden olduğunu söylemişti ama buna değinmedim. “Harika,” dedim. “Belki de şimdiye kadar hep yanlış Mercekleri denedin. En iyisi, çalışanlarla başlamak. Bunları ödünç alabilirsin.”

“Teşekkürler!” Avustralya birdenbire bana sarıldıktan sonra

hoplaya zıplaya diğer sırt çantasını getirmeye gitti. Gülümseyerek onu izledim.

“Bu işte iyisin,” dedi biri.

Dönüp bakınca, Bastille’in biraz geride durduğunu gördüm. Birkaç uzun dal kesmişti ve dalları annesine götürüyordu.

“Ne?” diye sordum.

“İnsanlara karşı iyisin,” dedi Bastille.

Omuzlarımı silktilim. “Önemli bir şey değil.”

“Hayır,” dedi Bastille. “Onun gerçekten kendini daha iyi hissetmesini sağladın. Sen geldiğinden beri canını sıkkan bir şey vardı ama şimdi eski hâline dönmüş gibi görünüyor. Sende liderlik yeteneği var Smedry.”

Düşününce, mantıklıydı aslında. Çocukluğumu insanları kendimden uzaklaştırmayı öğrenerek geçirmiştım. Benden nefret etmeleri için can damarlarına basmayı ve doğru şeyleri kırmayı öğrenmişim. Şimdiyse aynı becerileri insanları kendimden soğutmak yerine, daha iyi hissettirmek için kullanabiliyordum.

Başıma aldığım belayı fark etmem gerekirdi. İnsanların size hayranlık beslemesinden daha kötü bir şey yoktur; çünkü beklentileri arttıkça, onları hayal kırıklığına uğrattığınızda, kendinizi daha kötü hissedersiniz. Tavsiyeme kulak verin. Lider olmak istemezsiniz. Lider olmak, uçurumdan düşmeye benzer. Başlangıçta çok eğlenceli gelir.

Derken eğlence biter. Hem de çok çabuk.

Bastille dalları küçük bir baraka hazırlamakta olan annesine götürdü. Ardından yanıma oturup bir su şişesi çıkarttı. Bastille içerken şişedeki su seviyesi azalmadı.

Süper, diye düşündüm.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedim.

Bastille alnını sildi. “Ne?”

“Peşimizdeki jetten Buzsalan Merccek ateşlendi,” dedim. “Ben böyle şeyleri sadece Optikçilerin çalıştırabildiğini sanıyordum.”

Bastille omuzlarını silkti.

“Bastille,” dedim onu süzerek.

“Annemi duydun,” diye homurdandı Bastille. “Bu konuları konuşmamam gerekiyor.”

“Neden ki?”

“Çünkü ben Optikçi değilim.”

“Ben de güvercin değilim,” dedim. “Ama istersem tüylerden bahsedebilirim.”

Bastille beni süzdü. “Bu gerçekten kötü bir benzetme Smedry.”

“Ben kötü benzetmelerde başarılıyım.”

Tüyler. Pullardan çok daha rahatsızdır. Neyse ki ben kuş değil, balığım. (Bunu unutmadınız, değil mi?)

“Bak,” dedim. “Bildiklerin önemli olabilir. Ben... O jeti uçuran şeyin hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorum.”

“Gökyüzünden düştü!” dedi Bastille.

“Biz de.”

“Onun üzerinde süzüldüğü bir ejderha yoktu.”

“Evet. Ama yarısı metal vidalardan ve yaylardan oluşan bir yüzü vardı.”

Bastille elinde su şişesiyle donakaldı.

“Ha!” dedim. “Bildiğin bir şeyler var.”

“Metal bir yüz,” dedi Bastille. “Maske mi takmıştı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Yüzü metal parçalarından *meydana geliyordu*. O yarattığı daha önce, uçak pistinde de gördüm. Kaçtığım sırada... geriye doğru çekildiğimi hissettim. Hareket etmek zordu.”

“Boşlukfırtınası Mercekleri,” dedi Bastille dalgın bir tavırla. “Sendeki Fırtınakoparan Merceklerinin tersi.”

Cebimdeki Fırtınakoparan Merceklere dokundum. Onları neredeyse unutmuştum. Son Ateşsalan Merçeğim de kırılmış olduğu için, elimde Fırtınakoparan Mercekler haricinde, gerçek

anlamda saldırı gücü sağlayan başka Mercek kalmamıştı. Sadece Optik Merceklerim, Haberleşme Merceklerim ve –tabii ki– Çevirmen Merceklerim vardı.

“Metal bir yüzü olan, jet uçuran ve Mercek kullanabilen şey nedir?” diye sordum. “Bilmece gibi.”

“Basit bir bilmece,” dedi Bastille çömelip alçak bir sesle konuşarak. “Anneme bunu benden duyduğunu söyleme ama sanırım başımız büyük belada.”

“Ne zaman değil ki?”

“Şimdi daha büyük belada,” dedi Bastille. “Kütüphanede savaştığın Optikçiyi hatırlıyor musun?”

“Karayanık’ı mı? Elbette.”

“Karayanık, Kütüphanecilerin Kara Optikçiler diye bilinen bir mezhebinin üyesiydi. Başka mezhepler de var; sanırım dört tane. Birbirleriyle anlaşamıyorlar. Hepsi örgütün bütün idaresini eline geçirmek istiyor.”

“Peki ya benim peşimdeki yaratık...?”

“Kâtibin Kemikleri mezhebinden,” dedi Bastille. “En küçük mezheptir. Diğer Kütüphaneciler gerekmediği müddetçe Kâtibin Kemikleri’ne bulaşmazlar, çünkü onların... tuhaf huyları vardır.”

“Ne gibi?”

“Vücutlarının belirli parçalarını söküp Canlandırılmış malzemelerle değiştirmek gibi.”

Bir an ona bakakaldım. Biz balıklar bazen öyle yaparız. Ne de olsa göz kırpmıyoruz. “Ne dedin?”

“Dediğimi duydun,” diye fısıldadı Bastille. “Kısmen Canlandırılmışlardır. Yarı insan, yarı canavar.”

Ürperdim. Kütüphanede Canlandırılmış yaratıklarla savaşmıştık. Bizim savaştıklarımız buruşturulmuş kâğıtlardan meydana geliyorlardı ama düşünebileceğinizden çok daha tehlikeliydiler. Bastille kılıcını onlarla savaşırken kaybetmişti.

Bir şeyleri canlandırmak –Optik güçler kullanarak cansız nesnelere hayat vermek– şeytani bir hünerdir. Optikçinin, kendi insanlığının bir kısmını feda etmesini gerektirir.

“Kâtibin Kemikleri genellikle ücret karşılığında çalışır,” dedi Bastille. “Bu da demek oluyor ki o yaratık başka bir Kütüphaneci tarafından tutuldu.”

Annem, diye düşündüm hemen. *O yaratığı annem tuttu*. An-nemi düşünmekten kaçındım, çünkü onu düşünmek beni hasta ediyordu; okuldan yırtamadığınız sürece hasta olmanın hiçbir faydası yoktur.

“O yaratık Mercek kullanıyordu,” dedim. “Öyleyse o bir Optikçi mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Bastille.

“O zaman nasıl Mercek kullanabiliyor?”

“Herkesin kullanabileceği Mercekler yapmanın bir yolu var,” dedi Bastille çok alçak bir sesle.

“Öyle mi?” diye sordum. “Niye etrafta bir sürü Mercek yok öyleyse?”

Bastille etrafına göz attı. “Çünkü öyle bir Mercek yapmak için bir Optikçinin kurban edilmesi ve kanının kullanılması gerekiyor şapşal,” dedi.

“Haa,” dedim.

“O yaratık muhtemelen kandan yapılmış bir Mercek kullanıyordu,” dedi Bastille. “Herhalde Mercek, yaratığın bize ateşleyebilmesi için bir şekilde kokpit camına tutturulmuştu. Kâtibin Kemikleri’nin böyle numaraları vardır. Optik güçleri Suskun Diyarlar teknolojileriyle birleştirmeyi severler.”

Kandan yapılmış Mercekler size bir şeyler çağrıştırmış olmalı. Sonunda kendimi bir sunakta kurban edilmek üzereyken bulmanın sebebini anlayabilirsiniz artık. Ancak Bastille’in o gün değinmeyi unuttuğu bir şey vardı: Öldürülen Optikçinin gücü, kandan

yapılan Merceğin gücüne doğrudan etki ediyordu. Optikçi ne kadar güçlüyse, Mercek de o kadar kusursuz oluyordu.

Fark etmiş olabileceğiniz üzere, ben çok ama çok güçlüydüm.

Bastille biraz daha dal kesmeye gitti. Ben sessizce oturdum. Muhtemelen hayal gücüm bana oyun oynuyordu ama uzaklardaki bir varlığı hissedebiliyordum sanki. Uçak pistinden kaçarken ve jetle savaşıırken de bu karanlık duyguya kapılmıştım.

Bu çok saçma, diye düşündüm ürpererek. Kaz'ın Yeteneğini kullanarak yüzlerce kilometre kat ettik. Kâtibin Kemikleri'nden olan o yaratık hayatta kalmış olsa bile, buraya ulaşması günler sürer.

Benim tahminim bu yöndeydi.

* * *

Kısa bir süre sonra, yastık oluşturmak amacıyla ceketimi siyah spor ayakkabılarıma sarıp yaprakların altına uzandım. Herkes kestiriyordu. Ben de kestirmeye çalıştım. Ne var ki Bastille'in anlatıklarını aklımdan çıkaramıyordum.

Her şey birbiriyle bağlantılıydı sanki. Merceklerin işleyişi. Smedry Yetenekleri. Optikçi kanından, herkesin kullanabildiği bir Mercek yapılabilmesi. Silimatik enerji ile Optik enerji arasındaki ilişki.

Hepsi bağlantılıydı. Ne var ki ben sadece bir balık olduğuma göre, bütün bunları çözemezdim. Dolayısıyla uyuyakaldım.

Ki bunu göz kapaklarınız olmadan yapmak epeyce zordur.

8

Tamam, ben bir balık değilim. Bunu itiraf ediyorum. Ne? Siz bunu anlamış mıydınız zaten? Çok akıllısınız. Nereden anladınız? Kitap yazmamdan mı? Yüzgeçlerim olmamasından mı? Yoksa alçak bir yalancı olmamdan mı?

Her neyse, bu küçük alıştırmanın, benim her zamanki amacımın (yani sizi kızdırmanın) ötesinde bir amacı vardı. Bir şey kanıtlamak istedim. Geçen bölümde size bir balık olduğumu söylemiştim ama aynı zamanda siyah spor ayakkabılarım olduğunu da söylemiştim. Hatırlıyor musunuz?

Şimdi durum şu. Bu bir yalandı; siyah spor ayakkabılarım yoktu. Hayatımda hiç siyah spor ayakkabılarım olmamıştı. Benim ayakkabılarım beyazdı; Birinci Bölüm'de size bundan bahsetmiştim.

Bunun ne önemi mi var? Hedef şaşırtma diye bir şeyden bahsedelim.

Geçen bölümde büyük bir yalan söyledim ve sizin buna odaklanmanızı sağladım, dolayısıyla küçük yalanı gözden kaçırdınız. Önce balık olduğumu söyledim. Sonra laf arasında siyah ayakkabılarımdan bahsettiğim için buna dikkat etmediniz.

İnsanlar bu stratejiyi devamlı kullanırlar. Evlerinin küçük olduğu fark edilmesin diye gösterişli arabalara binerler. Aslında –ne yazık ki– sıkıcı insanlar oldukları fark edilmesin diye rengârenk

kıyafetler giyerler. Söyleyecek hiçbir şeyleri olmadığı fark edilmesin diye yüksek sesle konuşurlar.

Bana olan da bu işte. Özgür Krallıklar'da nereye gidersem gideyim, insanlar beni tebrik etmek ve övmek için sıraya giriyorlar. Hep balığı görüyorlar. Büyük meseleye (yani güya dünyayı Kütüphanecilerden kurtarmış olmama) öylesine odaklanmışlar ki gerçekleri gözden geçiriyorlar. Gerçek benliğimi ve sözde kahramanlığımın bedelini görmüyorlar.

İşte bu yüzden otobiyografimi yazıyorum. Size balığı göz ardı edip ayakkabılara dikkat etmeyi öğretmek istiyorum. Balık ve ayakkabılar. Bunu unutmayın.

Biri "Alcatraz!" diye seslenince uyandım. Uykulu gözlerimi açıp doğruldum.

Rüyamda bir kurt görmüştüm. Büyük bir hızla koşan ve yaklaşan metal bir kurt.

Geliyor, diye düşündüm. Avcı. Kâtibin Kemikleri'nden olan o yaratık. Ölmedi.

"Alcatraz!" Sesin geldiği yöne baktım ve şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştım. Biraz ileride büyükbabam duruyordu.

"Büyükbaba Smedry!" dedim ayağa kalkarak. İhtiyar, gür beyaz bıyığıyla ve ensesini kaplayan beyaz saçlarıyla karşımdaydı gerçekten.

"Büyükbaba!" dedim ona doğru koşarak. "Nerelerdeydin?!"

Büyükbaba Smedry şaşkın görünüyordu. Arkasına baktı. Başını eğdi. "Ne?"

Yavaşladım. Neden Optik Mercekler yerine İzci Mercekleri takmıştı? Daha yakından bakınca, üzerinde çok acayip kıyafetler olduğunu gördüm. Pembe bir tunik ve kahverengi bir pantolon.

"Alcatraz?" diye sordu Büyükbaba Smedry. "Ne diyorsun sen?" Sesi çok feminendi. Hatta tıpkı...

"Avustralya?" diye sordum afallayarak.

"Tüh!" dedi karşımdaki kişi gözleri fal taşı gibi açılarak. Büyük-

babamın tıpkısının aynısı, bir çantanın yanına koşup eline bir ayna aldı ve homurdanarak oturdu. "Cam kırıkları!"

Çadırın altındaki Kaz gözlerini kırpıştırarak uyandı. Doğruduktan sonra gülmeye başladı.

"Neler oluyor?" diye sordum dönüp ona bakarak.

"Yeteneğim," dedi Avustralya somurtarak. "Seni uyarmıştım, değil mi? Uyandığımda *çok* çirkin görünebiliyorum."

"Büyükbabamın çirkin olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordum eğlenmeye başlayarak.

Avustralya kızardı. "Özür dilerim," dedi. "*Onun* çirkin olduğunu kastetmemiştim. Yani... bu... benim için çirkin."

Elimi kaldırdım. "Anlıyorum."

"Birini düşünerek uyuyakaldığımda daha kötü oluyor," dedi Avustralya. "Büyükbaba Smedry için endişeleniyordum ve sanırım Yeteneğim devreye girdi. Birazdan geçer."

Gülümsedim. Derken, kendimi tutamadım ve Avustralya'nın yüzündeki ifadeye kahkahalarla gülmeye başladım. Smedry ailesiyle birlikte geçirdiğim kısa süre içinde çok tuhaf Yetenekler görmüştüm ama benimkinden daha utanç verici bulduğum bir Yeteneği ilk kez görüyordum.

Başkalarının sıkıntılarına gülmenin pek nazik bir hareket olmadığını belirtmek isterim. Bu, çok kötü bir alışkanlıktır. Neredeyse bir serinin ilk kitabını okumadan ikincisini okumak kadar kötüdür.

Ne var ki genç bir kız olan kuzeninizin yatmaya gidip de gür bıyıklı bir ihtiyar gibi uyanması farklı bir olaydır. Bu durumda, onunla dalga geçebilirsiniz. Bu, Çok Komik Olması Nedeniyle Güldüğünüz İçin Suçlanamayacağınız Şeyler Kanunu tarafından korunan birkaç istisnadan biridir.

(Dev bir penguen tarafından ısırılmak, burun şeklindeki devasa bir peynir heykelinden düşmek ve ailenizin size bir hapishanenin ismini vermesi de diğer istisnalardan birkaçıdır. Sonuncuyu iptal ettirmek için mahkemeye dilekçe verdim.)

Kaz da gülmeye başladı ve sonunda Avustralya bile dayanamayıp kıkırdadı. Smedryler böyledir işte. Eğer Yeteneğinize glemezseniz, sonunda çok suratsız bir insan olursunuz.

“Benimle konuşmak istediğin konu neydi?” diye sordum Avustralya’ya.

“Ne?” diye sordu bıyığını burarak.

“Beni uyandırdın ya.”

Avustralya sıçradı. “Ha! Doğru! şey... İlginç bir şey buldum galiba!”

Kaşımı kaldırdım. Avustralya ayağa kalkarak kütüphanenin bulunduğu kulübenin diğer tarafına koştu. Yeri işaret etti.

“Bak!” dedi.

“Toprağa mı?”

“Hayır, hayır, ayak izlerine!”

Toprakta ayak izleri yoktu; ama Avustralya İzci Mercikleri takıyordu elbette. Parmaklarımla Merciklere vurdum.

“Ah, doğru ya!” dedi Avustralya Mercikleri çıkartıp bana uzatarak.

Doğruyu söylemek gerekirse, Avustralya’yı çok da sert yargılamamalısınız. Aptal değil. Dikkati dağılıyor sadece. Nefes alırken bile.

Mercikleri taktım. Yerde parlayan beyaz ayak izleri vardı. İzleri hemen tanıdım, zira herkes kendine özgü ayak izleri bırakır.

Bu izler büyükbabama aitti. Avustralya da pembe ve pofuduk izler bırakmıştı. Kaz’ın mavi ayak izleri, benim beyazımsı izlerime karışıyor ve önceki gün incelediğimiz kulübenin önünde parlıyordu. O alandan birkaç kere geçen Bastille’in kırmızı ayak izlerini de görebiliyordum. Draulin’i uzun süredir tanımadığım için –ve akrabam olmadığı için– onun gri ayak izleri sadece birkaç taneydi, çünkü hızlı kayboluyordu.

“Gördün mü?” diye sordu Avustralya başını hızlı hızlı sallayarak. Başını sallayınca bıyığı düştü. “Hiçbirimiz yle izler bırakmıyoruz. Seninkiler yakın gerçi.”

Kaz da bize katılmıştı. “Bu izler babana ait,” dedim ona bakarak.

Başını sallayarak onayladı.

“Nereye gidiyor?”

İzleri takip ederek yürümeye başladım. Ben kulübenin etrafını turlarken, Kaz ile Avustralya beni takip etti. Büyükbabam da bizim gibi etrafı incelemişti. İçeriye göz attım ve izlerin kulübenin bir köşesine doğru gittiğini, ardından da merdivenlerden aşağı uzanarak karanlığa karıştığını fark ettim.

“İçeri girmiş,” dedim.

Kaz içini çekti. “Öyleyse ikisi de aşağıda.”

Başımı sallayarak onayladım. “Ama babam uzun süre önce gelmiş olmalı, çünkü ayak izleri kaybolmuş. İzci Mercceklerini kullanmayı daha önce akıl etmeliydik! Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Kaz omuzlarını silkti. “İzleri bulduk. Önemli olan bu.”

“Yani iyi bir şey yaptım, öyle değil mi?” diye sordu Avustralya.

Ona baktım. Normal siyah saçları çıkmaya başlamıştı ve yüzü Büyükbaba Smedry ile kendininkinin bir karışımıydı. Artık komik değil, ürkütücü görünüyordu.

“Evet,” dedim. “Harika bir şey yaptın. Bu izleri takip ederim ve büyükbabamı buluruz. En azından ikisinden *birinin* yerini öğrenmiş oluruz.”

Avustralya başını sallayarak onayladı. Ona baktığım iki sefer arasında bile kendine daha çok benzemeye başlamıştı ama üzgün görünüyordu.

Ne oldu ki? diye düşündüm. *Daha az önce büyük bir keşif yaptı. O olmasaydı...*

Avustralya bu keşfi İzci Merccekleri sayesinde yapmıştı. Oysa ben Merccekleri geri almıştım ve büyükbabamın peşinden gitmeye hazırdım. İzci Mercceklerini çıkarttım. “Bunlar sende kalsın Avustralya.”

“Elbette,” dedim. “Sen de bizi Büyükbaba Smedry’ye götürebilirsin.”

Avustralya hevesle gülümseyerek Mercekleri aldı. “Çok teşekkür ederim!” Dışarı koştu ve Büyükbaba Smedry’nin başka yerlere gidip gitmediğini kontrol etmek için izleri geriye doğru takip etmeye başladı.

Kaz beni süzdü. “Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim evlat.”

Omuzlarımı silktilim. “Optikçilik konusunda şansы yaver gitmemiş. İyi kullanabildiği yegâne Mercekleri elinden almamam gerektiğini düşündüm.”

Kaz gülümsedi ve onaylayarak başını salladı. “Sende iyi bir yürek var. Smedry yüreği. *Kısa boylu insan* yüreği kadar iyi değil elbette ama o kadarı da doğal artık.”

Kaşımı kaldırdım.

“Gerekece numarası yüz yirmi yedi: Kısa boylu insanların bedenleri daha küçüktür ama kalplerinin boyutu normaldir. Yani bizim bedenimize düşen kalp oranı daha büyüktür; bu da bizi uzun boylu insanlardan çok daha şefkatli kılar.”

Başımı sallayarak harekete geçtim ama sonra durdum. Ayak izlerinin uzandığı köşeye göz attıktan sonra oraya doğru yürüyüp toprağı eşelemeye başladım.

Yaprakların altında, yerdeki ufak bir oyuguğun içine yerleştirilmiş küçük, kadife bir kese vardı. Keseyi açınca içinde bir çift Mercek ve bir not buldum.

Alcatraz! yazıyordu.

Babanın kütüphaneye girmesini engellemekte geç kaldım. Çok kötü şeyler olabileceğinden korkuyorum! Baban hep meraklı bir insan olmuştur ve bilgiye karşılık ruhunu vermek gibi bir aptallığa kalkışabilir. Ondan sadece birkaç gün gerideyim ama İskenderiye Kütüphanesi’nin koridorları ve geçitleri labirent gibidir. Aptalca bir şey yapmadan onu bulup durdurmayı umuyorum.

Havalimanında seninle buluşamadığım için üzgünüm. Buradaki durum bana daha acil geldi. Ayrıca içimden bir ses senin kendi başının çaresine bakabileceğini söylüyor.

Eğer bunu okuyorsan, gerektiği gibi Nalhalla'ya gitmemişsin demektir. Ha! Gitmeyeceğini biliyordum. Sen bir Smedrysin! Sana Algı Mercekleri bıraktım; işine yarayacağını düşünüyorum. Bu Mercekler baktığın şeyin yaşını anlamayı sağlar.

Eğer aşağı gelirsen, çok değerli şeyleri kırmamaya çalış. Küratörler biraz tatsız tipler. Sanırım ölü olmalarından kaynaklanıyor. Seni kandırıp da kitaplarından birini almaya razı etmelerine izin verme.

Sevgiler,

Büyükbaba Smedry

Not: Eğer benim o çılgın oğlum Kazan yanıdaysa, kafasına benim için bir kere vur.

Notu bırakıp Mercekleri aldım ve hemen takıp kulübeyi inceledim. Mercekler baktığım her şeye bir parıltı katıyordu... çok solgun bir yüzeyden yansıyan güneş ışığına benzer beyazımsı bir parıltı. Ancak farklı nesnelerin farklı parıltıları vardı. Örneğin kulübenin tahtalarının çoğu matken, elimdeki kadife kese oldukça parlaktı.

Yaş, diye düşündüm. Mercekler bana baktığım şeylerin yaşını söylüyor. Tahtalar uzun zaman önce yapıлып oraya konulmuş. Oysa kese yakın zamanda yapılmış.

Kaşlarımı çattım. Büyükbabam bana Ateşsalan Mercekler bıraksa olmaz mıydı? Tamam, ilk ikisini kırmıştım ama bu benim gibi biri için pek de tuhaf sayılmazdı zaten.

Büyükbaba Smedry saldırı gücü sağlayan Merceklerle pek değer vermiyordu. Bilginin çok daha iyi bir silah olduğunu düşünüyordu.

Ben şahsen insanın gözlerinden kızgın ışınlar saçmasının, bir şeylerin yaşını belirlemekten çok daha faydalı olduğuna inanıyordum. Ne var ki elimdekine razı olmaktan başka çarem yoktu.

Kulübeden çıktım ve Avustralya'nın keşfini konuşmakta olan diğerlerinin yanına yürüdüm. Ben yaklaşıncaya, başlarını kaldırıp baktılar. Yine beni bekliyorlardı.

Liderlik bekliyorlardı.

Niye bana bakıyorsunuz? diye düşündüm kızgınlıkla. *Ben ne yaptığımı bilmiyorum. Lider olmak istemiyorum.*

"Lord Smedry," dedi Draulin, "büyükbabanızı bekleyelim mi yoksa peşinden mi gidelim?"

Keseye baktım ve yürüdüğüm sırada iplerinin koptuğunu fark edince sinirlendim. Yeteneğim yine arıza çıkarıyordu. "Bilmiyorum," dedim.

Diğerleri baktılar. Bekledikleri cevap bu değildi.

Büyükbaba Smedry'nin grubu kütüphaneye indirmemi istediği belliydi. Peki ama ben aşağı inme emrini verirsem ve bir terslik meydana gelirse ne olacaktı? Birileri yaralanırsa ya da esir düşerse ne olacaktı? Bu benim hatam olmayacak mıydı?

Peki ya Büyükbaba Smedry'nin ve babamın gerçekten yardıma ihtiyacı varsa ne olacaktı?

Lider olmanın zorluğu buydu işte. İnsanın hep seçim yapması gerekiyordu. Seçim yapmak *asla* eğlenceli değildir. Birisi size şeker verirse, mutlu olursunuz. Peki birisi size iki *farklı* şeker uzatıp sadece birini alabileceğinizi söylerse ne olur? Hangisini alırsanız alın, diğerini kaçırdığınızı düşünürsünüz.

Üstelik şeker *güzeldir*. Ya iki korkunç şey arasında seçim yapmanız gerekirse? Bekleyecek miydim yoksa grubu tehlikeye mi sürükleyecektim? Bu bir tarantula yemek ile bir kutu çivi yemek arasında seçim yapmak zorunda olmak gibi bir şeydi. İki tercih de cazip değildi, insanı hasta ederdi ve ketçapsız gitmezdi.

Ben şahsen kararları başkasının vermesini daha çok seviyorum. İnsan o zaman istediği kadar yakınıp sızlanabiliyor. Yakınmayı ve sızlanmayı hem ilginç, hem de eğlenceli buluyorum ama bazen –ne yazık ki– ikisi arasında bir seçim yapmak zor oluyor.

Oof of. Hayat bazen çok zor.

“O kararı ben vermek istemiyorum,” diye yakındım. “Niye hepiniz bana bakıyorsunuz?”

“Baş Optikçi sizsiniz Lord Smedry,” dedi Draulin.

“Evet, ama Optikçilerden daha üç ay önce haberim oldu!”

“Ama sen bir Smedrysin,” dedi Kaz.

“Evet, ama...” Sözlerimi yarım bıraktım. Bir terslik vardı. Herkes bana bakıyordu ama onları görmezden gelerek içimdeki hisse odaklandım.

“Ne yapıyor?” diye sordu Avustralya fısıldayarak. Artık eski hâline dönmüştü ama uykudan uyandığı için saçları biraz dağınıktı.

“Bilmiyorum,” dedi Kaz fısıldayarak.

“Sence sövecek miydi?” diye fısıldadı Avustralya. “Suskun Diyarlılar sövmeyi severler...”

O geliyordu.

Bunu hissedebiliyordum. Optikçiler, yakınlarında bir Optikçinin Mercek kullandığını sezerler. Bu doğuştan gelen bir kabiliyettir; tıpkı Mercekleri kullanma kabiliyeti gibi.

Hissettiğim o terslik, birinin Mercek kullanmasına benziyordu ama çarpık ve karanlıktı. Korkutucuydu.

Demek ki birisi yakınlarda, korkunç bir şekilde yaratılmış olan bir Merceği harekete geçiriyordu. Avcı bizi bulmuştu. Hissin kaynağını görmek için ansızın dönünce, diğerlerinin sıçramasına neden oldum.

İşte oradaydı. Kollarından biri vücuduna göre fazla uzundu ve az ilerideki bir tepede durmuş, çarpık yüzüyle bize bakıyordu. Bir an her yer sessizliğe büründü.

Derken yaratık koşmaya başladı.

Draulın söverek kılıcını çekti.

“Hayır!” dedim kulübeye doğru koşarak. “İçeri giriyoruz!”

Draulın kararımı sorgulamadı. Başını salladı ve diğerlerine önden gitmelerini işaret etti. Kaz koşarken Savaş Merceklerini taktı. Hızı anında arttı ve kısa bacaklarına rağmen bize yetişmeyi başardı.

Kulübeye ulaşınca, Kaz ile Avustralya’ya içeri girmelerini işaret ettim. Bastille yolunu uzatmıştı ve çantalardan birini almakla uğraşıyordu.

“Bastille!” diye bağırdım. “Vakit yok!”

Geri geri bize doğru yürümekte olan Draulin önce Bastille’e, ardından yaratığa baktı. Aramızdaki mesafenin yarısını kapatmış olan yaratığın elinde bir parlama gördüm. Elinden çıkan beyazımsı mavi renkteki buz şeridi üzerime doğru geldi.

Çığlık atarak kulübeye çekildim. Soğuk dalgasının çarpmasıyla birlikte kulübe sarsıldı ve duvarlardan biri donmaya başladı.

Bastille bir saniye sonra içeri girdi. “Alcatraz,” dedi nefes nefese. “Bu hiç hoşuma gitmedi.”

“Annenin dışarıda kalması mı?” diye sordum.

“Hayır, o başının çaresine bakabilir. Ben hiçbir plan yapmadan alelacele kütüphaneye girmekten bahsediyorum.”

Donmuş olan duvara bir şey çarptı ve duvar çatırdadı. Bastille sövdü ve ben haykırarak geri çekildim.

Açıklıktan, avcının hızla bana doğru koştuğunu görebiliyordum. Duvarı dondurduktan sonra kırmak için büyük bir taş atmıştı.

Draulın kırık kapıdan içeri daldı. “Aşağı!” dedi, kılıcını merdivenlere doğru sallayarak. Ardından Buzsalan Mercekten çıkan ışını engellemek için kılıcını kaldırdı.

Bastille’e baktım.

“Burası hakkında korkunç hikâyeler duydum Alcatraz,” dedi.

“Şimdi buna vakit yok,” dedim. Kalbim güm güm çarparak

ayağa kalktım. Dişlerimi sıkarak merdivenlerden karanlığa doğru koştum. Bastille ile Draulin hemen arkamdaydı.

Her yer karanlığa büründü. Sanki ışığın giremediği bir kapıdan geçmiştim. Ansızın başım döndü ve dizlerimin üzerine çöktüm.

“Bastille?” diye seslendim karanlığa.

Cevap gelmedi.

“Kaz! Avustralya! Draulin!”

Sesim yankılanmadı bile.

Ben bir çikolata ve bir kutu çivi alayım lütfen. Ketçabı olan var mı?

9

Bir deney yapmak istiyorum. Şöyle boş bir kâğıt alın elinize ve ortalarda bir yere 0 yazın. Ardından bir satır atlayın ve biraz daha aşağılara bir 0 ekleyin. Şaşırmayın ama, 0 büyüğü bir rakamdır... ve 0 hiçbir şeye benzemez. 7 yazın istediğiniz bir yere. Onun iki 0 arasına gelmesi gerekmiyor ama. 0 önemli bizim için, gerisi hikâye. 0 her şeydir, imaj hiçbir şey! Saçmalıyorum diye düşünüyorsunuz. 0 önemli, gerisi boş. Neyse... bu kadar yeterli, şimdi kâğıdı alın ve fırlatıp atın. Sonra da bu kitabı yan çevirin.

Yukarıdaki paragrafa dikkatle bakın. (Gerçi kitabı yan çevirdiğinize göre *soldaki* paragraf demeliyim sanırım.) Her neyse, paragraftaki rakamlara bakınca, bir yüz görebilirsiniz: 0 gözlerini, 7 burnunu ve diğer altı 0 da ağzını meydana getiriyor. Size gülümsüyor, çünkü kitabı yan tutuyorsunuz ve –herkesin bildiği gibi– kitap böyle okunmaz. Hem siz bu paragrafı nasıl okuyabiliyorsunuz ki? Kitabı çevirin. Çok şapşal görünüyorsunuz.

Ah, çok akıllısınız. Şimdi de kitabı ters çevirdiniz demek.

Tamam. Şimdi oldu. Her neyse, önceki kitabımda ilk izlenimlerin genellikle yanlış olduğundan bahsetmiştim sanırım. İlk izlenimler konusunu kapattığım izlenimine kapılmış olabilirsiniz. Yanılıyorsunuz. Gördünüz mü?

Bu konuda öğrenilmesi gereken daha çok şey var. İnsanların

sadece *ilk* izlenimleri yanlış değildir. Uzun zaman boyunca düşündüğümüz ve inandığımız fikirlerin büyük bir kısmı da yanlıştır. Örneğin ben yıllarca Kütüphanecilerin dostum olduğuna inandım. Bazı insanlar kuşkonmazın tadının güzel olduğuna inanıyor. Bazı insanlar bu kitabı almıyor, çünkü ilginç olmayacağını düşünüyor.

Yanlış, yanlış ve çok yanlış. Deneyimlerim bana, gördüğümü *sandığım* şeyleri yeterince inceleyip anlayana kadar yargılamamanın daha iyi olduğunu öğretti. Çok anlamsız görünen bir şey aslında muhteşem olabilir. (Mesela birinci paragraftaki sanatım gibi.)

Bunu unutmayın. Kitabın başka bir yerinde önemli olabilir.

Zifiri karanlıkta ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Etrafıma baktım ama bunun hiçbir faydası olmadı elbette. Bir kere daha diğerlerine seslendim. Cevap gelmedi.

Karanlıkta ürperdim. Bu, bildiğiniz gibi bir karanlık değildi. *Karanlıktı*. Bir kara deliğin içindeki derin bir mağarada kaybolmuş olan büyük bir balinanın yediği başka bir balina tarafından yutulmuşum gibi bir karanlık.

Öyle karanlıktı ki kör olduğumdan korkmaya başladım. Dolaşısıyla göz ucuyla zayıf bir ışık görünce sevinçten havalara uçtum. Rahatlayarak ışığa doğru döndüm.

“İlk kumlara şükürler olsun!” diye bağırdım. “Bu...”

Sözlerim yarım kaldı. Işık, kan kırmızısı bir kafatasının göz çukurlarındaki alevlerden geliyordu.

Bağırdım ve tökezleyerek geri çekildim. Sırtım sert ve tozlu bir duvara çarptı. Karanlıkta zorlanarak duvarın kenarından yürümeye başladım ama bu sefer de kafamı köşedeki başka bir duvara çarptım. Kapana kısılmıştım. Döndüm ve yaklaşan kafatasını izledim. Gözlerindeki alevler cübbeye benzeyen pelerinini ve ince iskelet kollarını aydınlatıyordu. Bütün bedeni –kafatası, pelerini ve hatta alevler bile– saydam gibiydi.

Hayatımda ilk kez bir İskenderiye Küratörü görüyordum. O anda yanımda Mercekler olduğunu hatırladım ve ceketimi yok-

ladım. Ne yazık ki karanlıktan dolayı cepleri birbirinden ayıramıyordum ve doğru düzgün sayamayacak kadar gergindim.

Rastgele bir gözlük çıkarttım ve Fırtınakoparan Mercekleri almış olduğumu umdum. Gözlüğü taktım.

Küratör beyazımsı bir ışık saçmaya başladı. *Harika*, diye düşündüm. *Yaşını öğrenmiş oldum. Belki ona bir doğum günü pastası hazırlarım.*

Küratör bana bilmediğim tuhaf ve kulak tırmalayıcı bir dille bir şeyler söyledi.

“Şey... Anlayamadım...” dedim farklı Mercekler içeren bir gözlük bulmaya çalışarak. “Tekrar edebilir misiniz...?”

Küratör yaklaşarak yine bir şeyler söyledi. Farklı bir gözlük çıkartıp takarak yaratığa odaklandım ve güçlü bir rüzgârla onu itmeyi umdum. Bu sefer doğru cebi seçmiş olduğumdan emindim.

Yanılmışım.

“...Büyük İskenderiye Kütüphanesi’ni ziyarette gelen kişi,” dedi yaratık. “Giriş bedelini ödemen gerekiyor.”

Rashid’in Mercekleri... Çevirmen Mercekleri. Artık yaratığın yaşını bilmekle kalmıyor, ruhumu söküp alan şeytani sesiyle söylediklerini de anlayabiliyordum. Bana verdiği Mercek türleri konusunda büyükbabamla sert bir konuşma yapmayı aklımın bir köşesine not ettim.

“Bedel,” dedi yaratık bana yaklaşarak.

“Şey... Cüzdanımı dışarıda unutmuşum galiba...” dedim başka bir gözlük bulmak için ceketimi yoklayarak.

“Para bizi ilgilendirmiyor,” dedi başka bir ses fısıltıyla.

Yan tarafa bakınca, başka bir Küratörün –alev alev yanan gözle-riyle ve kırmızı kafatasıyla– süzülerek bana doğru ilerlediğini gördüm. Işık arttığı için, iki yaratığın da bacakları olmadığını görebiliyordum. Pelerinlerinin alt kısımları hiçliğe karışıp kayboluyordu.

“Öyleyse ne istiyorsunuz?” diye sordum yutkunarak.

“Kâğıtlarını istiyoruz.”

Gözlerimi kırıştırdım. "Pardon?"

"Bütün yazdıklarını," dedi üçüncü bir yaratık yaklaşarak. "İskenderiye Kütüphanesi'ne giren herkesin kitaplarını, notlarını ve yazılarını teslim etmesi gerekir ki kopyalayarak koleksiyonumuza ekleyelim."

"Tamam..." dedim. "Bence makul."

Kalbim, gözlerinin olması gereken yerde alevler olan hortlakların beni öldürmeyeceğine inanmayı reddedercesine güm güm çarpmaya devam ediyordu. Elimdeki her şeyi çıkarttım; ki elimde sadece Büyükbaba Smedry'nin notu, bir sakız ambalajı ve birkaç Amerikan doları vardı.

Yaratıklar bunların hepsini çekip alırken, ellerim buz gibi oldu. Küratörler etraflarına insanı ürperten bir soğuk yayıyorlar. Dolaşısıyla, içeceklerine buz koymaları gerekmiyor. Ne yazık ki ölümsüz ruhlar olmaları nedeniyle hiçbir şey içemiyorlar aslında. Dünyamızın büyük ironilerinden biri.

"Elimde sadece bunlar var," dedim omuzlarımı silkerek.

"Yalan söylüyorsun," dedi içlerinden biri.

Bu, insanın ölümsüz ruhlardan duymak isteyeceği bir cümle değildi. "Hayır," dedim dürüstçe. "Hepsi bu!"

Yaratıkların buz gibi ellerini bedenimde hissettim ve bir çığlık attım. Hortlaklar saydam görünmelerine rağmen oldukça güçlüydüler. Beni döndürerek tişörtümün ve kotumun etiketini söktüler.

Sonra geri çekildiler. "*Bunları* mı istiyordunuz?" diye sordum.

"Bütün yazıların teslim edilmesi gerekiyor," dedi içlerinden biri. "Kütüphanenin amacı, yazılı bütün bilgileri toplamaktır."

"Tişörtlerin etiketlerini kopyalayarak istediğiniz noktaya varmanız biraz zor," dedim homurdanarak.

"Yöntemlerimizi sorgulama fani."

Alev alev yanan bir kafatası olan ve insanın ruhunu söküp alan bir canavara küstahlık etmenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığı fark ederek ürperdim. Alev alev yanan kafatasları olan ve

insanların ruhlarını söküp alan canavarlar bu bakımdan öğretmenlere çok benziyorlar. (Kafa karışıklığınızı anlıyorum; ben de bazen onları birbirine karıştırıyorum.)

Üç ruh süzülerek uzaklaşmaya başladı.

“Durun,” dedim karanlığa dönmek istemeyerek. “Arkadaşlarıma ne oldu? Neredeler?”

Ruhlardan biri döndü. “Onları senden ayırdık. Herkes kütüphaneye yalnız başına girmek zorunda.” Yanıma yaklaştı. “Bilgi mi arıyorsun? Sana bilgi verebiliriz. İstedğin her bilgiyi. Her kitabı, her cildi. Yazılı her kaynağı sana sunabiliriz. İstemen yeter...”

Alev alev yanan kafatası, peleriniyle etrafımda süzülürken, tatlı ve davetkâr bir sesle fısıldadı. “İstedğin her şeyi öğrenebilirsin. Hatta belki babanın yerini de.”

Yaratığa doğru döndüm. “Onun yerini biliyor musunuz?”

“Birtakım bilgiler sağlayabiliriz,” dedi. “Yazılı kaynağı görmek istemen yeterli.”

“Bedeli?”

Kafatası tebessüm ediyor gibiydi, tabii eğer böyle bir şey mümkünse. “Önemli bir şey değil.”

“Ruhum mu?”

Tebessüm yaratığın bütün suratına yayıldı.

“Hayır, teşekkürler,” dedim titreyerek.

“Sen bilirsin,” dedi Küratör uzaklaşarak.

Duvarlardaki lambalar birdenbire yanarak odayı aydınlattı. Bu lambalar eski Arap masallarında cinlerin ellerinde görmeyi bekleyebileceğiniz küçük gaz lambalarına benziyordu. Ancak bunun benim için önemi yoktu; ışığa minnettardım. Işık sayesinde artık eski tuğla duvarları olan tozlu bir odada durduğumu görebiliyordum. Odanın dışına uzanan birkaç koridor vardı ve kapı yoktu.

Aman ne güzel, diye düşünüm. *İzci Mercceklerini başkasına vermenin tam zamanını bulmuşum...*

Rastgele bir kapı boşluğu seçip koridora çıktım ve kütüphane-

nin büyüklüğü karşısında afalladım. Sonsuza dek gidiyor gibiydi. Göz alabildiğine uzanan sütunlardan sarkan lambalar terk edilmiş bir havalimanında ışıkları kendi kendine yanıp sönen tüyler ürpertici bir uçak pistini anımsatıyordu. Sağımda ve solumda tomarlarla dolu raflar vardı.

Tozlarla kaplı yüz binlerce tomar insana bir yeraltı mezarlığında olduğu duygusunu veriyordu. Ürktüğümü hissettim. Kendi ayak seslerimin yankısı bile bana yüksek geldi.

Örümcek ağlarıyla kaplı tomarları inceleyerek bir süre daha yürümeye devam ettim. Sanki devasa bir yeraltı mezarlığındaydım ama buraya cesetler yerine el yazmaları gömülüydü.

“Sonu yok gibi,” diye fısıldadım kendi kendime. Başımı kaldırıp yukarı baktım. Tomarlarla dolu raflar yaklaşık altı metre yüksekliğindeki tavana kadar uzanıyordu. “Acaba kaç tane var?”

“İstersen öğrenebilirsin,” dedi biri fısıldayarak. Dönünce, arkamda bir Küratör olduğunu gördüm. Ne zamandır oradaydı?

“Bir liste var,” dedi Küratör yaklaşarak. Ortam artık aydınlık olduğu için, kafatası daha gölgeli görünüyordu. “İstersen okuyabilirsin. Kütüphaneden alabilirsin.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim geri çekilerek.

Küratör olduğu yerde kaldı. Herhangi bir saldırı hamlesi yapmadığı için, arada sırada arkama göz atarak yürümeye devam ettim.

Küratörlerin nasıl olup da şimdiye kadar yazılmış bütün kitaplara sahip olduklarını iddia edebildiklerini merak ediyor olabilirsiniz. Sağlam kaynaklardan aldığım bilgilere göre, kitapları bulup koleksiyonlarına eklemek için birçok yöntemleri var. Örneğin, Suskun Diyarlar’ı yöneten Kütüphaneciler ile bir anlaşma yapmışlar.

Sadece Amerika’da her yıl yüz binlerce kitap basılıyor. Bunların çoğu ya hiçbir şey yapmayan insanları anlatan “edebiyat” kitapları ya da diyet gibi son derece sıkıcı konuları ele alan saçma sapan kurgusal eserler.

(Amerika’da yayınlanan bütün bu faydasız kitapların bir amacı var aslında. Bu amaç, insanların kendilerinden utanmalarına neden olarak Kütüphanecilerin onları daha kolay yönetmesini sağlamak elbette. Ben, insanın kendini kötü hissetmesinin en hızlı yolunun kişisel gelişim kitabı okumak, ikinci en hızlı yolunun ise, genel olarak insanlık konusunda korkunç hissetmesini sağlamayı amaçlayan depresif bir edebiyat eseri okumak olduğunu öğrendim.)

Her neyse, konu şu ki, Kütüphaneciler her yıl yüz binlerce kitap basıyorlar. Peki bütün bu kitaplara ne oluyor? Mantıken, kitapların arasında kendimizi kaybetmemiz beklenir. Burnumuza kadar metinlere gömülmüş olmamız ve yeme bozukluğu olan kızların hikâyeleri arasında boğuluyor olmamız gerekirdi.

Cevap İskenderiye Kütüphanesi. Kütüphaneciler, fazla kitapları oraya gönderiyorlar. Buna karşılık Kütüratörlerden kitapları bulmak için Suskun Diyarlar’a çıkmayacaklarına dair söz almışlar. Çok yazık aslında. Ne de olsa Kütüratörler –iskelet olduklarına göre– bize diyet konusunda birkaç şey öğretebilirlerdi.

Kütüphanenin küflü koridorlarında yürümeye devam ederken, devasa sütunların ve raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar, raflar dolusu kitapların yanında kendimi küçük ve önemsiz hissettim.

Arada sırada, yürüdüğüm koridordan ayrılan başka koridorların yanından geçiyordum. Onlar da yürüdüğüm koridorla aynı görünüyorlardı ve kısa bir süre sonra nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Arkama göz attım ve kütüphanenin tozsuz tek yerinin zemin olduğunu fark ederek hayal kırıklığına uğradım. Geldiğim yere dönmemi sağlayacak ayak izleri olmayacaktı ve yanımda ekmek kırıntıları yoktu. Göbek deliğı pamuğı kullanmayı düşündüm ama bunun iğrenç olmakla kalmayıp, büyük bir ziyan da olacağına karar verdim. (Göbek deliğı pamuğı kaç para ediyor biliyor musunuz?)

Ayrıca, iz bırakmanın zaten pek bir anlamı yoktu. Evet, nereye gittiğimi bilmiyordum ama nereden geldiğimi de bilmiyordum. İçimi çektim. Peşimden gelen Küratöre dönüp “Kütüphanenin haritası yoktur herhalde, değil mi?” diye sordum.

“Tabii ki var,” dedi hayaletimsi bir sesle.

“Gerçekten mi? Nerede?”

“Gidip getirebilirim.” Kafatası gülümsedi. “Ama kütüphaneye kaydını yaptırman gerekir.”

“Harika,” dedim. “Çıkış yolunu bulmak için sana ruhumu verebilirim ama o zaman da bu yolu *kullanamam*, çünkü ruhumu almış olursun.”

“Daha önce bunu yapanlar oldu,” dedi hayalet. “Kütüphanenin rafları arasında dolaşmak insanı delirtebilir. Birçok kişi çözümü bulmak için ruhunu kaybetmeye razı olur.”

Arkamı döndüm. Ne var ki Küratör konuşmaya devam etti. “Buraya basit bulmacaların cevaplarını bulmaya gelen kişilerin sayısını bilersen şaşarsın.” Yaratık, sesi gitgide yükselerek yanıma yaklaştı. “Bazı insanlar kendilerini ‘Çapraz Bulmaca’ diye bilinen modern hobiye fazla kaptırırlar. Birkaç tanesi cevapları bulmak için buraya geldi. Ruhları artık elimizde.”

Kaşlarımı çatarak yarattığı süzdüm.

“Bazı insanlar cahil yaşamak yerine, hayatlarının geri kalanını feda etmeyi tercih ediyorlar,” dedi. “Bu bizim ruh elde etme yöntemlerimizden sadece biri. Hatta bazıları hangi kitabı alacaklarını bile umursamıyorlar, çünkü bizden biri olunca kütüphanedeki diğer kitapları da okuyabilirler. Elbette o zaman ruhları buraya bağlanmış oluyor; buradan hiç çıkamıyorlar ve öğrendikleri bilgileri paylaşamıyorlar. Ne var ki sonsuz bilgi onlara cazip geliyor.”

Yaratık neden bu kadar yüksek sesle konuşuyordu? Beni biraz sıkıştırmaya ve soğukluğuyla dürtmeye başlamıştı. Sanki beni daha hızlı yürümeye zorluyordu.

Bir anda neler döndüğünü anladım. Küratör balıktı. O zaman ayakkabılar neydi? (Mecazi konuşuyorum. Unuttuysanız birkaç bölüm önce yazdıklarımı okuyun.)

Gözlerimi kapatıp odaklandım. Bir ses duydum. Yardım isteyen zayıf bir ses. Bastille'in sesine benziyordu.

Gözlerimi açtım ve koşarak yan koridorlardan birine girdim. Hayalet bilmediğim bir dilde küfrederek beni takip etti. Çevirmen Merceklerim bana kelimenin anlamını nazikçe bildirdi ama ben de nazik davranacağım ve kelimeyi size aktarmayacağım.

Bastille'in koridordaki iki sütunun arasındaki tavandan sarkıtığını gördüm. O da birtakım küfürler sıralıyordu. Bazıları bacaklarını, bazılarıysa kollarını saran iplerin arasına dolanmıştı. Çırpındıkça durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Bastille?" dedim.

Gümüş rengi saçları yüzüne düşen Bastille çırpınmayı bıraktı. "Smedry?"

"Oraya nasıl çıktın?" diye sordum. Yanında, havada baş aşağı süzülen bir Küratör olduğunu gördüm. Pelerini yerçekiminden etkilenmiyordu ama bu, hayaletler için normal bir durumdur herhalde.

"Önemi var mı?" diye çıkıştı Bastille. İplerden kurtulmak için debelenmeye başladı.

"Debelenmeyi bırak. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Bastille ofladı ama durdu.

"Olanları anlatacak mısınız?" diye sordum.

"Tuzak," dedi Bastille biraz dönerek. "Bir tuzağı tetikledim ve kendimi bir anda burada buldum. Sanki bu yetmezmiş gibi, gözleri alev alev yanan bu hilkat garibesi devamlı tuzaktan nasıl kurtulacağımı gösteren bir kitap verebileceğini fısıldayıp duruyor. Sadece ruhuma mal olacakmış!"

"Hançerin nerede?" diye sordum.

"Çantamda."

Çantanın biraz ileride durduğunu gördüm. Tuzaklara dikkat ederek oraya doğru yürüdüm. Çantanın içinde Bastille'in kristalin hançeri, yiyecek bir şeyler ve hatırlayınca şaşırdığım, altlarında Kanca Camlar bulunan botlar vardı. Gülümsedim.

"Hemen geliyorum," dedim botları ayağıma geçirip camları aktive ederek. Ardından da duvara tırmanmaya çalıştım.

Eğer bunu hiç denemediyseniz, şiddetle tavsiye ederim. Sırtüstü düşüp yere çarparken çok hoş bir esinti eşliğinde, tatlı bir baş dönmesi oluyor. Ayrıca insan salak gibi de görünüyor; ama bu çoğumuz için yeni bir şey değil tabii.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bastille.

"Sana doğru yürümeye çalışıyorum," dedim oturup kafamı ovarak.

"Kanca Camlar sadece diğer cam türlerine yapışır Smedry."

Doğru ya, diye düşündüm. Bunu unutmuş olmam size çok aptalca gelebilir ama beni suçlayamazsınız. Ne de olsa düşüp kafamı çarpmıştım.

"Öyleyse sana nasıl ulaşacağım?"

"Hançeri bana fırlatabilirsin."

Ona şüpheyle baktım. İpler onu çok sıkı tutuyor gibiydi. Ancak aynı zamanda sütunlara bağlıydı.

"Dur bir dakika," dedim sütunlardan birine doğru yürüyerek.

"Alcatraz..." dedi Bastille kuşkulu bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Elimi sütuna koyup gözlerimi kapattım. Dumana dokunarak jeti yok etmiştim... Burada da buna benzer bir şey yapabilir miydim? Yeteneğimi sütundan iplere aktarabilir miydim?

"Alcatraz!" dedi Bastille. "Yıkılan sütunların altında kalmak istemiyorum. Sakın..."

Kırma gücümü harekete geçirdim.

"Ay!"

Bastille bunu sütunlara bağlı olan ipler paramparça olup koparken söylemişti. Gözlerimi açtığımda, Bastille'in sağlam kalan tek

ipe tutunarak hızla aşağı geldiğini gördüm. Yanımda durduğunda nefes nefeseydi.

Bastille yukarı baktı. Sütun üstümüze yıkılmamıştı. Elimi çektim.

Bastille başını eğip beni süzdü. "Hım."

"Fena değil, ha?"

Bastille omuzlarını silkti. "Gerçek bir erkek yukarı tırmanıp hançerle ipleri keserdi. Hadi gel. Diğerlerini bulmamız lazım."

Gözlerimi devirdim ama yine de teşekkürünü –öyle denebilirse– kabul ettim. Bastille botları ve hançeri çantaya koyduktan sonra çantayı omzuna aldı. Bir süre koridorda yürüdükten sonra bir sarsıntı duyarak arkamıza döndük.

Sütun nihayet devrilmeye karar vermişti. Yere çarpmasıyla birlikte her tarafa taşlar saçıldı. Darbe bütün koridorun sarsılmasına yol açtı.

Taşlardan çıkan toz bulutu etrafımızı sardı. Bastille ıstıraplı gözlerle bana baktıktan sonra içini çekti ve yürümeye devam etti.

10

Fantezi romanlarından nefret etmemin sebebini merak ediyor olabilirsiniz. Belki de etmiyorsunuzdur. Bunun hiçbir önemi yok, çünkü sebebini her hâlükârda açıklayacağım.

(Kitabın sonunu merak ediyorsanız son sayfaya atlayabilirsiniz elbette; ama bunu hiç tavsiye etmem. Psikolojinizi kötü etkiler.)

Her neyse, fantezi romanlarından bahsedelim. Öncelikle “fantezi romanları” derken, diyet kitaplarını, edebi kitapları ya da Büyük Buhran döneminde yaşayan insanları anlatan kitapları kastettiğimi bilmelisiniz. Yani fantezi romanlarında cam ejderhalar, hortlak Küratörler ve büyülu Mercekler gibi şeyler yoktur.

Ben fantezi romanlarından nefret ediyorum. Hayır, bu doğru değil. *Nefret* etmiyorum aslında. Suskun Diyarlar’ı düşürdükleri durumdan dolayı sinirliyim sadece.

İnsanlar artık okumuyorlar. Okusalar bile, bu kitaba benzer kitaplar yerine, bunalıma girmelerine neden olan kitaplar okuyorlar, çünkü o kitaplar önemli görülüyor. Kütüphaneciler bir şekilde, Suskun Diyarlar’daki insanların çoğunu sıkıcı olmayan kitaplar okumamaya ikna etmeyi başardılar.

Bunların hepsi Kâtip Biblioden’in dünya için kurguladığı büyük vizyona dayanıyor; insanların hiç olağandışı şeyler yapmadığı, hayal kurmadığı ve değişik şeyler deneyimlemediği bir vizyon. Kâtip Biblioden’in buyruğu altındakiler insanlara eğlenceli kitaplar oku-

mayı bırakıp fantezi romanlarına odaklanmayı öğretiyorlar. Bu kitaplar insanları tuzağa düşürüyor. Onların “gerçek” dünya zannettikleri küçük bir fantezinin içinde yaşamalarına neden oluyor. Yeni şeyler denemeleri gerekmediğini söyleyen bir fantezinin.

Ne de olsa, yeni şeyler denemek zor olabilir.

“Bize bir plan gerekiyor,” dedi Bastille kütüphanenin koridorlarında yürürken. “Burada böyle dolaşıp duramayız.”

“Büyükbabamı ya da babamı bulmamız lazım,” dedim.

“Kaz’ı ve Avustralya’yı da bulmalıyız. Ayrıca annemi de.” Bastille son kısmı söylerken, yüzünü biraz buruşturdu.

Üstelik... bununla da bitmiyor, diye düşündüm. Babamın buraya gelmesinin bir sebebi var. Bir şey bulmaya geldi.

Çok önemli bir şey.

Birkaç ay önce babamdan haber almıştım. Bu haber, Rashid’in Kumları’nı içeren paketle birlikte gelmişti. Babamın mektupta oldukça gergin bir havası vardı. Heyecanlıydı ama endişeliydi de.

Tehlikeli bir şey keşfetmişti. Rashid’in Kumları –Çevirmen Mercekleri– sadece başlangıçtı. Çok daha büyük bir şeyin ortaya çıkarılmasına doğru atılmış bir adımdı. Babamı korkutan bir şeyin.

Babam on üç yıldır bu şeyin peşindeydi. İzler İskenderiye Kütüphanesi’nde son buluyordu. Babam ümitleri tükendiği için buraya gelmiş olabilir miydi gerçekten? Arayışın sona ermesi için peşinde olduğu cevaplara karşılık ruhunu vermiş olabilir miydi?

Arkamızda süzülerek ilerleyen Küratörlere göz atınca ürperdim. “Bastille,” dedim. “İçlerinden birinin seninle konuştuğunu mu söylemiştin?”

“Evet,” dedi Bastille. “Beni bir kitap almaya razı etmeye çalışıp durdu.”

“Bizim dilimizde mi konuştu?”

“Nalhalla dilinde konuştu,” dedi Bastille. “Ama aynı şey sayılır. Neden?”

“Benimki bilmediğim bir dilde konuştu.”

“Benimki de başlangıçta öyle yaptı,” dedi Bastille. “Birkaç tanesi etrafımı sarıp üzerimi aradı. Erzak listesini ve bazı yiyeceklerin üzerindeki etiketleri aldılar. Sonra, arkamızdaki hariç hepsi gitti. Arkamızdaki, o sinir bozucu dilde bir şeyler söylemeye devam etti. Ancak ben tuzağa yakalandıktan sonra Nalhalla dilinde konuşmaya başladı.”

Bir kere daha Küratörlere göz attım. *Tuzaklar kullanıyorlar, diye düşündüm. Ama insanı öldüren tuzaklar değil, çaresiz bırakan tuzaklar. İçeri giren insanları birbirlerinden ayırıyorlar ve hepsinin kaybolmuş bir hâlde koridorlarda dolaşmasına yol açıyorlar. Kolaylıkla bizim dilimizi konuşabilmelerine rağmen anlamadığımızı bildikleri bir dilde konuşuyorlar.*

Buranın amacı insanları yıldırma. Küratörler ümidimizi kırmaya çalışıyorlar. Pes edip kitaplarından birini alalım diye.

“Öyleyse planımız ne?” diye sordu Bastille.

Omuzlarımı silktilim. “Neden bana soruyorsun?”

“Çünkü lider sensin Alcatraz,” dedi Bastille içini çekerek. “Hem senin derdin ne? Bazen emirler yağdırıp sağa sola koşturmaya hazır oluyorsun. Bazense kararları veren kişi olmak istemediğinden yakınıyorsun.”

Cevap vermedim. Açıkçası, duygularımı henüz ben de çözemedim.

“Evet?” dedi Bastille.

“Önce Kaz’ı, Avustralya’yı ve anneni bulalım.”

“Beni bulmanıza ne gerek var?” diye sordu Kaz. “Ben buradayım işte.”

İkimiz de yerimizden sıçradık. Kaz gerçekten karşımızdaydı. Ellerini ceplerine koymuş, melon şapkasıyla ve kaba ceketle haylaz haylaz sırtıyordu.

“Kaz!” dedim. “Bizi buldun!”

“Kaybolmuşunuz,” dedi omuzlarını silkerek. “Kaybolduğum-

da, diğerkayıpkışileri daha kolay buluyorum, çünkü soyut anlam-
da aynı yerde oluyoruz.”

Kaşlarını çatarak söylediklerini anlamaya çalıştım. Kaz etraf-
taki sütunları ve kemerleri süzdü. “Hiç hayal ettiğim gibi değil.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Bastille. “Benim beklediğime ol-
dukça yakın.”

“Tomarlara ve kitaplara daha iyi bakmalarını beklerdim,” dedi
Kaz.

“Kaz,” dedim. “Bizi buldun, değil mi?”

“Daha demin ne dedim evlat?”

“Avustralya’yı da bulabilir misin?”

Kaz omuzlarını silkti. “Deneyebilirim. Ama dikkatli olmak zo-
rundayız. Biraz geride tuzağa düşüyordum neredeyse. Ayağım bir
tele takıldı ve duvardan çıkan kocaman bir ağ beni kapmaya ça-
lıştı.”

“Nasıl kurtuldun?” diye sordu Bastille.

Kaz güldü. “Ağ üzerimden geçip gitti. Gerekçe numarası on
beş Bastille: Kısa boylu insanlar daha küçük hedef teşkil ederler!”

Başımı sallamakla yetindim.

“Ben önden keşif yaparım,” dedi Bastille. “Tuzakları bulmaya
çalışırım. Siz beni takip edersiniz. Kesişim noktalarına geldiğimiz-
de, Kaz Yeteneğini kullanarak gideceğimiz yolu belirler. Yeteneği
umarım bizi Avustralya’ya götürür.”

“Bence bu şimdilik iyi bir plan,” dedim.

Bastille Savaş Mercekleri takıp koridorda dikkatle yürümeye
koyuldu. Kaz ve ben olduğumuz yerde kaldık; yapacağımız hiçbir
şey yoktu.

Aklıma bir şey geldi. “Kaz,” dedim. “Yeteneğini kullanmayı öğ-
renmen ne kadar sürdü?”

“Ha!” dedi. “Sanki öğrenmişim gibi konuşuyorsun evlat.”

“Ama sen Yeteneğini kullanmakta benden daha başarılısın,”
dedim. Dönüp hâlâ görüş alanımızda olan devrik sütuna baktım.

“Yeteneklerin zor olduğunu kabul ediyorum,” dedi Kaz bakışlarını takip ederek. “Bunu sen mi yaptın?”

Başımı sallayarak onayladım.

“Biliyor musun, devrilen sütunun sesi sayesinde size yaklaştığımı anladım. Bazen hata gibi görünen şeyler sonradan faydalı olur.”

“Biliyorum ama yine de bir sorunum var. Ne zaman Yeteneğimi çözdüğümü sansam, istemeden bir şeyler kırıyorum.”

Kısa boylu adam koridorun kenarındaki sütunlardan birine yaslandı. “Demek istediğini anlıyorum Al. Gençliğimin büyük bir bölümü kaybolmakla geçti. Kendi başıma banyoya gitmem bile güvenli değildi, çünkü kendimi Meksika’da buluyordum. Bir keresinde babanla birlikte ıssız bir adada iki hafta mahsur kalmamıza yol açtım, çünkü kahrolası Yeteneğimi bir türlü kullanamadım.”

Başını salladı. “Mesele şu ki, bir Yetenek ne kadar güçlüyse, kontrol edilmesi de o kadar zor olur. Senin ve benim Asal Yeteneklerimiz var. Babanın ve büyükbabanın da. Yeteneklerimiz Incarna Çarkı’nın tam ortasında yer alıyor; yani oldukça saf. Başımıza bir sürü dert açmaları kaçınılmaz.”

Başımı eğdim. “Incarna Çarkı mı?”

Kaz şaşırmış göründü. “Hiç kimse sana bunları anlatmadı mı?”

“Yetenekler hakkında konuştuğum tek kişi büyükbabam.”

“Tamam, ama okulda da mı anlatmadılar?”

“Ah... hayır,” dedim. “Ben Kütüphanecilerin okullarına gittim Kaz. Büyük Buhran konusunda bir sürü şey öğrendim gerçi.”

Kaz homurdandı. “Fantezi kitapları. Şu Kütüphaneciler yok mu...” Kaz içini çekip yere eğildi ve bir sopa aldı. Köşeden bir avuç toz getirip yere bıraktı ve üzerine bir çember çizdi.

“Dünyada asırlar boyunca *çok* sayıda Smedry yaşamış ve çok sayıda Yetenek olmuştur,” dedi. “Yeteneklerin çoğu uzun vadede birbirine benzer. Dört tür Yetenek vardır: Zamana, alana, bilgiye

ve fiziksel dünyaya etki eden Yetenekler.” Tozdaki çemberi dört dilime böldü.

“Örneğin benim Yeteneğimi ele alalım,” diye devam etti. “Ben alandaki bir şeyleri değiştiriyorum. Kayboluyorum, sonra yeniden ortaya çıkıyorum.”

“Peki ya Büyükbaba Smedry?”

“Onun Yeteneği zamanla ilgili,” dedi Kaz. “Bir şeye geç kalıyor. Avustralya’nın ise fiziksel dünyayı değiştirebilen bir Yeteneği var; yani, kendi şeklini.” Kaz tozdaki çemberin üzerine Avustralya’nın ismini yazdı. “Avustralya’nın Yeteneği oldukça kısıtlı; büyükbabanınki gibi geniş kapsamlı değil. Mesela bundan asırlar önce, sadece sabah uyandığında değil, istediği *her* zaman çirkin görünebilen bir Smedry vardı. Sadece kendilerinin değil, istedikleri herkesin görünümünü değiştirebilenler de oldu. Anlıyor musun?”

Omuzlarımı silktim. “Sanırım.”

“Bir Yetenek en saf hâline ne kadar yaklaşırsa, o kadar güçlü olur,” dedi Kaz. “Büyükbabanın Yeteneği çok saftır. Zamanı pek çok farklı koşulda istediği gibi yönlendirebilir. Babanın ve benim çok benzer Yeteneklerimiz var. Ben kayboluyorum, Attica ise bir şeyleri kaybediyor. İkimizin Yetenekleri de oldukça esnek. Kardeşlerin genellikle birbirine benzer Yetenekleri olur.”

“Peki ya Şarkı?” diye sordum.

“Takılmak. Biz buna bilgi Yeteneği deriz; sıra dışı bir yeteneği olmasına rağmen normal davranmayı biliyor. Ancak tıpkı Avustralya gibi, onun da gücü pek esnek değil. Dolayısıyla onları çemberin kenarına yerleştiriyoruz. Babamınki gibi daha güçlü Yetenekleri ise çemberin merkezine daha yakın bir yere koyuyoruz.”

Yavaş yavaş başımı sallayarak onayladım. “Peki bunların benimle ne ilgisi var?”

Bastille dönmüştü ve ilgiyle bizi izliyordu.

“Söylemesi zor,” dedi Kaz. “Bu aşamada derin felsefi konulara

giriyoruz evlat. Kıрма Yeteneğinin sadece bir fiziksel-dünya Yeteneği olduğunu ileri süren kişiler var. Ama çok yönlü ve çok güçlü bir Yetenek olduğunu biliyoruz.”

Kaz bana baktıktan sonra sopasını çemberin tam ortasına koydu. “Kırma Yeteneğinin o kadarla sınırlı olmadığını ileri süren kişiler de var. Bu Yetenek dört dalın hepsini etkileyen şeyler yapabiliyormuş gibi görünüyor. Efsanelere göre, atalarımızdan biri –senin Yeteneğine sahip olan yaşamış sadece iki kişiden biri– zamanı ve alanı kırarak hiçbir şeyin yaşanmadığı küçük bir baloncuk meydana getirmiş...”

“En az bunun kadar muhteşem kırma olaylarından bahseden başka kayıtlar da mevcut. İnsanların hafızalarını ya da kabiliyetlerini değiştiren kırma olaylarından. Bir şeyi ‘kırmak’ ne demektir? Neleri değiştirebilirsin? Bu Yetenek ne kadar ileri gidebilir?”

Kaz sopasını bana doğrulttu. “Ne olursa olsun, senin Yeteneğini kullanmakta bu kadar zorlanmanın sebebi işte bu evlat. Dürüst olmak gerekirse, asırlardır incelememize rağmen, Yetenekleri bütünüyle anlamıyoruz aslında. Bir gün anlayıp anlamayacağımızı da bilmiyorum ama baban anlamaya çalışmaya çok hevesliydi.”

Kaz ayağa kalkarak ellerindeki tozları silkeledi. “Buraya da bu yüzden geldi sanırım.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordum.

Kaz kaşını kaldırdı. “Ne yani? Bütün zamanımı esprili listeler hazırlamakla ve banyoya giderken kaybolmakla geçirdiğimi mi sanıyordun? Benim bir işim var evlat.”

“Lord Kazan bir bilgidir,” dedi Bastille. “Gizli kuramlara yoğunlaşır.”

“Harika,” dedim gözlerimi devirerek. “Bir profesör daha.” Büyükbaba Smedry, Şarkı ve Quentin’den sonra, Özgür Krallıklar’da yaşayan herkesin bir tür akademisyen olduğuna inanmaya başlamıştım artık.

Kaz omuzlarını silkti. “Bu, Smedry ailesi fertlerinin ortak özel-

liğidir evlat. Biz bilgiye büyük bir ilgi duyarız. Her neyse, asıl dâhi babandı zaten. Ben sadece sıradan bir filozofum. Bastille, yol nasıl gözüktüyor?”

“Temiz,” dedi Bastille. “Ben tuzak bulamadım.”

“Harika,” dedi Kaz.

“Biraz hayal kırıklığına uğramış gibisin.”

Kaz omuzlarını silkti. “Tuzaklar ilginçtir. İnsana hep sürpriz olur. Tıpkı doğum günü hediyeleri gibi.”

“Ama bu hediyeler kafanı kopartabilir tabii,” dedi Bastille.

İçini çekerek güneş gözlüğünün üzerinden bana baktı. Ah bu *Smedryler*, der gibiydi. *Hepiniz aynısınız.*

Ona gülümsedim ve harekete geçmemizi işaret ettim. Kaz başı çekti. Yürürken, Küratörlerden bazılarının Kaz’ın çizimini kopyalamakla meşgul olduğunu gördüm. Dönünce yanımda bir Küratör durduğunu gördüm ve yerimden sıçradım.

“Incarna, Smedry Yeteneklerini biliyordu,” dedi yaratık. “Elimizde onların bin yıl önce yazdığı bir kitap var. Yeteneklerin tam olarak nereden geldiğini anlatıyor. Varlığını sürdüren iki nüshadan biri bizde.”

Küratör yaklaştı.

“İstersen alabilirsin,” diye fısıldadı.

Homurdandım. “O kadar da meraklı değilim. Asla kullanamayacağım bir bilgi karşılığında ruhumu vermem için aptal olmam gerekir.”

“Ama belki de *kullanabilirsin*,” dedi Küratör. “Yeteneğini anlarsan, neler başarabilirsin acaba genç Smedry? Bizden özgürlüğünü kazanmaya yetecek beceriler edinebilir misin acaba? Ruhunu geri almaya yetecek beceriler? Hapishanemizden kaçmanı sağlayacak beceriler...”

Bu beni duraksattı. İçimde çarpık ve korkutucu bir his uyandı. Belki de ruhumu verebilir ve kazandığım kitabı kullanarak özgürlüğüme kavuşmanın yolunu öğrenebilirdim. “Bu mümkün mü?”

diye sordum. "İnsan Küratör olduktan sonra özgürlüğünü geri kazanabilir mi?"

"Her Şey mümkündür," diye fısıldadı yaratık alev alev gözlerini üzerime dikerek. "Neden denemiyorsun? Çok Şey   renebilirsin. İnsanların bin yıldır bilmediği Şeyler..."

Bir an gerçekten gizli bilgiler karşılığında ruhumu vermeyi d Ő nm Ő  olmam, Küratörlerin kurnaz oyunlarının en güzel kanıtıdır.

Sonra hemen aklıma başıma topladım. Ben Yetene imi zaten kontrol edemiyordum. Onu, İskenderiye K rat rleri kadar yaŐlı ve güçlü bir ekibi alt etmek için kullanabilece imi de nereden  ıkartıyordum?

Gülerek başımı sallayınca, Küratör hoŐnutsuzlukla geri çekildi. Hızlanarak diğerlerine yetiştim. Kaz  nden yürümeye devam ediyor ve Yeteneği sayesinde kaybolmamızı sağlayarak bizi Avustralya'ya doğru götürüyordu. Teoride.

Yürürken etrafımızdaki tomarların de iŐti ini g rd   me yemin edebilirdim. Herhangi bir dönüşüm falan ge irmiyorlardı ama onlardan gözümü ayırıp tekrar baktığımda aynıları olup olmadığını anlayamıyordum. Kaz'ın Yeteneği, biz değiŐimi hissedemedi, bizi koridorlardan geçiriyordu.

Aklıma bir Şey geldi. "Kaz?"

Kısa boylu adam arkasına bakıp kaşını kaldırdı.

"Şimdi... Senin Yetene in kaybolmamızı sağladı, değil mi?"

"Evet."

"Aynı koridorda y r yormuŐ  gibi hissediyoruz ama aslında kütüphanenin içindeki farklı noktalara sı ırıyoruz."

"Sen bu iŐi kaptın evlat. G r nd   nden daha zeki olduğunu söylemek zorundayım."

KaŐılarımı  attım. "O zaman Bastille'in önden keŐfe çıkmasının ne anlamı vardı? Yetene ini devreye soktu un anda o koridoru arkamızda bırakmadık mı?"

Kaz donakaldı.

O anda altımda bir tıkırtı duydum. Büyük bir şaşkınlıkla aşağı bakınca, bir tuzığa basmış olduğumu gördüm.

“Hay aksi şeytan,” dedi Kaz.

11

Bir önceki bölümün başlangıcı için özür dilemek zorundayım. Benim amacım bütünüyle ciddiyetsiz bir kitap yazmak, çünkü eğer gerçekten önemli bir şeyler söylersem, insanların bana daha da çok hayranlık beslemesine ya da saygı duymasına yol açma riskine girmiş olurum. Dolayısıyla sizden bir iyilik istemek durumundayım. Elinize bir makas alıp aşağıdaki birkaç paragrafı kesin. Sonra bu paragrafları geçen bölümün başlangıcının üzerine yapıştırıp o kısmı iyice gizleyin ki içerdiği kasıntı yorumları bir daha asla okumak zorunda kalmayın.

Hazır mısınız? Hadi.

Bir zamanlar bir tavşan varmış. Tavşan bir gün doğum günü partisi düzenlemiş. Bu, dünyanın en güzel doğum günü partisiymiş. Çünkü tavşana o gün bir bazuka gelmiş.

Tavşan bazukaya bayılmış. Çiftlikteki bir sürü şeyi bazukayla havaya uçurmuş. At Henrietta'nın ahırını havaya uçurmuş. Domuz Pugsly'nin ağılını havaya uçurmuş. Tavuk Chuck'ın kümesini havaya uçurmuş.

"Dünyanın en güzel bazukası bende," demiş tavşan. Sonra çiftlikteki arkadaşları onu bir güzel benzetmişler ve bazukasını çalmışlar. Tavşanın hayatının en mutlu günümüştü.

Son.

Hiç kimsenin bakmadığı bir sırada bazukayı çalmış. Kafasına bir bandana bağlamış ve intikam yemini etmiş.

“Bundan böyle benim adım *Hambo*,” diye fısıldamış bazukayı kaldırarak.

İşte oldu. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık doğru türde bir kitap okuduğunuz konusunda içim rahat olduğuna göre hikâyemize dönebiliriz.

Korkuyla ve endişeyle tuzanın üzerindeki ayağıma baktım. “Tamam,” dedim Bastille’e göz atarak, “öyleyse şimdi...”

“Ay!”

O anda tavandan üzerimize sanki binlerce kova dolusu siyah ve yapışkan bir madde aktı. Kaçmaya çalıştım ama yeterince hızlı hareket edemedim. Yüksek Kristalyalı hızına rağmen, Bastille bile zamanında kaçmayı başaramadı.

Üzerimizi katran gibi bir madde kapladı. Bağırmaya çalıştım ama o siyah ve yoğun madde ağzıma girince, lıkırtı gibi bir ses çıktı. Maddenin nahoş bir tadı vardı. Muz ve katran karışımı bir tattı bu ama katran ağır basıyordu.

Debelenmeye başladım ve yapışkan maddenin aniden katılaştığını fark edince hüsrana uğradım. Yerimden kıpırdayamıyordum; bir gözüm açık, bir gözüm kapalıydı ve ağzım katranla doluydu. Neyse ki burnum açıktı.

“Harika,” dedi Bastille. Az ilerideki Bastille’i zar zor görebiliyordum. Üzerini katran kaplamıştı ve koşarken olduğu yerde kalmıştı. Yüzünü saklamayı akıl ettiği için gözleri ve ağzı açıktı ama kolu alnına yapışmıştı. “Kaz, sen de mi kıpırdayamıyorsun?”

“Evet,” dedi Kaz boğuk bir sesle. “Kaybolmaya çalıştım ama işe yaramadı. Zaten kayıptık.”

“Alcatraz?” diye sordu Bastille.

Burnumdan bir homurtu çıkarttım.

“İyi görünüyor,” dedi Kaz. “Ama yakın zamanda etkileyici bir konuşma yapabileceğini sanmıyorum.”

“Sanki hiç yaptı da,” dedi Bastille debelenerek.

Yeter, diye düşündüm öfkeyle. Yeteneğimi yapışkan maddenin üzerinde kullandım. Hiçbir şey olmadı. Ne yazık ki Smedry Yeteneklerine dayanıklı şeyler de var.

Hâlimden oldukça hoşnut görünen birkaç Küratör süzülerek yanımıza geldi. “Nasıl kurtulacağınızı anlatan bir kitap verebiliriz,” dedi içlerinden biri.

“Kitabı çok ilginç bulacaksınız,” dedi bir diğeri.

“Gidin paramparça olun,” dedi Bastille kurtulmaya çalışarak. Çenesinden başka hiçbir yeri hareket etmedi.

“Bu nasıl bir teklif?” diye sordu Kaz. “Bu hâlde kitap okuyamayız ki!”

“Biz size seve seve okuruz,” dedi bir diğeri. “Böylece ruhunuzu kaybetmeden önceki dakikalarda kurtuluş yolunu öğrenmiş olursunuz.”

“Ayrıca, araştırma yapmak için sonsuza kadar vaktiniz olur,” dedi başka bir tanesi. “Bu fikir, sizin gibi bir bilgene cazip geliyor dur hiç kuşkusuz. Kütüphanenin içerdği bilgilerle dolu bir sonsuzluk. Aradığınız her bilgi parmağınızın ucunda.”

“Buradan hiç çıkamadan,” dedi Kaz. “Sonsuza kadar bu çukurda hapis kalıp başkalarını da tuzağa düşürmeye mecbur olarak.”

“Ağabeyiniz bu takası göze aldı,” diye fısıldadı içlerinden biri. *Ne!* diye düşündüm. *Baba!*

“Yalan söylüyorsunuz,” dedi Kaz. “Attica asla sizin hilelerinize kanmaz!”

“Onu kandırmamıza gerek kalmadı,” dedi bir diğeri süzülerek yanıma yaklaşıp. “Kendi isteğiyle geldi. Üstelik tek bir kitap için. Özel bir kitap.”

“Ne kitabı?” diye sordu Bastille.

Gülümseyen Küratörler bu soruya cevap vermediler. “Bu bilgi karşılığında ruhunu verir misin?”

Bastille sövmeye ve daha çok debelenmeye başladı. Küratörler

onun etrafında dolaşarak Merceklerimin bana Klasik Yunanca olduğunu bildirdiği bir dilde bir şeyler söylediler.

Fırtınakoparan Merceklerime bir ulaşabilsem, diye düşündüm. Belki bu yapışkan maddenin bir kısmını rüzgârla sürükleyebilirim.

Ancak, bırakın ceketime ulaşmayı, parmaklarımı bile kıpırdatmıyordum.

Yeteneğim bir etkili olsa! Odaklanıp bütün gücümü topladım ve yapışkan maddenin üzerinde kullandım. Ne var ki kırılmayı ya da çözölmeyi reddetti.

Aklıma yeni bir fikir geldi. Yapışkan madde dayanıklıydı ama ya altımdaki zemin? Yeteneğimi yeniden toplayıp aşağı yönelttim.

Gövdemden ayaklarıma doğru akarak dışarı fıskıran enerji akımları kasılmama neden oldu. Lastiği kopan ve bezi parçalanan ayakkabılarımda dağıldığını hissettim. Ayaklarımda altındaki kayanın ufalandığını hissettim. Ne var ki bu hiçbir işe yaramadı, çünkü yapışkan madde bedenimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Altımdaki zemin çöktü ama ben düşmedim.

En yakınımıdaki Küratör bana döndü. "Yeteneklerle ilgili kitabı istemediğinden emin misin genç Optikçi? Belki kurtulmana yardımcı olur."

Diğer Küratörler Bastille'e eziyet etmeye devam ederken, *Odaklan* dedim kendime. *Bu maddeden kurtulmanın yolunu anlatan bir kitap olduğunu söylediler. Demek ki kurtulmak mümkün.*

Debelenmeye devam ettim ama bunun hiçbir işe yaramadığı ortadaydı. Kas gücüyle kurtulmak mümkün olsaydı, Bastille bunu benden çok daha önce başardı zaten.

Dolayısıyla yapışkan maddenin kendisine odaklanmaya karar verdim. Bu maddeye dair saptayabileceğim neler vardı? Ağzımın içindeki madde, vücudumu kaplayan maddeden biraz daha yumuşak gibiydi. Bunun bir sebebi var mıydı? Tükürük olabilir miydi? Belki de madde ıslak olduğunda katılaşıyordu.

Maddenin üzerine tükürüğümü akıtmaya çalışmaya başladım. Ağzımdan sızan tükürük yüzümdeki yapışkan maddeye doğru aktı.

“Şey... Alcatraz?” dedi Bastille. “Sen iyi misin?”

Güven verici bir tavırla homurdanmaya çalıştım. Ne var ki insanın tükürürken zarif bir şekilde homurdanmasının çok zor olduğunu gördüm.

Birkaç dakika sonra yapışkan maddenin ne yazık ki tükürükle çözülmediği sonucuna vardım. Kapkara bir katran tabakası tarafından sımsıkı tutulduğum yetmezmiş gibi, tişörtümün önü tükürük olmuştu.

“Sinirin mi bozulmaya başladı?” diye sordu Küratörlerden biri etrafımda daire çizerek. “Daha ne kadar debeleneceksin? Konuşman şart değil. Çıkış yolunu öğrenmenin karşılığında ruhunu vermek istiyorsan gözlerini üç kez kırpman yeter.”

Gözlerimi iyice açtım. Gözlerim kurumaya başladı. Tişörtümün sıırsıklam olduğu düşünülürse, bu oldukça ironik bir durumdu.

Küratör hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama etrafımda dolaşmaya devam ediyordu. *Bizi razı etmek için neden bu kadar uğraşıyorlar?* diye düşündüm. *Onların insafına kalmış durumdayız. Bizi neden öldürmüyorlar? Ruhumuzu neden zorla almıyorlar?*

Bu düşünce beni duraksattı. Bunu yapmamış olmaları, muhtemelen *yapamadıkları* anlamına geliyordu. Bu da onları engelleyen birtakım kanunlar ya da kurallar olduğu fikrini doğuruyordu.

Çenem yorulmaya başlamıştı. Bunu düşünmek garipti. Her yerim sımsıkı tutulurken, ben kalkmış çenemi mi dert ediyordum? Bunun sebebi, vücudumun diğer kısımları kadar sıkı tutulmaması mıydı? Ancak bunu daha önce de fark etmiştim zaten. Ağzımdaki yapışkan madde o kadar sert değildi.

Ne yapacağımı bilemediğim için ağzımdaki yapışkan maddeyi ısırdım. Sertçe. Dişlerimin maddeye geçtiğini ve ağzımdaki öbe-

ğin çözüldüğünü görünce çok şaşırdım. Ansızın Bastille'i, Kaz'ı, beni ve zemini kaplayan tabakanın tamamı titredi.

Neler oluyor? diye düşündüm. Isırdığım madde hemen sıvıya dönüştü ve yutmak zorunda kaldım. Yüzümün önündeki parça ısırdıktan sonra biraz geri çekildi; kıpırdamaya devam ettiğini görebiliyordum. Sanki... bütün kütle canlı gibiydi.

Ürperdim. Ancak, pek fazla seçeneğim yoktu. Kafamı biraz hareket ettirerek –yapışkan madde yüzümden çekildiği için kafam artık daha serbestti– öne atıldım ve yapışkan maddeden bir ısırık daha aldım. Sarsıldı ve daha da geri çekildi. Eğildim ve ağızımdaki katran-muz karışımı parçayı tükürerek bir ısırık daha aldım.

Yapışkan madde tabakası, tekmelenmiş ürkek bir köpek gibi üzerimden bütünüyle çekildi. Bu benzetme aklıma bir fikir getirdi ve yapışkan maddeyi tekmeledim.

Sarsılan kütle Bastille'in ve Kaz'ın üzerinden çekilerek koridora kaçtı. Ağızımdaki tattan dolayı yüzümü buruşturarak birkaç kere tükürdüm. Ardından Küratörlere baktım. "Belki de tuzaklarınızı daha iyi eğitmelisiniz," dedim.

Hiç memnun görünmüyorlardı. Öte yandan Kaz pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Seni resmen kısa boylu insan ilan edesim geliyor evlat!"

"Teşekkürler," dedim.

"Bunun için bacaklarını dizden itibaren kesmemiz gerekir elbette," dedi Kaz. "Ama bu çok küçük bir bedel!" Bana göz kırptı. Şaka yaptığından eminim.

Başımı sallayarak zeminde Yeteneğim aracılığıyla oluşturduğum kırık taş yığınının içinden çıktım. Parçalanmış olan ayakkabılarımı fırlatıp attım ve yalınayak yürümek zorunda kaldım.

Ancak yine de bizi kurtarmıştım. Gülümseyerek Bastille'e döndüm. "Seni kurtardığım tuzakların sayısı *iki* etti yanılmıyorsam."

"Öyle mi?" dedi Bastille. "Beni *düşürdüğün* tuzakların sayısını da tutmaya başlayacak mıyız? Tuzaga basan kimdi?"

Yüzümün kızardığını hissettim.

“Herhangi birimiz basabilirdik Bastille,” dedi Kaz yanımıza gelerek. “Ne kadar eğlenceli olursa olsun, başka tuzaklara basmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Daha dikkatli hareket etmeliyiz.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Bastille. “Sorun şu ki, sen bize Yeteneğin aracılığıyla yol gösterdiğin sürece, ben önden keşif yapamam.”

“Daha temkinli davranmalıyız öyleyse,” dedi Kaz. Tuzağa bakıp atlattığımız tehlikeyi düşündüm. Karşımıza çıkan her tuzağa basmayı göze alamazdık. Sıradakinden kurtulmanın yolunu bulup bulamayacağımız belli mi olurdu?

“Kaz, Bastille, bir dakika bekleyin.” Cebime uzanarak Mercceklerimi çıkarttım. Fırtınakoparan Mercceklere dokunmayıp Algı Mercceklerini taktım; Büyükbaba Smedry’nin yukarıda benim için bırakmış olduğu Merccekleri.

Etrafımdaki her şey anında, yaşını belli eden hafif bir ısıltı yaymaya başladı. Aşağı baktım. Tuzağın ısıltısı elbette etrafındaki taşlardan ve tomarlardan daha parlaktı. Tuzak, binanın kendisinden daha yeniydi. Başımı kaldırıp gülümsedim. “Sanırım sorununuzun çözümünü buldum.”

“Onlar Algı Merccekleri mi?” diye sordu Bastille.

Başımı sallayarak onayladım.

“Onları nereden buldun kumlar aşkına?”

“Büyükbaba Smedry benim için bırakmış,” dedim. “Dışarıda, bir notla birlikte.” Kaşlarımı çatarak Küratörlere baktım. “Konusu açılmışken, benden aldığınız yazıları iade etmeyecek miydiniz?”

Yaratıklar bakıştılar. İçlerinden biri asık suratla yanıma geldi. Eğilerek yere bir şeyler bıraktı: Etiketlerimin, benden aldıkları sakız ambalajının ve Büyükbaba Smedry’nin notunun kopyalarını. Onlara verdiğim paraların kopyaları da vardı; renksiz olmaları haricinde kusursuz kopyalardı.

Harika, diye düşündüm. Ama muhtemelen bunlara ihtiyacım kalmadı zaten. Yeni oluşturuldukları için ısı ısı parlayan nesneleri almak için eğildim. Bastille notu alıp kaşlarını çatarak okuduktan sonra Kaz'a uzattı.

"Öyleyse baban gerçekten buralarda bir yerde," dedi Bastille.

"Öyle görünüyor."

"Ve... Küratörler ruhunu çoktan verdiğini iddia ediyorlar."

Sessiz kaldım. İstedimde kâğıtlarımı verdiler, diye düşündüm. Bizi ruhumuzu vermeye ikna etmeye çalışıp duruyorlar ama zorla almıyorlar. Belirli kurallara tabiler.

Bunu daha önce fark etmem gerekirdi. Her şey kurallara tabidir. Toplumun kanunları vardır, doğanın ve insanların da. Toplum kurallarının çoğu beklentilerle ilgilidir –ki bundan daha sonra bahsedeceğim– ve dolayısıyla esnetilebilir. Ne var ki doğa kanunlarının çoğu sabittir.

Doğa kanunları zannettiğinizden çok daha fazladır. Hatta bu kitapla ilgili doğa kanunları bile bulunmaktadır ki aralarında en sevdiğim de Katıksız Muhteşemlik Kanunu'dur. Bu kanuna göre, benim yazdığım her kitap muhteşemdir. Üzgünüm, ama bu bir gerçek.

Ben bilime nasıl karşı gelebilirim ki?

"Sen," dedim Küratörlerden birine bakarak. "Sizin türünüzün bazı kanunları var, öyle değil mi?"

Küratör duraksadı. "Evet," dedi sonunda. "Okumak ister misin? Sana bu kanunları ayrıntılarıyla açıklayan bir kitap verebilirim."

"Hayır," dedim. "Hayır, okumak istemem. Dinlemek isterim. Senden."

Küratör kaşlarını çattı.

"Bana anlatmak zorundasın, öyle değil mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Anlatmak benim için bir ayrıcalıktır," dedi yaratık. Gülümsemeye başladı. "Elbette orijinal dilinde anlatmak zorundayım."

“Klasik Yunanca biliyor olmandan etkilendik,” dedi bir diğeri. “Sen bize hazırlıklı gelen kişilerdensin. Artık bunu yapan insanların sayısı çok az.”

“Ama,” dedi bir başkası, “Eski Faksdarian dilini bildiğinden şüpheliyiz.”

Klasik Yunanca biliyor olmamdan mı... diye düşündüm şaşkınlıkla. Sonra durumu kavradım. Çevirmen Merceklerinden haberleri yok! Başlangıçta onları anlamamın sebebinin o dili bilmem olduğunu zannediyorlar.

“Orası belli olmaz,” dedim Algı Merceklerini Çevirmen Mercekleriyle değiştirerek. “Deneyelim bakalım.”

“Ha,” dedi içlerinden biri çok tuhaf bir dilde. Bu dil çoğunlukla tükürme sesine benzer seslerden meydana geliyordu. Çevirmen Mercekleri her zamanki gibi kelimeleri kendi dilimde duymamı sağladı. “Bu salak dilimizi bildiğini zannediyor.”

“Kuralları anlat öyleyse,” dedi bir diğeri.

“Birinci kural,” dedi önümdeki. “Eğer herhangi bir kişi kütüphaneye üzerinde yazılarla girerse, onu grubundan ayırıp yazılarını bize vermesini talep edebiliriz. Eğer karşı çıkarsa, yazıları alabiliriz ama kopyalarını vermemiz gerekir. Kopyaları bir saat elimizde tutabiliriz ama yazılar talep edilmediği sürece kopyalar da bizde kalır.

“İkinci kural. Kütüphaneye girenlerin ruhlarını alabiliriz ama ruhların özgür iradeyle ve kanunlara uygun olarak alınması gerekir. Ruhları ikna edebiliriz ama zorlayamayız.

“Üçüncü kural. Herhangi bir kişinin ruh kontratı talebini kabul etmek ya da reddetmek bizim elimizdedir. Kontrat yazıldığında, talep edilen kitabı vermemiz gerekir. Söz konusu kişinin ise kitabın talebi karşıladığını onaylamak için kontratı imzalaması gerekir. Kontratta belirtilen süre boyunca kişinin ruhunu almaktan kaçınmamız şarttır. Bu süre on saati geçemez. Eğer herhangi bir kişi kontrat imzalamadan bir kitabı rafından alırsa, on saniye sonra ruhunu alabiliriz.”

Ürperdim. On saniye ya da on saat fark etmezdi. İnsan sonuçta ruhunu kaybediyordu. Bana kalırsa, dünyada okumak için ruhunu vermeye degecek tek bir kitap var; onu da elinizde tutuyorsunuz.

Kredi kartı da kabul ederim.

“Dördüncü kural,” diye devam etti Küratör. “İçeri girenlere doğrudan zarar veremeyiz.”

Tuzakların sebebi anlaşıldı, diye düşündüm. *Teknik olarak, tuzaklara bastığımızda kendi kendimize zarar vermiş oluyoruz.* Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamıyormuşum gibi boş boş bakmaya devam ettim.

“Beşinci kural. Kişi ruhundan vazgeçip Küratör olduktan sonra, akrabalarından biri kütüphaneye gelip onun mal varlığını talep ederse, kişinin mal varlığını akrabasına teslim etmemiz gerekir.

“Altıncı ve en önemli kural. Biz bilginin ve gerçeğin muhafızlarıyız. Bize doğrudan bir soru sorulduğunda yalan söyleyemeyiz.”

Küratör sözlerine son verdi.

“Hepsi bu mu?” diye sordum.

Eğer hayatınızda daha önce hiç gözleri alev alev yanan ölümsüz Küratörlerin şaşkınlıkla havaya sıçradığını görmediyseniz... Pekâlâ, hayatınızda daha önce hiç gözleri alev alev yanan ölümsüz Küratörlerin şaşkınlıkla havaya sıçradığını görmediğinizi varsayacağım. Bunun oldukça eğlenceli bir deneyim olduğunu söylemek isterim, tüyler ürpertici bir biçimde.

“Dilimizi biliyor!” dedi içlerinden biri.

“İmkânsız,” dedi bir diğeri. “Kütüphanedekiler dışında hiç kimse dilimizi bilmez.”

“Bu delikanlı Tharandes olabilir mi?”

“Tharandes bin yıl önce öldü.”

Bastille ile Kaz beni izliyorlardı. Onlara göz kırptım.

“Çevirmen Mercikleri,” dedi içlerinden biri ansızın. “Bakın!”

“Olamaz,” dedi bir diğeri. “Hiç kimse Rashid’in Kumları’nı toplayamaz.”

“Ama toplamış işte...” dedi bir üçüncüsü. “Evet, bunlar Rashid’in Mercikleri olmalı!”

Üç hortlak eskisinden daha da şaşkın görünüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Bastille fısıldayarak.

“Birazdan açıklayacağım.”

Küratörlerin kendi kurallarına göre, babamın gerçekten İskenderiye Kütüphanesi’ne gelip ruhunu feda edip etmediğini anlamının tek bir yolu vardı. “Ben Attica Smedry’nin oğluyum,” dedim yaratıklara. “Onun kişisel eşyalarını almaya geldim. Kendi kanunlarınıza göre, bu eşyaları bana teslim etmek zorundasınız.” Bir an sessizlik oldu.

“Edemeyiz,” dedi Küratörlerden biri sonunda.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Babam kütüphaneye gel-diye bile, ruhunu feda etmemişti. Kişisel eşyaları Küratörlerde değildi.

“Edemeyiz,” diye devam etti Küratör şeytani bir tebessümle. “Çünkü çoktan ettik bile.”

Şaşkınlıktan donakaldım. *Hayır. Olamaz!* “Size inanmıyorum,” dedim fısıldayarak.

“Yalan söylememiz yasak,” dedi bir diğeri. “Baban bize geldi ve ruhunu bize verdi. Kitabı okumak için sadece üç dakika istedi ve ardından bizden birine dönüştürülmek üzere götürüldü. Kişisel eşyalarını daha bugün başka biri talep etti.”

“Kim?” diye sordum. “Kim talep etti? Büyükbabam mı?”

“Hayır,” dedi Küratör gülümsemesi bütün suratına yayılarak. “Shasta Smedry. Annen.”

12

Geçen bölümün başlangıcı için özür dilemek istiyorum. Düşündüm de bu kitap bazen gelişigüzel ilerlese bile anarşist çiftlik hayvanlarıyla –bazukaları olsun veya olmasın– vakit kaybetmemeli. Bu, saçmalıktan başka bir şey değil ve ben saçmalıktan tiksiniyorum. Dolayısıyla sizden bir iyilik istiyorum.

İki bölüm geri gidin. O bölümün başında şu anda tavşanlı paragraflar olmalı (çünkü siz onları On Birinci Bölüm'den kesip Onuncu Bölüm'e yapıştırdınız). O paragrafları tekrar kesin ve bir Jane Austen kitabı bulup ona yapıştırın. Paragraflar orada çok daha mutlu olurlar, çünkü duyduklarına göre Jane tavşanları ve bazukaları çok severmiş. On dokuzuncu yüzyılda yaşayan terbiyeli bir genç bayan olmakla ilgili bir şey sanırım. Ancak bu tamamen başka bir hikâye.

Başımı eğip yerdeki tuzaklara karşı gözlerimi açık tutarak yürüdüm. Çevirmen Merceklerini dikkatle cebime kaldırıp, yeniden Algı Merceklerini taktım.

Babamın –hiç tanımadığım ama bulmak için dünyanın yarısını baştan sona kat ettiğim adamın– ölmüş olabileceğini kabullenmeye başlıyordum. Ya da ölmekten de beter bir durumda olabileceğini. Küratörler doğru söylüyorlarsa, Attica'nın ruhu sökülüp alınmış ve çarpık bir İskenderiye Küratörü daha yaratmak için

kullanılmıştı. Onunla asla tanışamayacaktım. Onu asla tanıyamayacaktım. Babam artık yoktu.

Beni bir o kadar altüst eden bir başka durum da, annemin bu yeraltı mezarlığında olduğunu bilmektir. Ben onu Bayan Fletcher olarak tanımış olsam da, gerçek ismi Shasta'ydı. (Kütüphanecilerin birçoğu gibi, o da ismini bir dağdan alıyordu.)

Bayan Fletcher –ya da Shasta, ya da ismi her neyse– Suskun Diyarlar'da başka ailelerin yanına verildiğim yıllarda benimle ilgilenen sosyal görevliydi. Bana hep sert davranmış ve aslında öz annem olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermemişti. Kâtibin Kemikleri mezhebinden olan peşimdeki o çarpık yaratıkla bir ilgisi var mıydı? Babamın İskenderiye'ye geldiğini nereden öğrenmişti? Beni burada bulursa, ne yapardı?

Yerde, etrafındaki taşlardan daha parlak bir şey gördüm.

“Durun,” dedim. Bastille ile Kaz olduğu yerde kaldı. “Tuzak, hemen orada.”

Bastille çömeldi. “Evet, haklısın,” dedi etkilenmiş bir sesle.

Tuzağın üzerinden dikkatle atlayıp yolumuza devam ettik. Yürüdüğümüz son bir saatte, tomarlarla dolu koridorları arkamızda bırakmıştık. Artık kitap raflarıyla dolu koridorlardan geçiyorduk. Yıpranmış deri ciltli bu kitaplar küf kokuyordu ama yine de tomarlardan daha yeniydi.

Şimdiye kadar yazılmış olan her kitap. Buralarda bir yerde, karton kapaklı aşk romanlarıyla dolu bir oda olabilir miydi? Bu düşünce bana komik geldi ama sebebinden emin olamadım. Küturatörler bilgi topladıklarını iddia ediyorlardı. Kitapların ne tür hikâyeler ya da gerçekler barındırdığını önemsemiyorlardı; hepsini topluyor ve saklıyorlardı. Ta ki bu kitaplar için ruhunu vermek isteyen biri çıkana kadar.

Kötü bir aşk romanına karşılık ruhunu vermeye ikna edilecek kişiye üzüldüm.

Avustralya'ya doğru götürüyordu ama bana amaçsızca yürüyor-muşuz gibi geliyordu. Kaz'ın Yeteneğinin yapısı düşünülürse, bu muhtemelen iyiye işaretti.

"Kaz," dedim. "Annemi tanır mıydın?"

Kısa boylu adam beni süzdü. "Elbette tanırdım. O benim... yengemdi... daha doğrusu yengem."

"Boşanmadılar mı?"

Kaz başını olumsuz anlamda salladı. "Neler olduğundan emin değilim ama aralarının açıldığı kesin. Baban seni koruyucu ailele-rin yanında büyümeye bıraktı ve annen sana göz kulak olabileceği bir göreve geldi." Kaz duraksadı ve başını salladı. "İsminin veril-diği gün hepimiz oradaydık Al. Baban Rashid'in Kumları'nı sana miras bıraktığını o gün açıkladı. Onları sana doğru zamanda ve doğru yerde ulaştırmayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyoruz."

"Kâhin Mercikleri," dedim.

"Babanda *Kâhin Mercikleri* mi var?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Şu işe bak! Yegâne Kâhin Merciklerinin Ventat'taki kâhinlerde olduğu söyleniyordu. Attica onları nereden buldu ki acaba?"

Omuzlarımı silktim. "Bana gönderdiği mektupta bu Mercikle-rin bahsi geçiyordu."

Kaz düşünceli bir tavırla başını salladı. "Baban, isminin veril-mesinden birkaç gün sonra kayıplara karıştı, dolayısıyla boşan-maya vakitleri olmadı sanırım. Annen boşanmayı talep edebilirdi ama böyle bir şey yapmak işine gelmezdi. Ne de olsa Yeteneğini kaybederdi."

"Ne?"

"Yeteneğini dedim Al. Annen bir Smedry."

"Sadece evlilik yoluyla."

"Bunun hiçbir önemi yok," dedi Kaz. "Evlilik resmiyet kazan-dıktan sonra Smedry eşleri karılarının ya da kocalarının Yeteneği-nin aynısına sahip olurlar."

Ben Yeteneklerin genetik olduğunu ve ten rengi ya da saç rengi gibi, ebeveynden çocuğa geçtiğini sanıyordum. Oysa bu bilgi, Yeteneklerin daha farklı bir şey olduğuna işaret ediyordu. Bu bana önemli geldi.

Bazı şeyler şimdi açıklığa kavuştu, diye düşündüm. *Büyükbaba Smedry annemin babamla sadece Yeteneği için evlendiğinden korktuğunu söylemişti.* Ben annemin, babamın Yeteneğine hayran kaldığını sanmıştım; gitar becerilerinden etkilenerek bir rock yıldızıyla evlenen biri gibi. Ne var ki annem öyle biri değildi.

O bir Yetenek istemişti. “Yani annemin Yeteneği...”

“Bir şeyleri kaybetmek,” dedi Kaz. “Tıpkı babanıki gibi.” Gözleri ıslıl ıslıl parlayan Kaz gülümsedi. “Annen hiçbir zaman bu Yeteneği doğru düzgün kullanmayı öğrenemedi sanırım. O bir Kütüphaneci; düzene, listelere ve kataloglara güvenir. Oysa insanın bir Yeteneği kullanabilmesi için, bir süreliğine kontrolü elden bırakması gerekir.”

Başımı sallayarak onayladım. “Babam onunla evlendiğinde ne düşündün?”

“Babanın aptallık ettiğini düşündüm,” dedi Kaz. “Kardeşlik görevimi yerine getirerek bunu yüzüne de söyledim. Ama o inatçı çatlak yine de annenle evlendi.”

Beklediğim gibi, diye düşündüm.

“Ama Attica onu seviyordu,” dedi Kaz içini çekerek. “Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, annen diğer Kütüphaneciler kadar kötü değildi. Bir süre, evlilikleri gerçekten yürüyecekmiş gibi göründü. Sonra... her şey darmadağın oldu. Sen doğduğun sıralarda.”

Kaşlarımı çattım. “Ama annem baştan beri Kütüphanecilerin ajanıydı, öyle değil mi? Tek amacı babamın Yeteneğine sahip olmaktı.”

“Bazıları hâlâ öyle düşünüyor. Ama babanı gerçekten seviyor-muş gibi görünüyordu. Ben... bilmiyorum açıkçası.”

“Kesin numara yapıyordur,” dedim inatla.

“Öyle diyorsan...” dedi Kaz. “Ama bence önyargılarının fikirlerini etkilemesine göz yumuyor olabilirsin.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır. Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu Kaz gülerek. “O zaman bir deneme yapalım. Bana büyükbabanı anlat. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve onu bana betimlemek istediğini düşün.”

“Tamam,” dedim. “Büyükbaba Smedry müthiş bir Optikçidir. Biraz delidoludur ama Özgür Krallıklar’ın en önemli şahsiyetlerinden biridir. Bir şeylere geç kalma Yeteneği vardır.”

“Harika,” dedi Kaz. “Şimdi de Bastille’den bahset.”

Bastille bana tehditkâr bir bakış savurdu. “Şey, Bastille Kristalyalıdır. Bana bir şeyler fırlatmadan söyleyebileceğim tek şey bu sanırım.”

“Yeterli. Avustralya?”

Omuzlarımı silktim. “Kafası biraz dağınık görünüyor ama iyi bir insan. O bir Optikçi ve aynı zamanda da bir Smedry Yeteneğine sahip.”

“Tamam,” dedi Kaz. “Şimdi de benden bahset.”

“Sen kısa boylu bir insansın ve...”

“Dur,” dedi Kaz.

Durup, soru sorarcasına ona baktım.

“Neden diğerleri hakkında anlattığın ilk şey işleri ya da kişilikleri, benim hakkımda söylediğin ilk şey boyum oldu?”

“Ben... şey...”

Kaz güldü. “Seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum evlat. Ama bazen öfkeye kapılmamın sebebini belki de anlıyorsundur artık. Farklı olmanın zor tarafı, insanların seni *kim* olduğunla değil, *ne* olduğunla tanımlamaya başlamasıdır.”

Sessiz kaldım.

“Annen bir Kütüphaneci,” dedi Kaz. “Bundan dolayı, onu önce bir Kütüphaneci, sonra bir insan olarak görüyoruz. Kütüphaneci olduğunu bilmemiz, diğer bütün fikirlerimize etki ediyor.”

“O iyi bir insan değil Kaz,” dedim. “Beni bir Kara Optikçi’ye satmayı teklif etti.”

“Öyle mi?” diye sordu Kaz. “Tam olarak ne dedi?”

Bastille ve Şarkı ile birlikte kütüphanede saklanıp, Bayan Fletcher ile Karayanık arasındaki konuşmayı dinlediğimiz günü hatırladım. “Aslında o hiçbir şey söylemedi,” dedim. “Kara Optikçi ‘Çocuğu da satarsın, değil mi? Beni gerçekten etkiledin,’ gibi bir şeyler söyledi. Annem sadece omuzlarını silkti ya da başını salladı.”

“O zaman, seni satmayı *teklif etmedi*,” dedi Kaz.

“Karayanık’a karşı çıkmadı.”

Kaz başını salladı. “Shasta’nın kendine özgü amaçları var evlat. Sanırım hiçbirimiz tam olarak neyin peşinde olduğunu bildiğimizi iddia edemeyiz. Baban onda bir şeyler görmüştü. Hâlâ onunla evlenmekle aptallık ettiğini düşünüyorum ama annen bir Kütüphaneciye göre o kadar da kötü değildi.”

İkna olmamıştım. Shasta’ya güvenmememin *tek* sebebi Kütüphanecilere beslediğim önyargı değildi. Çocukluğumda hiçbir işe yaramadığımı söyleyerek beni devamlı azarlamıştı. (Artık biliyorum ki Yeteneğimi kullanmamı engellemeye çalışıyordu, çünkü bunun beni Kumları arayanlara ifşa edeceğinden korkuyordu.) Ancak, her ne olursa olsun, onca zaman boyunca annem olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermemişti.

Gelgelelim... Benim yanımda kalmış ve bana daima göz kulak olmuştu.

Bu düşünceyi aklımdan kovdum. Bunun için övgüyü hak etmiyordu, çünkü tek amacı Rashid’in Kumları’nı ele geçirme şansını elde etmektir. Kumlar geldiği gün ortaya çıkıp onları yürütmüştü.

“... bilmiyorum Kaz,” diyordu Bastille. “*Bence* insanların önce boyunu düşünmesinin asıl sebebi senin o saçma sapan listen.”

“Benim listem saçma sapan *değil*,” dedi Kaz kızgınlıkla. “Son derece bilimsel.”

“Öyle mi?” diye sordu Bastille. “Bir keresinde ‘kısa boylu insanlar daha sağlıklıdır, çünkü bir yerlere yürümeleri daha uzun sürdüğü için daha çok egzersiz yapmış olurlar’ diye bir iddia öne sürmemiş miydin?”

“O iddia klinik olarak kanıtlanmıştır,” dedi Kaz.

“Kulağa biraz zorlama geliyor,” dedim gülümseyerek.

“Bir numaralı gerekçeyi unutuyorsun,” dedi Kaz. “Kısa boylu insanlarla tartışma. Onlar daima haklıdır.”

Bastille homurdandı. “Neyse ki kısa boylu insanların daha alçakgönüllü olduğunu iddia etmiyorsun.”

Kaz bir süre sessiz kaldı. “Gerekçe numarası iki yüz otuz altı,” diye mırıldandı alçak bir sesle. “Daha ona değinmedim, o kadar.”

Bastille güneş gözlüğünün altından bana baktı; gözlerini devirdiğini görebiliyordum. Ne var ki Kaz’ın annem konusunda söylediklerine inanmasam da, insanlara nasıl davranılması gerektiğine ilişkin yorumlarında haklı olduğunu düşünüyordum.

Kişiliğimiz –yani, bir şeyleri yaparak dönüştüğümüz kişi– ki –bu arada– bir şeyleri yapmak da aslında kişiliğimizin bir işlevidir –örneğin ben Optikçi oldum– ve bu çok eğlenceli –çünkü Optikçilik ile bağlantılı şeyler yaptım– aslında– dış görünüşümüzden daha önemlidir.

Örneğin, yazılarımda bir sürü tire işareti kullanmak beni *ben* yapan şeylerden biridir. Büyük bir burnum olduğunun söylenmesinden, bununla tanınmayı tercih ederim, çünkü bu güzel bir şey. Ki burnum büyük değil. Bana neden öyle bakıyorsunuz?

“Durun!” dedim elimi kaldırarak.

Bastille olduğu yerde kaldı.

“Tuzak,” dedim kalbim güm güm çarparak. Bastille’in ayağı ile tuzağın arasında sadece birkaç santimetre vardı.

Bastille geri çekildi ve Kaz yere çömeldi. “Aferin evlat. Bu Merceklerin sende olması çok iyi oldu.”

“Evet,” dedim Mercekleri çıkartıp temizleyerek. “Öyle oldu galiba.” Bana gelişigüzel bir şeyler gösteren Mercekler yerine bir silahım olmasını tercih ederdim. Bir kılıç da en az Mercekler kadar faydalı olmaz mıydı mesela?

Elbette ben kılıçları sevdiğim için böyle düşünüyor olabilirim. Bana kalsa, düğün pastamı bile kılıçla keserim.

Ancak, Algı Merceklerinin çok işime yaradığını itiraf etmek zorundaydım. Belki de onları önemsememekte acele etmiştim. Mercekleri temizlerken garip bir duyguya kapıldım. Belli belirsiz bu duygu biraz hazımsızlığa benziyordu ama yemekle bir ilgisi yoktu.

Başımı sallayıp Algı Merceklerini taktım ve diğerlerinin tuzağın üzerinden atlamasına yardımcı oldum. O sırada ilginç bir şey fark ettim. “Birkaç adım ötede bir tuzak daha var.”

“Gitgide akıllanıyorlar,” dedi Bastille. “Bu tuzağı göreceğimizi anladılar ve bundan geçtikten sonra kendimizi güvende hissedip ikinci tuzağa basmamızı umdular.”

Başımı sallayarak onayladım ve arkamızda süzülen Küratörlere baktım. İçimdeki garip duygunun gitgide güçlendiğini fark ettim. Açıklaması zordu. Çok rahatsız edici bir duygu değildi. Daha ziyade, hafif bir kaşıntı gibiydi.

“Avustralya’yı hemen bulmalıyız Kaz,” dedi Bastille. “Bu kadar uzun sürmesi normal mi?”

“Yeteneğimin sağı solu belli olmaz,” dedi Kaz. “Avustralya kaybolmamış olabilir. Eğer durum buysa, onu bulmam, sizi bulmamdan çok daha uzun sürer. Daha önce de söylediğim gibi, gittiğim yeri bilmiyorsam, Yeteneğim beni oraya götüremez.”

Bastille duyduklarından memnun görünmüyordu. "Belki de ihtiyar Smedry'yi aramaya başlamalıyız."

"Babamı tanıyorsam kaybolmamıştır," dedi Kaz çenesini ovarak. "Onu bulmak daha da zor olur."

Ben onların konuşmalarına pek dikkat etmiyordum. Kaşıntı hâlâ devam ediyordu. Peşimdeki avcının yarattığı duygunun aynısı değildi ama ona benziyordu...

"Öyleyse yürümeye devam mı ediyoruz?" diye sordu Bastille.

"Sanırım," dedi Kaz.

"Hayır," dedim ansızın onlara bakarak. "Kaz, Yeteneğini kapat."

Bastille kaşlarını çatarak bana baktı. "Neler oluyor?"

"Birileri yakınlarda bir yerde Mercek kullanıyor."

"Peşimizdeki avcı mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bu sıradan bir Mercek. Onun kullandığı gibi çarpık bir Mercek değil. Yakınlarımızda bir Optikçi olduğu anlamına geliyor." Duraksadıktan sonra parmağımınla yolu işaret ettim. "Bu taraftan."

Bastille ile Kaz bakiştılar. "Gidip bakalım," dedi Bastille.

13

Son bölümün başlangıcı için özür dilemek zorundayım. Çok fazla özür barındırıyordu. Bu kitapta çok fazla özür diledim. Özür dilerim. Size pısırik olduğumu değil, yalancı olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.

Mesele şu ki, insan kitaplarını kimin okuyacağını asla bilemiyor. Ben bu kitabı hem Suskun Diyarlar'da yaşayanlar, hem de Özgür Krallıklar'da yaşayanlar için yazmaya çalıştım. Bu bile başlı başına zor bir iş zaten. Ne var ki Suskun Diyarlar'da bile bu kitabı alabilecek farklı insanların sayısı çok fazla.

Mesela, macera kitabı okumak isteyen genç bir delikanlı olabilirsiniz. Kütüphanecilerin gizli planlarına ilişkin gerçekleri araştırmak isteyen genç bir kız olabilirsiniz. Çocuklarınızın okuduğunu duyduğunuz için bu kitabı okumaya karar veren bir anne olabilirsiniz. Kitap okumakta uzmanlaşan ve ardından yazarları bulup korkunç bir şekilde öldüren bir seri katil de olabilirsiniz.

(Son kategoriye giriyorsanız, ismimin aslında Alcatraz Smedry olmadığını bilmelisiniz. Brandon Sanderson da değil. Gerçek ismim Garth Nix ve beni Avustralya'da bulabilirsiniz. Ayrıca bir keresinde annenize hakaret etmiştim. Bu konuda ne yapacaksınız bakalım, ha?)

Her neyse, hikâyemin kitabı okuyan herkese hitap etmesini

sağlamam çok zor. O yüzden böyle bir şey yapmaya çalışmaya-
cağım. Bunun yerine, hiç kimseye anlam ifade etmeyen bir şey
söyleyeceğim: Yaşasın mutlu fasulye filizi.

Ne de olsa, *asıl* evrensel dil kafa karışıklığıdır.

“O duygu şu taraftan geliyor,” dedim parmağımla işaret ede-
rek. Ne yazık ki “o taraf” kitaplarla dolu bir duvarın arkasıydı.

“Yani... Kitaplardan biri Optikçi mi?” diye sordu Kaz.

Gözlerimi devirdim.

Kaz güldü. “Demek istediğini anladım. Bastille gibi davranma-
yı bırak. Belli ki oraya çıkan bir yol bulmamız gerekiyor. Duvarın
arkasında da bir koridor var herhalde.”

Başımı sallayarak onayladım ama... Mercek çok *yakındaydı*.
Biraz ilerlemiştik zaten ve Merceğin artık duvarın tam öbür tara-
fında olduğunu hissediyordum.

Algı Merceklerini çıkartıp, Optik Mercekleri taktım. Ana iş-
levlerinden biri Optik güçleri ortaya çıkarmak olan Optik Mer-
cekler, duvarın beyaz bir ışık saçmasına neden oldu. Işığın gücü
beni afallatınca, geriye doğru sendeledim.

“Parlıyor mu?” diye sordu Bastille yanıma gelerek.

Başımı sallayarak onayladım.

“Çok garip,” dedi Bastille. “Bir alanın Optik güç ile dolması
zaman alır. Sezdiğin Mercek etrafındaki şeyleri parlatmaya başla-
dığına göre, bir süredir burada olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Bastille başını salladı. “Tam olarak bilmiyorum. Sen bir Mercek
sezdiğini söylediğinde, Büyükbaba Smedry ya da Avustralya’ya
yakın olduğumuzu sandım, çünkü burada olduğunu bildiğimiz
Optikçiler onlardı. Baban haricinde elbette ama o...”

Bunu düşünmek istemiyordum. “Büyükbabam değildir muh-
temelen. O da bizden kısa bir süre önce buraya geldi sonuçta.”

“Öyleyse ne?” diye sordu Bastille.

Optik Mercekleri çıkartıp, Algı Merceklerini taktım. Dikkatli adımlarla kitaplarla dolu duvarın yanında yürüyerek tuğlaları inceledim.

Duvarın bir kısmının çok daha eski olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. “Orada bir şey var,” dedim. “Gizli bir geçit olabilir.”

“Nasıl açacağız?” diye sordu Bastille. “Kitaplardan birini mi çekeceğiz?”

“Sanırım.”

Yanımızdan hiç ayrılmayan Küratörlerden biri yaklaştı. “Evet,” dedi. “Kitaplardan birini çek. Al gitsin.”

Elim havada kaldı. “Almayacağım; sadece yerinden biraz oynatacağım.”

“Dene bakalım,” diye fısıldadı Küratör. “Bir kitabı alman ya da kazara düşürmen fark etmez. Kitaplardan biri rafından birkaç santim bile çıkarsa, ruhun bizim olur.”

Elimi indirdim. Küratör beni korkutup kitaplardan birini kıpırdatmaktan vazgeçirmeye çok hevesli görünüyordu. *Duvarın arkasında ne olduğunu keşfetmemi istemiyorlar.*

Kitaplığı inceledim. Kenarında –yani kendisiyle diğer kitaplığın arasında– elimi uzatıp arka duvara dokunabileceğim bir boşluk vardı. Kitaplığa yaslanıp derin bir nefes aldım ve kitaplardan birine dokunmamaya özen gösterdim.

“Alcatraz...” dedi Bastille endişeyle.

Başımı salladım ve büyük bir dikkatle arka duvara dokundum. *Bu duvarı kırarsam ve kitaplık devrilirse, ruhumu kaybederim.*

Algı Mercekleri bana tuğla duvarın kitaplığın arkasındaki kısmının diğer duvarlardan ve zeminden daha eski olduğunu gösterdi. O duvarın arkasında her ne varsa, Küratörler buraya gelmeden önce de oradaydı.

Gücümü serbest bıraktım.

Duvar parçalanmaya ve tuğlalar düşmeye başladı. Arkasındaki duvar çökerken, kitaplığı büyük bir endişeyle sabit tutmaya çalış-

tım. Kaz ileri atılarak kitaplığı diğer tarafından tuttu ve Bastille de elini raflarında hafifçe sallanan kitapların önüne koydu. Belli ki bu yaptıklarımız Küratörlere ruhumuzu alma hakkını vermiyordu, çünkü hiçbir kitap düşmezken, öfkeyle bizi izlediler.

Alınımı sildim. Duvar tamamen çökmüştü ve arkada bir oda *vardı*.

“Bu çok gözü kara bir davranıştı Alcatraz,” dedi Bastille kollarını bağlayarak.

“O gerçek bir Smedry!” dedi Kaz gülerek.

İkisine baktım ve ansızın utandım. “Birinin o duvarı kırması gerekiyordu. İçeri girmemizin tek yolu buydu.”

Bastille omuzlarını silktili. “Karar almak zorunda kalmaktan yakınıyorsun, sonra da kalkıp bize sormadan böyle bir karar alıyorsun. Lider olmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Ben... Şey... Yani...”

“Harika,” dedi Bastille, kitaplıkların arasındaki deliğe göz atarak. “Çok etkileyici. Kaz, oradan geçebilir miyiz sence?”

Kaz duvara bir lamba tutuyordu. “Geçebiliriz elbette. Ama kitaplığı biraz çekmemiz gerekebilir.”

Bastille kitaplığa göz attıktan sonra içini çekerek kitaplığı duvardan birkaç santim öne getirmeme yardımcı oldu. Neyse ki bu süreçte herhangi bir kitap –ya da ruh– kaybetmedik. İşimiz bitince, Kaz aralıktan geçmeyi başardı.

“Vay canına!” dedi.

Onun arkasından Bastille geçti. Böylece ben sona kaldım; ki odayı benim keşfettiğim düşünülürse, bu büyük bir haksızlıktı. Ne var ki odaya girince, bütün kızgınlığımı unuttum.

Burası bir mezardı.

Hazırcevap arkeologlarla ilgili yeterince film izlediğim için, bir Mısır firavununun mezarının neye benzediğini biliyordum. Ortada büyük bir lahit, etrafında ise göz alıcı altın sütunlar vardı. Köşelere dağ gibi hazineler yığılmıştı; sikkeler, lambalar ve hayvan heykelleri. Yer bile som altından yapılmış gibi görünüyordu.

Antik bir Mısır mezarı keşfeden herkesin yapacağı şeyi yaptım. Sevinçle bağırıp en yakın altın yığınınına koştum ve bir avuç altın almak için elimi uzattım.

“Alcatraz, dur!” dedi Bastille, Kristalyalı hızıyla yetişip kolumu tutarak.

“Ne var?” diye sordum öfkeyle. “Bana mezar soygunculuğu ya da lanetler konusunda nutuk çekmeyeceksin, değil mi?”

“Cam kırıkları! Hayır,” dedi Bastille. “Ama baksana, bu sikkelerin üzerinde kelimeler var.”

Sikkelere baktım ve Bastille’in haklı olduğunu fark ettim. Sikkelerin üzerinde, anlayabildiğim kadarıyla Mısır dilinde olmayan yabancı harfler vardı. “Yani?” diye sordum. “Bunun ne önemi...”

Cümlemi yarım bırakıp, hayaletlere yakışır bir edayla duvardan içeri süzülen üç Küratöre baktım.

“Küratörler,” dedim. “Bu sikkeler kitap sayılır mı?”

“Üzerlerinde yazılar var,” dedi içlerinden biri. “Kâğıt, kumaş ya da metal fark etmez.”

“İstersen alabilirsin,” dedi bir diğeri yanıma yaklaşarak.

Ürperdim ve Bastille’e baktım. “Hayatımı kurtardın,” dedim.

Bastille omuzlarını silkti. “Ben Kristalyalıyım. Bizim işimiz bu.” Ne var ki Bastille’in, lahdi incelemekte olan Kaz’ın yanına giderken, daha güvenli adımlarla yürüdüğünü gördüm.

Sikkeleri alamayacağımı tahmin etmiş olmalısınız. Bu tür hikâyelerde hep öyle olur. Kitap kahramanları her zaman altınlar ya da gizli hazineler bulurlar ama tabii ki bu altınları hiç harcayamazlar. Bunun yerine ya:

- I) Altınları depremde ya da başka bir doğal afette kaybederler.
- II) Altınları hikâyenin dönüm noktasında sapı kopuveren bir çantanın içine koyarlar ve kaçarlarken altınların hepsi dökülür.

III) Altınları yetimhanelerinin kapanmasını önlemek için kullanırlar.

Aptal yetimhaneler.

Her neyse, yazarlar hikâyelerindeki kahramanlara genellikle böyle şeyler yaparlar. Neden mi? Okurlara asıl hazinenin dostluk, sevgi ya da öyle saçma sapan bir şeyler olduğunu öğretmek istediğimizi *iddia ederiz*. Ancak gerçek şu ki, biz acımasız insanlarız. Okurlarımıza eziyet etmek hoşumuza gidiyor ve bu da kahramanlarımıza eziyet etmek anlamına geliyor. Ne de olsa bir hazine bulup da bu hazinenin elinden alınmasından daha sinir bozucu sadece tek bir şey vardır.

Ki bu da, birinin size en azından bu tecrübeden bir ders aldığınızı söylemesidir.

İçimi çekerek sikkeleri arkamda bıraktım.

“Suratını asma Alcatraz,” dedi Bastille, umursamaz bir tavırla odanın başka bir köşesini işaret ederek. “Şuradaki altın külçelerini al gitsin işte. Üzerlerinde yazı yok.”

Döndüm ve ansızın hayal ürünü bir hikâyede *olmadığımı* hatırlayıp alnıma bir şaplak geçirdim. Bu bir otobiyografiydi ve tamamen gerçektir; yani benim bütün bunlardan alacağım “ders” mezar soygunculuğunun çok harika bir şey olduğuydu.

“İyi fikir!” dedim. “Küratörler, bu külçeler kitap sayılır mı?”

Hayaletler somurtarak süzülürken, içlerinden biri Bastille’e öfkeli bir bakış savurdu. “Hayır,” dedi sonunda.

Gülümsedim ve cebime birkaç külçe koyduktan sonra Bastille’in çantasına da birkaç külçe attım. Merak ediyorsanız söyleyeyim: Evet. Altın gerçekten dedikleri kadar ağır. Yine de taşımaya değer.

“Siz bunlardan istemiyor musunuz?” diye sordum ceketimin cebine bir külçe daha koyarak.

Kaz omuzlarını silkti. “Sen ve ben Smedry ailesinin mensupla-

rıyız Alcatraz. Krallarla dostluk ederiz, imparatorlara danışmanlık yaparız, Özgür Krallıklar'ı koruruz. Ailemiz çok varlıklıdır. İstediğimiz her şey elimizin altındadır. Yani, enkaz hâline getirdiğimiz silimatik ejderha, birçok insanın ömür boyu harcayabileceğinden daha çok para ediyordu muhtemelen."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Ben fakirlik yemini ettim," dedi Bastille yüzünü ekşiterek.

İşte bunu ilk kez duyuyordum. "Gerçekten mi?"

Bastille başını sallayarak onayladı. "Eğer o altınları yanımda götürürsem, hepsi Kristalya Şövalyeleri'ne gider ve şu anda onlara biraz kızgıyım."

Yine de, cebime Bastille için de birkaç külçe koydum.

"Alcatraz, gel de şuna bir bak," dedi Kaz.

Altınları gönülsüzce arkamda bırakarak onların yanına gittim. Lahitten biraz uzak duruyorlardı. "Sorun ne?"

"Yakından bak," dedi Kaz işaret ederek.

Tek lambanın ışığında gözlerimi kısarak Kaz'ın işaret ettiği yere yakından baktım. Biraz zorlanarak da olsa bahsettiği şeyi fark ettim. Toz. Havada hareket etmeden duruyordu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Kaz. "Ama dikkatli bakarsan, lahadin etrafında temiz bir alan olduğunu görürsün. Orada hiç toz yok."

Yerde, lahadin etrafını çevreleyen büyük bir çember vardı ve bu çemberin üzerine ya hiç toz konmamıştı ya da üzerine konan tozlar temizlenmişti. Dikkatimi verince, odanın diğer kısımlarının kütüphaneden çok daha tozlu olduğunu fark ettim. Bir süredir buraya hiç kimse girmemişti.

"Burada bir tuhafılık var," dedi Bastille ellerini beline koyarak.

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Bu hiyeroglifler daha önce gördüklerime hiç benzemiyor."

"Hayatında kaç hiyeroglif gördün ki?" diye sordu Bastille kaşını şüpheyle kaldırarak.

Kızardım. “Yani, Mısır hiyerogliflerine benzemiyor.”

Açıklaması zordu. Duvarlar, beklenebileceği gibi, kelime yerine geçen küçük resimlerle kaplıydı. Ne var ki bu resimlerde kartal başlı insanlar yerine ejderhalar ve yılanlar vardı. Bokböceği yerine rünlere benzeyen tuhaf geometrik şekiller görüyordum. Girdiğimiz kapının üzerinde...

“Kaz!” dedim orayı işaret ederek.

O tarafa dönen Kaz’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kapının üzerinde, dört dilime ayrılmış bir çember vardı ve dört dilimin hepsi semboller içeriyordu. Tıpkı Kaz’ın benim için yere çizdiği, farklı Yetenek türlerini anlatan şema gibi. Incarna Çarkı gibi.

Karşımızdaki şemanın ortasında da kendi sembolünü içeren küçük bir çemberin yanı sıra, farklı harfler barındıran iki parçaya ayrılmış dış bir halka vardı.

“Bu bir tesadüf olabilir,” dedi Kaz alçak bir sesle. “Yani, bu sadece dört dilime ayrılmış bir çember sonuçta. Aynı şema olması gerekmez.”

“Aynı şema,” dedim. “Öyle olduğunu hissediyorum.”

“Belki de bu şemayı Küratörler buraya koymuştur,” dedi Kaz. “Yere çizdiğim şemayı gördüler ve kopyaladılar. Belki de kafamızı karıştırmak için buraya yerleştirmişlerdir.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Algı Merceklerini çıkartmadım. Bu yazıt mezarın kendisi kadar eski.”

“Ne yazıyor?” diye sordu Bastille. “Üzerinde yazanları okursak, ne olduğunu anlamaz mıyız?”

Bunu ben niye akıl edemedim? diye düşündüm bir kez daha utanarak. Bastille’in kafası kesinlikle hızlı çalışıyordu. Veya belki de benim kafam yavaştı. Bu olasılığı daha fazla kurcalamayalım. Unutun gitsin.

“Yazıları ruhumu kaybetmeden okuyabilir miyim?” diye sordum.

Küratörlere baktık. İşlerinden biri gönülsüzce konuştu. “Okuyabilirsin,” dedi. “Bir kitabı yerinden aldığı anda veya hareket et-

tirdiğinde ruhunu kaybedersin. Duvardaki bir sembol yerinden alınmadan da okunabilir.”

Bu gayet mantıklıydı. Eğer ruh almak o kadar kolay olsaydı, Küratörler etrafa tabelalar koyarlar ve bu tabelaları okuyanların ruhlarını alırlardı.

Algı Merceklerini çıkartıp, Çevirmen Merceklerini taktım. Çevirmen Mercekleri tuhaf sembolleri anında tercüme etti.

“İç dilimlerde senin öğrettiklerin yazıyor Kaz,” dedim. “Zaman, Alan, Madde, Bilgi.”

Kaz bir ısıklık koyuverdi. “Şu işe bak! Demek ki burayı inşa edenler, Smedry Yetenekleri ve gizli kuramlar konusunda çok bilgiliymişler. Peki ya çemberin ortasındaki sembol? Orada ne yazıyor?”

“Kırma yazıyor,” dedim alçak bir sesle.

Benim Yeteneğim.

“İlginç,” dedi Kaz. “Kırma Yeteneğine şemada kendine ait bir çember vermişler. Dış çemberde ne var peki?”

O halka iki parçaya ayrılmıştı. “Birinde Kimlik yazıyor,” dedim. “Diğerinde ise Olasılık yazıyor.”

Kaz düşünceli görünüyordu. “Klasik felsefe,” dedi. “Metafizik. Anlaşılan buradaki ölü dostumuz filozofmuş. İskenderiye yakınlarında olduğumuz düşünülürse, bunun şaşılacak bir tarafı yok.”

Ben Kaz’ın söylediklerine pek dikkat etmiyordum. Duvarlardaki yazıları okumak için tereddütle döndüm. Çevirmen Mercekleri yazıları hemen benim dilime tercüme etti.

Yazıları okuduğuma anında pişman oldum.

Bir tarih dersinin vakti geldi.

Sızlanmayı bırakın. Bu bir macera kitabı değil; gerçek bir otobiyografi. Amaç sizi eğlendirmek değil, eğitmek. Eğlenmek istiyorsanız okula gidin ve öğretmenlerinizin uydurduğu hayali gerçekleri dinleyin.

Incarna. Sanırım son kitabımda onlardan bahsetmiştim. Unutulmuş Dil'i onlar buldular. Özgür Krallıklar'daki herkes onlara biraz kızgın. Ne de olsa Incarna iddialara göre teknoloji ve büyü konusunda çok ileriydi. Ne var ki bilgilerini bütün dünyayla paylaşmak yerine Unutulmuş Dil'i geliştirdiler ve –her nasılsa– bütün metinlerini ve yazılarını değiştirdiler.

Hayır, Unutulmuş Dil onların asıl yazı dili *değildi*. Kitaplarının hepsini *dönüştürdüler*. Bir bilgisayar belgesini şifreler gibi. Ancak bu dönüşüm bütün yazıları kapsıyordu; ister kâğıt üzerinde olsun, ister metal, ister taş.

Bunu nasıl başardıklarını hiç kimse bilmiyor. Çok gelişmiş, zeki ve üstün varlıklardı. Ben zorlandıklarını sanmıyorum. Muhtemelen kurşunu altına dönüştürebiliyor, ölümsüzlük bahşedebiliyor ve soğuk füzyonla muhteşem yemekler de yapabiliyorlardı. Önem yok. Arkalarında bıraktıklarını hiç kimse okuyamıyor.

Ben hariç. Bende Çevirmen Mercikleri var.

Kütüphanecilerin neden beni yakalayıp bu Mercikleri ele ge-

çirmek için yarı-insan bir avcı tuttuğunu anlamışsınızdır belki artık, değil mi?

Yüzümün bembeyaz olduğunu fark eden Bastille, "Neyin var Alcatraz?" diye sordu.

Tuhaf kelimeler içeren duvara bakarak okuduklarımı kavramaya çalıştım. Bastille kolumu çekti.

"Alcatraz?" diye sordu bir kere daha. Duvara baktı. "Ne yazıyor?"

Kelimeleri tekrar okudum.

Ey bu istirahat yerini ziyarete gelenler! Dikkatli olun. Kara Yetenek serbest kaldı. Onu kontrol altında tutmayı başaramadık.

Arzularımız bizi alaşağı etti. Ebediyetin güçlerine dokunup bu güçleri elimize geçirmek istedik. Ne var ki bu güçlerle birlikte istemediğimiz bir gücü daha getirdik.

Ona dikkat edin. İyi koruyun ve kullanmaktan sakının. Ona güvenmeyin. Gelecek olasılıklarını ve sonu gördük. Eğer fırsat tanınırsa, bu güç her şeyi yok edebilir.

Incarna Felaketi. Çarpıtan, yozlaştıran ve yok eden güç. Kara Yetenek.

Kırma Yeteneği.

"Burası önemli bir yer," dedim fısıldayarak. "Çok ama çok önemli bir yer."

"Neden?" diye sordu Bastille. "Cam kırıkları, Smedry. Duvar-
da yazanları ne zaman söyleyeceksin?"

"Bana kâğıt ve kalem ver," dedim çömelerek. "Bunları yazmam lazım."

Bastille içini çekti ama dediğimi yaparak çantasından kâğıt ve kalem çıkarttı. Ben duvardaki yazıları kâğıda aktarıırken, Kaz yanıma gelip ilgiyle beni izledi.

"Bu hangi dil?" diye sordum. "Incarna'dan bahsediyor ama Unutulmuş Dil değil."

"Eski Nalhalla dili," dedi Kaz. "Ben bu dili bilmiyorum ama

başkentte bilen birkaç bilgin var. Incarna çöktüğünde hayatta kalanlar –ki sayıları oldukça azdı– Nalhalla’da yaşamaya başladılar.”

Çeviriyi bitirdim. Üç Küratör anında etrafımı kuşattı.

“İçeri girdikten sonra bütün yazılarını kütüphaneye teslim etmen gerekir,” dedi içlerinden biri. “İşimizi bitirdikten sonra yazının bir kopyasını iade edeceğiz. Eğer bir saat içinde kopyalayamazsak, aslını iade edeceğiz.”

Gözlerimi devirdim. “Of, bir bu eksikti!” Ne var ki kâğıdı elimden kaparak kayıplara karışmalarına göz yumdum.

Bastille kaşlarını çattı; ben yazarken, çeviriyi okumuştum. “Bu yazı, Yeteneğinin tehlikeli olduğunu öne sürüyor.”

“Tehlikeli zaten,” dedim. “Yanlış zamanda kırdığım şeyler yüzünden kaç kere dayak yemekle burun buruna geldim biliyor musun?”

“Ama...” Bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğimi sezen Bastille sözlerini yarım bıraktı.

Açıkçası, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Smedry Yetenekleriyle ilgili antik yazılar bulmak yeterince tuhaftı zaten. Bu yazıların özellikle benim Yeteneğimle ilgili bir uyarı içermesi ise... rahatsız ediciydi.

Başıma açılacak dertleri gerçek anlamda ilk o anda sezdim. Özgür Krallıklar’da yaşayanlar bana kurtarıcı diyorlar. Çözülmesine yardım ettiğim sorunun *sebebi* bensem, kurtarıcı olduğum söylenebilir mi?

“Bir dakika,” dedi Bastille. “Biz buraya bir Mercek yüzünden gelmedik mi? Ona ne oldu?”

“Haklısın,” dedim ayağa kalkarak. Merceği hâlâ hissedebiliyordum ama mezardaki diğer şeyler dikkatimi dağıtmıştı.

Çevirmen Merceklerini Optik Merceklerle değiştirdim ama oda kör edici bir aydınlığa bürününce, Merceklerin gücünü kapattım. Artık beni buraya getiren Merceği görebiliyordum. Lahdin kapağında duruyordu.

“Orada,” dedim parmağımınla işaret ederek. “Lahdin üzerinde.”

“O lahit bana tehlikeli görünüyor,” dedi Kaz. “Etrafındaki çemberde bir tuhaflık var. Gidip bir araştırma ekibi toplayalım. Sonra geri gelip burayı etrafıca inceleriz.”

Dalgin bir tavırla başımı sallayarak onayladım. Ardından lahde doğru yürüdüm.

“Alcatraz!” dedi Bastille. “Yine düşünmeden aptalca bir hareket mi yapacaksın?”

Ona döndüm. “Evet.”

Bastille gözlerini kırptırdı. “Öyle mi? Peki o zaman. Yapmasan iyi olur. Karşı çıktığımı farz et. Her ne yapacaksan.”

“İtirazın kayıtlara geçti,” dedim.

“Ben...” dedi Bastille. Ben lahdin etrafındaki temiz alana adımımı atınca, cümlesi yarım kaldı.

Bir anda her şey değişti. Metal tozu gibi parlayan tozlar üzerime yağmaya başladı. Lahdin etrafındaki sütunların tepesinde duran lambalar aydınlandı. Altın renginde bir ışık sütununun içine girmiş gibiydim. Nasıl olduysa, çoktan unutulup gitmiş bir mezar-
dan, hareketli ve canlı bir alana geçmiştim.

Alanın hâlâ saygı uyandıran bir havası vardı. Döndüm ve Bastille ile Kaz'ın ışık çemberinin dışında durduğunu gördüm. Oldukları yerde donmuşlardı ve ağızları sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi açıktı.

Lahde döndüğümde, tozlar belli belirsiz yağmaya ve her şeyin üzerini kaplamaya devam ediyordu. Elimi kaldırdım. Toz gerçekten metalikti ve sarı bir ışık saçıyordu. Altın tozu.

Neden böyle körü körüne çembere adım atmıştım?

Açıklaması zor. Hıçkırıp durduğunuzu farz edin. Hatta hıçkırığının hiç geçmediğini. Bütün hayatınız boyunca hiç durmadan hıçkırdığınızı. Çok fazla hıçkırdığınızı için dostlarınızı kaybettiğinizi, herkesi sinirlendirdiğinizi ve kendinizi çok kötü hissetmeye başladığınızı.

Derken inanılmaz bir şey olduğunu ve size benzer sorunları olan insanlar bulduğunuzu düşünün. Bazılarının devamlı geçirdiğini, bazılarının devamlı burnunu çektiğini, bazılarının ise çok fena gazının olduğunu. Hepsinin sinir bozucu sesler çıkardığını ama bunun çok beğenildiği bir diyardan geldiğini. O diyardaki insanların hıçkırıklarınızdan etkilendiğini.

Bir süre bu insanlarla birlikte takıldığınızı ve hıçkırıklarınızla gurur duymaya başladığınızı hayal edin. Sonrasındaysa karşınıza –birdenbire– hıçkırıklarınızın muhtemelen dünyanın sonunu getireceğini söyleyen bir tabela çıktığını.

İşte o zaman biraz benim gibi hissedersiniz belki. Şaşkın, ihanete uğramış ve tedirgin. Tabelayı yapan kişiyle yüzleşmek için tuhaf bir güç halkasına girmeye istekli.

Bu kişi ölü olsa bile.

Lahdin kapağını kenara çektim. Tahmin ettiğimden daha ağırdı ve kaldırmak için uğraşmam gerekti. Yere düşen kapaktan altın tozları saçıldı.

Lahdin içinde bir adam vardı ve cesedi biraz olsun çürümemişti. Hatta öyle canlı görünüyordu ki geriye sıçradım.

Lahitteki adam hareket etmedi. Biraz yaklaşıp onu inceledim. Ellili yaşlarında görünen adamın üzerinde eski tarz kıyafetler vardı; altında eteğe benzer bir giysi, üstünde ise göğsünü açıkta bırakan pelerinimsi, dökümlü bir gömlek. Alnına altın bir bant takmıştı.

Tereddütle yüzünü dürttüm. (İtiraf edin, siz de aynı şeyi yapardınız.)

Adam hareket etmedi. Dikkatle eğilip nabzını kontrol ettim. Nabzı atmıyordu.

Geri çekildim. Belki daha önce ceset görmüşsünüzdür. Görmediğinizi umarım ama gerçekçi olalım. İnsanlar ölür. Ölmek zorundadır; ölmeselerdi, cenaze evleri ve mezarlıklar batardı.

Cesetler, bir zamanlar yaşamış gibi görünmezler. Balmumundan yapılmış gibi görünürler; insan gibi değil de, manken gibi.

Bu ceset öyle görünmüyordu. Yanakları hâlâ pembeydi ve her an nefes almaya başlayabilirmiş gibi bir havası vardı.

Bastille ile Kaz'a göz attım. Hâlâ donmuş durumdaydılar; sanki onlar için zaman ilerlemiyordu. Tekrar cesede baktım ve kafamda ansızın, olup bitenlere ilişkin bir fikir oluştu.

Çevirmen Mercceklerini takıp lahdin kapağına doğru yürüdüm. Kapakta süslü harflerle yazılmış bir isim vardı:

Merceklere Hükmeden Allekatrase, Kara Yeteneği Taşıyan İlk Kişi

Çevirmen Merccekleri bana "*Merceklere Hükmeden*" kelimelerinin eski Nalhalla dilinde kulağıma çok farklı geleceğini bildirdi. "Merccek" kelimesinin eski Nalhalla dilindeki karşılığı *smaed*, "hükmeden" kelimesinin karşılığı ise *dary* idi.

Merceklere Hükmeden Allekatrase. Allekatrase Smaed-dary. Birinci Alcatraz Smedry.

Üzerime yağan altın tozları saçlarıma karıştı. "Zamanı kıran sensin, değil mi?" diye sordum. "Kaz zamanı kırdığına ilişkin efsaneler olduğundan bahsetmişti. Kendine zamanın ilerlemediği, çürümeden dinlenebileceğin bir mezar yarattın."

Bu, çok gelişmiş bir mumyalama yöntemi idi. Şahsen Mısırlıların krallarını mumyalama geleneklerinin, Birinci Alcatraz Smedry efsanesinden geldiğinden şüpheleniyorum.

Lahdin yanına yaklaşp içinde yatan adama bakarak, "Bende de senin Yeteneğinden var," dedim. "Onunla ne yapmalıyım? Onu kontrol edebilir miyim? Yoksa hep o mu beni kontrol edecek?"

Ceset sessizdi. Bu cesetler hep böyledir işte. Sosyal inceliklerden yoksundur.

"Yeteneğin senin sonunu mu getirdi?" diye sordum. "Uyarının sebebi bu mu?"

Ceset çok dingindi. Altın tozları yüzünü kaplamaya başlamıştı. Sonunda içimi çektim ve lahdin kapağındaki Merceğe bakmak

için çömeldim. Mercek tamamen saydamdı; ne işe yaradığını gösteren bir rengi yoktu. Ne var ki güçlü olduğunu biliyordum, çünkü beni buraya çekmişti.

Uzanıp Merceği almaya çalıştım. Kapağa çok sağlam tutturulmuştu ama o kadar güçlü bir Merceği, unutulup gitmiş bir mezarda bırakacak değildim.

Yeteneğimi kapağın üzerinde kullandım. Mercek anında yerinden çıktı ve havaya fırladı. Öyle hazırlıksız yakalandım ki Merceği düşüp kırılmadan yakalamayı zor başardım.

Mercek, dokunduğum anda güç yaymayı bıraktı. Ancak, zamanı değiştiren o tuhaf balon hâlâ yerindeydi ve Mercek onun dışında değildi.

Ayağa kalkmak üzereyken gözüme bir şey çarptı. Merceğin tutturulmuş olduğu yerde bir yazı vardı. Merceği yerinden almamış olsam, bu yazı, arkasında küçük ve siyah bir kaplama bulunan Mercek camının altında saklı kalacaktı.

Yazı eski Nalhalla dilindeydi. Çevirmen Mercekleri sayesinde yazıyı kolaylıkla okudum.

Vânisime, yazıyordu.

Merceği yerinden aldığına göre, sende Kara Yetenek olduğunu biliyorum. Bir parçam buna seviniyor, çünkü bu, Kara Yeteneğin kâlâ ailemiz tarafından korunduğu ve taşındığı anlamına geliyor; bu bizim lanetimiz.

Ne var ki aynı zamanda endişeliyim de, çünkü demek ki Kara Yetenekten kurtulmanın bir yolunu bulamadınız. Yozlaşmış Yetenek varlığını koruduğu sürece büyük bir tehlike olmaya devam edecek.

Bu Mercek benim koleksiyonumun en değerli parçası. Diğerlerini oğluma verdim. Onun, yozlaşmış ama zayıf Yeteneğinden korkmaya gerek yok. Yetenek sadece kırabildiği takdirde tehlikelidir. Diğerlerinde sadece kinlenmeye yol açar.

Bu Merceği kullan. Eğer unutulduysa, bu bilgileri aktar.
Sana emanet edilmiş olan sorumluluğa, armağana ve lanete
iyi bak.

Öylece durdum ve okuduklarım hakkındaki düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Yanımda kâğıt ve kalem olmasını diledim ama sonra yazıyı kopyalamamanın daha iyi olduğuna karar verdim. Küratörler yazdıklarını alırlardı ve şayet bu yazıdan henüz haberdar değillerse, olmalarını istemiyordum.

Ayağa kalktım. Biraz zorlanarak da olsa, lahdin kapağını kapatmayı başardım. Ardından elimi yazının üzerine koyup yazıyı Kırdım. Harfler birbirine karıştı ve Çevirmen Mercekleriyle bile okunamayacak bir hâle geldi.

Elimi şaşkınlıkla geri çektim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir süre sessizce durduktan sonra, içinde yatan adamın yüzüne uygun olarak oyulmuş olan lahde doğru eğildim.

“Elimden geleni yapacağım,” dedim. Ardından çemberden çıktım.

Işık soldu. Oda yeniden eski ve köhne hâline büründü. Bastille ile Kaz hareket etmeye başladı.

“...bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Bastille.

“İtirazın bir kere daha kayıtlara geçti,” dedim. Omuzlarımda Kral Midas’ın kepekleri misali birikmiş olan altın tozlarını silkeledim.

“Alcatraz?” diye sordu Kaz. “Neler oldu?”

“Orada zaman daha farklı işliyor,” dedim lahde bakarak. Lahit hiç değişmemiş gibi görünüyordu; tozlar havada kıpırtısız duruyordu ve lambalar sönmüştü. Ne var ki kapaktaki Mercek yerinde değildi artık. Elimde duruyordu.

“Sanırım o çemberin içine girmek, insanı onun öldüğü zamana götürüyor,” dedim. “Öyle bir şeyler. Tam olarak bilemiyorum.”

“Bu... çok garip,” dedi Kaz. “Onun kim olduğunu öğrendin mi?”

Başımı sallayarak onayladım ve Merceğe baktım. “Birinci Alcatraz.”

Bastille ile Kaz sessiz kaldı.

“Bu mümkün değil Al,” dedi Kaz. “Ben Birinci Alcatraz’ın mezarını kendi gözlerimle *gördüm*. Nalhalla’nın kraliyet mezarlığında. Orası şehrin en çok turist çeken noktalarından biridir.”

“O mezar sahte,” dedi Bastille.

İkimiz de dönüp ona baktık.

“Kraliyet ailesi orayı yaklaşık bin yıl önce yaptırdı,” dedi Bastille uzaklara bakarak. “Nalhalla’nın kuruluşunun simgesi olarak. Birinci Alcatraz’ın gömüldüğü yeri bilmemek kraliyet ailesini rahatsız ediyordu, dolayısıyla onu anmak için sahte bir mezar yaptırıldılar.”

Kaz hafif bir ıslık koyuverdi. “Sanırım sen daha iyi bilirsin Bastille. Ne örtbasmış ama. Peki ceset neden İskenderiye Kütüphanesi’nde?”

“Bu oda etrafındaki kısımlardan daha eski,” dedim. “Bence Küratörler kütüphaneyi bilerek buraya taşıdılar. Daha geniş bir alan istedikleri için kütüphanenin yerini değiştirdiklerini söyleyen sen değil miydin?”

“Doğru,” dedi Kaz. “O Mercek ne?”

Merceği havaya kaldırdım. “Bilmiyorum; lahdin üzerinde buldum. Bastille, senin bir fikrin var mı?”

Bastille başını olumsuz anlamda salladı. “Renkli değil. Herhangi bir şey yapıyor olabilir.”

“Belki de onu çalıştırmalıyım.”

Bastille omuzlarını silkti ve Kaz herhangi bir itirazda bulunmadı. Dolayısıyla tereddütle Merceği çalıştırmayı denedim. Hiçbir şey olmadı. Mercekten odaya baktım ama odada herhangi bir değişiklik göremedim.

“Hiçbir şey olmuyor mu?” diye sordu Bastille.

Kaşlarını çatarak başını olumsuz anlamda salladım. *Bunun en güçlü Merceği olduğunu söylüyordu. Öyleyse ne işe yarıyor?*

“Mantıklı sanırım,” dedi Kaz. “Önceden çalışıyordu ve seni buraya çeken şey oydu. Belki de yaptığı tek şey, diğer Optikçilere sinyal göndermektir.”

“Belki de,” dedim ikna olmaksızın. Merceği ceketimin tek Merceklik cebine koydum; eskiden Ateşsalan Merceğin durduğu yere.

“Muhtemelen babama göstermeliyiz,” dedi Kaz. “O ne işe yaradığını...”

Kaz konuşmaya devam ediyordu ama ben onu dinlemeyi bırakmıştım. Bastille bir tuhaf davranıyordu. Ansızın dikkat kesilmiş ve gergin bir havaya bürünmüştü. Kırık duvardan dışarı bakıyordu.

“Bastille?” diye sordum Kaz’ın sözünü keserek.

Bastille, “Cam Kırıkları!” dedi ve odadan dışarı fırladı.

Kaz ve ben şaşkınlıktan donakaldık.

“Ne yapacağız?” diye sordu Kaz.

“Onu takip edelim!” dedim. Dışarıdaki kitaplığa takılmamaya özen göstererek odadan çıktım. Kaz, Bastille’in çantasını alıp, Savaş Merceklerini çıkartarak beni takip etti. Ben Bastille’in peşinden koridorda koşarken, Kaz da Merceklerin sağladığı hız sayesinde bana yetişmeyi başarıyordu.

Kitap kahramanlarının hikâye bitmeden önce altınlarını kaybetmelerinin sebebini anlamam uzun sürmedi. Altınlar *ağırdı*. İstemeden de olsa, altınların büyük bir kısmını attım ve geriye sadece cebimdeki birkaç külçe kaldı.

Ne var ki altınlar olmasa bile, ikimiz de bir Kristalyalıyı takip edebilecek kadar hızlı değildik.

“Bastille!” diye bağırdım, onun gözden kaybolmasını seyrederek.

Cevap gelmedi. Kısa bir süre sonra bir kavşağa ulaşıp durduk; nefes nefeseydik. Kütüphanenin başka bir bölümüne çıkmıştık.

Burada tomarlarla dolu raflar ya da kitaplıklar yoktu. Burası zindana benziyordu. Birbirine açılan koridorlarla ve küçük odalarla doluydu. Duvarlarda hafif hafif titreşen lambalar vardı.

Kapıların ve hatta koridorların bazılarında ilerlemeyi engelleyen parmaklıklar olması işleri daha da karmaşıktıyordu. Tahminlerime göre, kütüphanenin bu bölümü labirent olarak tasarlanmıştı; insanları yıldırmanın bir başka yolu olarak.

Bastille ansızın yan koridorlardan birinden çıkıp bize doğru koştu.

“Bastille?” diye sordum.

Söverek yanımdan geçip gitti ve yan koridorlardan birine saptı. Kaz’a baktım ve Kaz omuzlarını silktilti. Bir kere daha Bastille’in peşine takıldık.

Koşarken, bir şey fark ettim. Bir his. Ben birdenbire durunca, Kaz da yanımda durmak zorunda kaldı.

“Ne var?” diye sordu.

“Yakınlarda,” dedim.

“Kim?”

“Avcı. Bizi takip eden.”

“Milli Öğretmenler Birliği!” dedi Kaz. “Emin misin?”

Başımı sallayarak onayladım. Bastille’in bağırdığını duyabiliyordum. Sağımızdaki parmaklıkların yanından geçerek ilerledik. Parmaklıkların arkasında bir koridor daha olduğunu görebiliyordum. Kütüphanenin bu bölümünde kaybolmak çok kolay olurdu.

Ne var ki biz zaten kaybolmuştuk. Dolayısıyla bunun hiçbir önemi yoktu. Bastille koşarak yanıma döndü ve bu kez onun kolunu yakalamayı başardım. Alnı ter içinde kalmış olan ve gözlerinde telaşlı bir ifade bulunan Bastille aniden durdu.

“Bastille!” dedim. “Neler oluyor?”

“Annem,” dedi Bastille. “Yakınlarda ve acı çekiyor. Ona ulaşamıyorum çünkü bu paramparça olasıca koridorlar hiçbir yere çıkmıyor!”

Draulin mi? diye düşündüm. *Burada mı?* Bastille'e bunu nereden bildiğini sormak üzereydim ki bir şey hissettim. Karanlık, bunaltıcı bir güç. Optikçi kanıyla yapılmış olan Merceğin verdiği o çarpık, tuhaf his. Yakındaydı. Çok yakında.

Yan koridorlardan birine baktım. Duvarlarında lambalar titreşiyordu ve bitiminde ilerlemeyi engelleyen kocaman demir parmaklıklar vardı.

Parmaklıkların ötesinde, gölgelerin içinde duran bir siluet gördüm; kollarından biri aşırı uzundu ve yüzü çarpıktı.

Draulin'in Kristalya kılıcını tutuyordu.

15

Benim hatam. İtiraf ediyorum; ben yaptım. Eğer dikkatli okuyorsanız, şimdiye kadar fark etmişsinizdir mutlaka. Özür diliyorum. Başvurduğum hileler arasında en kötüsü buydu hiç kuşkusuz. Bunun kitabı okuma deneyiminizi mahvetmiş olabileceğinin farkındayım ama kendime engel olamadım.

On dört bölüm boyunca devamlı böyle bir şey yapmak zor-
du. Ben zorlukları severim. Farkına vardığınızda, ne kadar akıllı
olduğumu anladınız ve kızardınız muhtemelen. Bunun çocuklara
yönelik bir kitap olması gerektiğini biliyorum; yeterince iyi sakla-
dığım için keşfedilmeyeceğini sanmıştım. Demek ki yanılmışım.

Çıkartabilirdim aslında ama o kadar akıllıca ki... Her bölümde,
her sayfada olmasına rağmen, insanların çoğu bulamayacak. Bu
benim hayatımda yaptığım en dâhiyane edebiyat şakası.

Üzgünüm.

Bastille'in kolunu tutmaya devam ederek yaratığın silüetine
baktım. Yavaş yavaş bir şeyin farkına varmaya başladım.

Yaratıktan kaçmam hataydı; grubun ayrılmasına yol açmıştı.
Avcı bizi artık şaşkınlıkla koşturup durduğumuz koridorlarda te-
ker teker avlayabilirdi.

Kaçmaya devam edemezdik. Yaratıkla yüzleşmenin vakti gel-
mişti. Yutkundum ve terlemeye başladım. Kahraman olmadığımı

söylememin sebeplerinden biri bu işte. Koridordan yaratığa doğru yürüdüm yürümesine ama Bastille'i de yanımda sürükledim. İki hedef tek hedeften daha iyidir diye düşündüm.

Peşimizde Kaz ile birlikte yürürken, Bastille'in gözlerindeki telaşlı ifade geçmeye başladı. Bastille hançerini çekti ve kristalin bıçak titreşen ışıkların altında parladı.

Koridorun bitiminde, kocaman demir parmaklıkların ortadan ikiye ayırdığı küçük bir oda vardı. Kâtibin Kemikleri'nin avcısı parmaklıkların diğer tarafındaydı. Ben yaklaşırken, yüzünün bir tarafını bükerek pis pis sırttı. Yüzünün diğer tarafı da bu hareketi taklit etti ama o taraf tıkırdayan ve dönen metal parçalarından meydana geliyordu; bütün çarkları ve vidaları iç içe geçene kadar ezilip sıkıştırılmış bir saat mekanizması gibi.

"Smedry," dedi yaratık kulak tırmalayan bir sesle. Sanki sesi de törpülenmişti.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Yaratık gözlerime baktı. Vücudunun sol tarafı tamamen, bilmediğim bir güç tarafından bir arada tutulan metal parçalarından meydana geliyordu. Gözlerinden biri insan gözüydü. Diğeriyse kara camdandı. Canlandırma Camı.

"Ben Kilimanjaro," dedi yaratık. "Senden bir şey almak için gönderildim."

Gözlerimde hâlâ Rashid'in Mercekleri vardı. Parmaklarımı Merceklere doğru kaldırdım ve Kiliman başını sallayarak onayladı.

"O kılıcı nereden buldun?" diye sordum gerginliğimi saklamaya çalışarak.

"Kadın elimde," dedi yaratık. "Ondan aldım."

"Annem burada Alcatraz," dedi Bastille. "Can Taşını hissedebiliyorum."

Can Taşı mı? diye düşündüm. *Can Taşı da ne ilk kumlar aşkına?*

bir sesle. Havaya bir şey kaldırdı. Bu, iki parmak kalınlığında bir kristal parçasıydı. Üzerinde kan vardı.

Bastille'in soluğu kesildi. "Hayır!" dedi parmaklıklara doğru atılarak; onu kolundan tutup yakalamayı zor başardım.

"Bastille!" dedim. "Seni kışkırtıyor!"

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye bağırdı Bastille yaratığa. "Onu öldüreceksin!"

Kiliman kristali indirip kemerindeki keseye koydu. Kılıç hâlâ önündeydi. "Ölüm önemsizdir Kristalyalı. Peşinde olduğum şeyi alacağım. O sizin elinizde, kadın ise benim. Takas edeceğiz."

Bastille dizlerinin üzerine çöktü. Başlangıçta ağladığını sandım. Sonra sadece titremekte olduğunu gördüm; yüzü bembeyazdı. O anda bilmiyordum ama sonradan bir Kristalyalının bedeninden Can Taşını almanın kelimelerle anlatılamayacak kadar kaba ve korkunç bir hareket olduğunu öğrendim. Bu, Kiliman'ın elinde Draulin'in atan kalbini tutması ve bunu Bastille'e göstermesi gibi bir şeydi.

"*Seninle* pazarlık edeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum.

Kiliman "Evet," demekle yetindi. Karayanık gibi kötülüğüyle gösteriş yapmıyordu; kibirli bir tavır, havalı kıyafetler ya da kahkahalar yoktu. Ne var ki bu yaratığın ortaya koyduğu sessiz tehlike daha da ürkütücüydü. Ürperdim.

"Dikkatli ol Al," dedi Kaz alçak bir sesle. "Bu yaratıklar tehlikelidir. Çok tehlikelidir."

Kiliman gülümsedi ve kılıcı bırakıp elini çevirdi. Elinde bir Mercek olduğunu görünce haykırdım. Parlayan Mercekten bir buz ışını çıktı.

Bastille hançerini sımsıkı tutarak ayağa kalktı. Kristalin bıçağıyla ışını karşılayıp geriye doğru sendeledi. Işını kesmeyi başarmıştı ama ucu ucuna.

Haykırmak Çevirmen Mercleklerini çıkartıp Fırtınakoparan Merclekleri taktım. Yaratık savaş mı istiyordu? Ona istediğini verdim.

Yaratığa odaklanarak şiddetli bir rüzgâr dalgası gönderdim. Kulaklarım patlayacakmış gibi oldu. Kaz ani basınç artışından dolayı haykırdı. Rüzgâr Kiliman'a çarptı ve onu geriye doğru savurarak bedenindeki metal parçalarının etrafa saçılmasına yol açtı.

Kiliman bağırdı ve Buzsalan Mercek kapandı. Yanımda duran Bastille bir kere daha dizlerinin üzerine çöktü; elinin morardığını ve buzla kaplandığını görebiliyordum. Küçük hançeri birkaç yerinden çatlamıştı. Bu hançer de tıpkı Kristalya kılıçları gibi Optik güçleri savuşturabiliyordu ama belli ki bu kadar büyük bir güçle başa çıkmak üzere tasarlanmamıştı.

Kiliman doğruldu. Bedeninden kopan metal parçalarının örümcek bacaklarına benzer küçük bacaklar üzerinde ayaklandığını görebiliyordum. Somunlar, vidalar ve çarklar yerde hızla ilerleyerek yaratığın bedenine tırmandı ve yeniden o hareketli metal yığınıyla bütünleşti.

Yaratık bana bakıp haykırdı ve diğer elini kaldırdı. Tekrar odaklanarak ona doğru bir rüzgâr dalgası daha gönderdim ama bu sefer ayakta kalmayı başardı. Derken, öne doğru çekildiğimi hissettim. Yaratığın diğer elinde Bastille'in Boşlukfırtınası Merceği dediği, havayı emen Mercekten vardı.

Kendi Merceklerimle Kiliman'ı itiyor olmama rağmen, Boşlukfırtınası Merceği beni parmaklıklara doğru çekiyordu. Tökezleyip kaydım ve paniklemeye başladım.

Birisi ansızın beni arkamdan tutarak dengemi bulmamı sağladı. "Ben sana ne dedim evlat?" diye bağırdı Kaz rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "O yaratık yarı Canlandırılmış! Onu sıradan yöntemlerle öldüremezsin. Üstelik kullandığı Mercekler kandan yapılmış. Yani seninkilerden daha güçlü!"

Kaz haklıydı. Beni tutuyor olmasına rağmen, Kiliman'a doğru çekilmeye devam ettiğimi hissedebiliyordum. Fırtınakoparan Mercekleri yaratıktan duvara doğru çevirdim ve kendimi geriye ittim.

Kiliman, Merceğini kapattı.

Yüzümden esen rüzgârın gücüyle sarsıldım. Tökezleyip Kaz'ı yere düşürdüm. Mercekleri kapatırken, neredeyse ben de yere kapaklanıyordum.

O anda Kiliman Merceğini diğer elimde duran Çevirmen Merceklerine doğrulttu. Belli ki Boşlukfırtınası Merceği de –tıpkı benim Fırtınakoparan Merceklerim gibi– sadece tek bir objeye odaklanabiliyordu. Çevirmen Mercekleri elimden kurtuldu ve odanın diğer ucuna doğru uçmaya başladı.

Şaşkınlıkla bağırdım ama Bastille yanından geçen Mercekleri yakalamayı başardı. Bir elinde hançeri, diğer elindeyse Mercekler vardı. Ona yaklaşarak Fırtınakoparan Mercekleri hazır ettim ve elindeki yaralara bakmamaya çalıştım.

Kiliman Merceklerini kullanmadı. “Şövalye hâlâ elimde,” dedi yerdeki Kristalya kılıcını alarak. “Ölecek, çünkü yerini bilmiyorsunuz. Can Taşını ancak ben yerine koyabilirim.”

Oda sessizliğe büründü. Kiliman'ın yüzü ansızın dağılmaya başladı. Küçük metal parçalar ayaklanarak bedeninden aşağı indi. Kafasının yarısı, omzu ve kolu küçük metal örümceklere dönüşerek bizi ayıran parmaklıklardan geçti ve kovandaki anılar gibi bir araya toplandı.

“Ölecek,” dedi Kiliman. Yüzünün yarısı yoktu ama buna rağmen konuşmaya devam edebiliyordu. “Yalan söylemiyorum Smedry. Yalan söylemediğimi biliyorsun.”

Gözlerimi ondan kaçırmadım ama içimdeki dehşet gitgide artıyordu. Seçimler hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Bana kalırsa, insan hangi seçimi yaparsa yapsın, mutlaka bir şeyler kaybeder. Bu durumda ya Mercekleri kaybedecektim ya da Draulin'i.

“Merceklerin karşılığında kadını size veririm,” dedi Kiliman. “Ben sizin peşinizde değilim; Merceklerin peşindeyim. Mercekleri alır almaz gideceğim.”

Metal örümcekler odada dolaşıyorlar ama Bastille'den ve benden uzak duruyorlardı. İstmeden düşürdüğüm Kaz inleyerek ayağa kalktı.

Gözlerimi kapattım. Bastille'in annesi mi yoksa Merccekler mi? Keşke mücadele edebilseydim. Ne var ki Fırtınakoparan Merccekler bu yaratığa zarar veremiyordu. Gerçi zaten Merccekler yaratığı geriye savursaydı bile, kaçıp Draulin'in ölmesini bekleyebilirdi. Avustralya hâlâ kütüphanenin içinde bir yerlerdeydi. Sonra da sıra ona mı gelecekti?

"Merccekleri takas edeceğim," dedim alçak bir sesle.

Kiliman gülümsedi; en azından yüzünün yarısıyla gülümsedi. Derken, göz ucuyla örümceklerin bir şeye tırmandığını gördüm.

Bulduğum odanın içindeki bir tuzak teline tırmanıyorlardı.

Örümcekler tuzağı tetikleyince, Bastille ile birlikte üzerinde durduğumuz zemin ansızın açıldı. Bastille bağırarak zeminin kenarına tutunmaya çalıştı ama başaramadı.

"Koç yumurtası!" dedi Kaz şaşkınlıkla, ama çukur onun bulunduğu yerden birkaç adım ötede açılmıştı. Çukurun içine yuvarlanırken gördüğüm son şey olduğu yerde kalan Kaz'ın panik içindeki yüzüydü.

Yaklaşık on metre düştük ve çok yumuşak bir zemine çarptık. Ben karın üstü düştüm ama elindeki Çevirmen Mercceklerini korumaya çalışan Bastille duvara sürtündü ve çok daha garip bir açıyla yere çarpıp acıyla inledi.

Başımı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Ardından emekleyerek Bastille'in yanına gittim. Bastille inledi; benden daha çok sersemlemiş gibiydi ama iyi görünüyordu. Karanlık çukurdan yukarıdaki ışığa doğru baktım. Endişe içindeki Kaz başını aşağı sarkıtmıştı.

"Alcatraz!" diye bağırdı. "İyi misiniz?"

"Evet," diye seslendim. "İyiyiz galiba." Yumuşak bir düşüş yaşamamızın sebebini anlamak için yeri yokladım. Dolgulu bir ku-

maştan yapılmış gibi görünüyordu. “Yer dolgulu,” diye seslendim Kaz’a. “Muhtemelen boynumuzun kırılmasını önlemek için.” Bu da insanı öldürmek için değil, yıldırım için tasarlanmış olan Küratör tuzaklarından biriydi.

Kaz’ın Kiliman’a “Bunu neden yaptın?” diye bağırdığını duydum. “Takası kabul etti ya!”

“Evet, etti.” Kiliman’ın sesini zar zor duyabiliyordum. “Ama benim mezhebimdeki Kütüphanecilerin bir deyişi vardır: Bir Smedry’ye asla güvenme.”

“Çukurun içindeyken seninle takas yapamaz ki!” diye bağırdı Kaz.

“Doğru,” dedi Kiliman. “Ama *sen* yapabilirsin. Çevirmen Merceklerini ondan alıp kütüphanenin merkezine getir. Seyahat etme gücü olan sensin, değil mi?”

Kaz cevap vermedi.

Bu yaratık bizim hakkımızda çok şey biliyor, diye düşündüm sinir bozukluğuyla.

“Sen bir Smedry’sin,” dedi Kiliman, Kaz’a. “Ama Optikçi değilsin. Çocuğun yerine seninle takas yapacağım. Mercekleri bana getir ve kadını –Can Taşı ile birlikte– iade edeyim. Elini çabuk tut. Bir saat içinde ölecek.”

Sessizlik, doğrulup otururken inleyen Bastille’in sesiyle bozuldu. Çevirmen Mercekleri hâlâ elindeydi. Kaz başını çukura sarkıttı.

“Alcatraz?” diye seslendi. “Orada mısınız?”

“Evet,” dedim.

“Ya nerede olacaktık?” diye homurdandı Bastille.

“Karanlıktan sizi göremiyorum,” dedi Kaz. “Her neyse, yaratık gitti. Parmaklıklardan geçemediğim için onu takip edemedim. Ne yapalım? İp bulmaya çalışayım mı?”

Oturup bütün gücümle bu zor durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Bastille’in annesi ölüyordu, çünkü bir

kristal parçası bedeninden sökülüp alınmıştı. Kiliman onu ele geçirmişti ve sadece Çevirmen Mercekleri karşılığında takas etmeye hazırdı. Benden çok daha sert düşen Bastille ile birlikte bir çukurda mahsur kalmıştım ve ipimiz yoktu.

Köşeye sıkışmıştım ve bir çözüm arıyordum ama çözüm yoktu. Bazen çıkış yolu yoktur ve ne kadar akıllı olursanız olun, düşünmek işe yaramaz. Bu bir bakıma, bölümün başında yazdıklarım benziyor. Bu kitapta yaptığımı iddia ettiğim gizli “numarayı” hatırlıyor musunuz? Akıllıca ve yüz kızartıcı hileyi? Onu aradınız mı? Her ne bulduysanız, benim öyle bir niyetim yoktu; çünkü aslında hile falan yok. Gizli bir mesaj yok. İlk on dört bölüme koyduğum akıllıca bir şaşırtmaca yok.

Bulmak için ne kadar uğraştığınızı bilmiyorum ama benim hem Draulin’i kurtarıp hem de Mercekleri elimde tutmanın bir yolunu bulmak için uğraştığım kadar uğraşmış olamazsınız. Zamanım tükeniyordu ve bunun farkındaydım. Bir karar vermem gerekiyordu. Hemen o anda.

Mercekleri Bastille’den alıp Kaz’a fırlatmayı seçtim. Kaz Mercekleri son anda yakaladı.

“Yeteneğin seni kütüphanenin merkezine götürebilir mi?” diye sordum.

Kaz başını sallayarak onayladı. “Sanırım. Artık belirli bir yeri arayacağıma göre.”

“Git,” dedim. “Mercekleri verip Draulin’in hayatını kurtar. Mercekleri geri almanın yolunu sonra buluruz.”

Kaz başını sallayarak onayladı. “Tamam. Siz burada bekleyin. Bastille’in annesi kurtulur kurtulmaz, bir ip bulup size döneceğim.”

Kaz bir an gözden kaybolduktan sonra dönüp başını tekrar çukura sarkıttı. “Gitmeden önce bunu atmamı ister misiniz?” Bastille’in çantasını gösterdi.

umutlarım hemen suya düştü. Çukurun duvarları taştandı.

Ayrıca çukurdan çıkabilseydim bile, Draulin'in hayatına karşılık Mercekleri vermekten kurtulamayacaktım. Sadece bunu bizzat yapmam gerekecekti. Çantada yiyecekler vardı ve çukurda ne kadar kalacağımız belli değildi. "Tabii," diye seslendim Kaz'a. "At."

Kaz çantayı attı ve ben kenara çekilip çantanın yumuşak zemine düşmesini izledim. Bastille ayağa kalkmıştı ama çukurun kenarına yaslanıyordu ve sersemliği henüz geçmemişti.

İşte bu yüzden asla lider olmamalıydım. İşte bu yüzden kimse bana güvenmemeliydi. O anda bile yanlış kararları vermiştim. Liderlerin sert olması ve doğru kararları vermesi gerekirdi.

Siz doğru kararı verdiğimi mi düşünüyorsunuz? Demek ki siz de benim gibi kötü bir lider olurdunuz. Draulin'i kurtarmak yanlış tercihti. Çevirmen Merceklerini vererek bir kişinin hayatını kurtarmış olabilirdim ama bunun bedeli çok ağır olacaktı.

Kütüphaneciler Incarna halkının bilgilerine erişeceklerdi. Tamam, Draulin yaşayacaktı ama savaş Özgür Krallıklar'ın aleyhine dönünce, kaç kişi ölecekti? Kütüphaneciler kadim teknolojileri ellerine geçirince, zapt edilemeyecek bir güç hâline geleceklerdi.

Bir kişinin hayatını kurtarmıştım ama çok daha fazla kişiyi felakete mahkûm etmiştim. Liderler böyle zayıflıklar sergileyemezlerdi. Sanırım Kaz bunun farkındaydı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bunu yapmak istediğinden emin misin evlat?" diye sordu.

"Evet," dedim. O anda aklımdan Özgür Krallıklar'ın geleceğini korumak gibi şeyler geçmiyordu. Bildiğim tek bir şey vardı: Draulin'in ölümünden sorumlu olamazdım.

"Tamam," dedi Kaz. "Sizi kurtarmak için döneceğim. Merak etmeyin."

"İyi şanslar Kaz."

Kaz gözden kayboldu.

16

Yazarlar –özellikle de benim gibi öykücüler– insanlar hakkın-
da yazarlar. Bu ironiktir, çünkü aslında insanlar hakkında
hiçbir şey bilmeyiz.

Bir düşünün. İnsan neden yazar olur? İnsanları *sevdiği* için mi?
Tabii ki hayır. Eğer öyle olsaydı, yanımıza kâğıt, kalem ve hayali
arkadaşlarımız dışında hiçbir şey almadan bütün gün bodruma ka-
pandığımız bir iş seçer miydik?

Yazarlar insanlardan nefret ederler. Eğer tanıdığınız yazarlar
varsa, onların merdiven boşluklarında yaşayan, gelip geçenlere tıs-
layan ve bazen günlerce düş almayı unutan tuhaf ve dağınık tipler
olduğunu bilirsiniz. Üstelik ben burada sosyal becerileri olan ya-
zarlardan bahsediyorum.

Çukurun kenarlarına baktım.

Bastille yerde oturuyor ve sabırlı bir insanmış gibi davranmaya
çalışıyordu. Golf topuymuş gibi davranmaya çalışan bir karpuzdan
pek de farkı yoktu. (Ama o kadar karmaşık ve eğlenceli değildi.)

“Hadi ama Bastille,” dedim ona göz atarak. “Senin de en az
benim kadar sinirli olduğunu biliyorum. Ne düşünüyorsun? Bu
duvarları kırabilir miyim acaba? Tırmanabileceğimiz bir eğim
oluşturabilir miyim?”

“Duvarların arkasındaki toprağın ve taşların üzerimize çökme-
sini göze alarak mı?” diye sordu Bastille.

Haklıydı. "Yeteneği kullanmadan tırmanmaya çalışsak?"

"Bu duvarlar boyalı ve kaygan Smedry," diye çıkıştı Bastille. "Bir Kristalyalı bile tırmanamaz."

"Ama sırtımızı bir duvara, ayaklarımızı bir duvara yaslayıp yavaş yavaş..."

"Çukur *çok* geniş, öyle bir şey yapamayız."

Sessiz kaldım.

"Ne oldu?" diye sordu Bastille. "Parlak fikirlerin tükendi mi? *Zıplamaya* ne dersin? Bence bir denemelisin." Bastille bana arkasını döndü ve çukurun kenarına bakıp içini çekti.

Kaşlarımı çattım. "Çok garip davranıyorsun Bastille."

"Öyle mi? 'Çok garip' davranıp davranmadığımı nereden biliyorsun? Beni ne kadar zamandır tanıyorsun ki? Birkaç aydır mı? Birlikte toplam üç veya dört gün mü geçirmişizdir?"

"Evet ama... Yani..."

"Artık bitti Smedry," dedi Bastille. "Yenildik. Kaz muhtemelen çoktan kütüphanenin merkezine varıp Mercekleri teslim etmiştir. Kiliman büyük bir olasılıkla Kaz'ı tutsak alır ve annemi ölüme terk eder."

"Belki hâlâ bir çıkış yolu bulabiliriz. Gidip onlara yardım edebiliriz."

Bastille beni dinlemiyor gibiydi. Ellerini dizlerine koymuş oturuyor ve boş gözlerle duvara bakıyordu. "Benim hakkımda yanılmıyorlarmış," diye fısıldadı. "Şövalye olmayı hak etmiyorum."

"Ne?" diye sordum onun yanına çömelerek. "Saçmalıyorsun Bastille."

"Şimdiye kadar sadece iki gerçek göreve çıktım. Biri bu, diğeri de senin memleketinde kütüphaneye sızdığımız zaman. İkisinde de tuzağa düştüm ve hiçbir şey yapamadım. Hiçbir işe yaramıyorum."

"*Hepimiz* tuzağa düştük," dedim. "Annen de daha iyisini başaramadı."

Bastille dediklerimi duymamış gibi yaparak başını sallamaya devam etti. “Hiçbir işe yaramıyorum. Beni iplerden kurtarmak zorunda kaldın. Üzerimiz katranla kaplandığında yine kurtarmak zorunda kaldın. Üstelik beni *Ejdergemi*’den dışarı savrulmak üzereyken kurtardığın seferi saymıyorum bile.”

“Sen de beni kurtardın,” dedim. “Sikkeleri unuttun mu? Eğer sen olmasaydın, alev alev yanan gözlerle ortalıkta dolaşıp, insanlara kaçak kitaplar öneriyor olacaktım. Kendine yeni kurbanlar arayan bir uyuşturucu satıcısı gibi.”

(Hey, çocuklar? Biraz Dickens ister misiniz? İnanılmaz bir yazar. Hadi ama. *Zor Yıllar*’ın ilk bölümleri bedava. *İki Şehrin Hikâyesi* için geri geleceksiniz, biliyorum.)

“O farklıydı,” dedi Bastille.

“Hayır, değildi. Benim hayatımı kurtardın. Üstelik bununla da kalmıyor. Sen olmasan, Merceklerin yarısının ne işe yaradığını bilmezdim.”

Bastille alnını kırıştıtarak bana baktı. “İşte yine yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Beni cesaretlendiriyorsun. Avustralya’ya yaptığın gibi, bu yolculuk boyunca herkese yaptığın gibi. Senin neyin var Smedry? Karar vermek istemiyorsun ama yine de hepimizi cesaretlendirmeyi kendine görev mi biliyorsun?”

Cevap vermedim. Bu noktaya nasıl gelmiştik? Bastille hakkında konuşuyorduk ama konuyu birdenbire çevirip yüzüme çarpmıştı. (Bir şeyleri –kelimeleri, konuyu, yumruğu– insanın yüzüne çarpmak, Bastille’in uzmanlık alanlarından biriydi.)

Yukarıdaki odada hafif hafif titreşen ışığa baktım. Hem ürkütücü, hem de davetkâr bir havası vardı. Işığı seyrederken, kendim hakkında bir şey keşfettim. Tuzağa düşmüş olmaktan nefret ediyordum, çünkü Kaz’ın ve Draulin’in başına gelebileceklerden endişeleniyordum ama sinir bozukluğumun daha büyük bir sebebi vardı.

Yardım etmek istiyordum. Dışarıda bırakılmak istemiyordum. Sorumluluğu üzerime almak istiyordum. Bir şeyleri başkalarına bırakmak benim için zordu.

“Lider olmak *istiyorum* Bastille,” diye fısıldadım.

Bastille dönüp bana baktı.

“Bence herkes içten içe kahraman olmak ister,” diye devam ettim. “Ama bunu en çok isteyenler, dışlanmış insanlardır. Odaların hep arka taraflarında oturan ve farklı oldukları için, göze çarptıkları için, bir şeyleri... kırdıkları için alay edilen insanlar.”

Anormal olmanın tek bir tanımı yoktu; Kaz'ın bunu bilip bilmediğini merak ettim. Herkes kendince garipti; herkesin alay edilebilecek zayıf tarafları vardı. Kaz'ın neler hissettiğini *biliyordum*. Bunları ben de hissetmiştim.

Geri dönmek istemiyordum.

“Evet, kahraman olmak istiyorum,” dedim. “Evet, lider olmak istiyorum. Eskiden oturup herkesin hayran olduğu bir kişi olmanın hayallerini kurardım. Bir şeyleri kıran kişi değil de, *onaran* kişi olmanın.”

“İstediklerine sahipsin,” dedi Bastille. “Smedry soyunun vârisisin. Liderlik senin elinde.”

“Biliyorum. Ama bu beni çok korkutuyor.”

Bastille beni süzdü. Savaş Merceklerini çıkartmıştı ve yukarıdan gelen ışığın onun ciddi gözlerine yansıdığını görebiliyordum.

Oturup başımı salladım. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Bastille. Başını devamlı derde sokan bir çocuk olmanın, beni bunlara hazırladığı söylenemez. Birinin hayatını kurtarmak için en güçlü silahımı gözden çıkarıp çıkarmamaya nasıl karar verebilirim? Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki suyun altında yüzüyorum ve bir türlü yüzeye çıkamıyorum...”

“Sanırım liderlik etmek istemediğimi söyleyip durmamın sebebi bu. Çünkü biliyorum ki insanlar bana *fazla* dikkat ederlerse, işleri yüzüme gözüme bulaştırdığımı fark edecekler.” Yüzümü

buruşturdum. "Tıpkı şu anda olduğu gibi. İkimiz tuzağa düştük, annen ölüyor, Kaz büyük bir tehlikeye atılıyor ve Avustralya... Kim bilir nerelerde."

İçimi döktükten sonra kendimi daha da aptal gibi hissedip sustum. Ne var ki Bastille bana gülmedi.

"Ben işleri yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünmüyorum Alcatraz," dedi. "Lider olmak *zordur*. İşler yolunda giderse, hiç kimse sana dikkat etmez. İşler ters giderse, herkes seni suçlar. Bence iyi gidiyorsun. Kendinden biraz daha emin olmalısın sadece."

Omuzlarımı silktim. "Belki. Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Ben..."

Bastille'in ses tonu merakımı uyandırınca gözlerimi ona çevirdim. Bastille ile ilgili bazı şeyler kafamda bir türlü yerine oturmuyordu. Çok *bilgili* görünüyordu. Tamam, Optikçi olmak istediğini söylemişti ama bu yeterli bir açıklama değildi. Daha fazlası vardı.

"Sen bu konuda bir şeyler *biliyorsun*," dedim.

Omuzlarını silkme sırası ona gelmişti. "Biraz."

Başımı eğdim.

"Fark etmedin mi?" diye sordu bana bakarak. "Annemin ismi bir hapisane ismi değil."

"Yani?"

"Ama benim ismim öyle."

Kafamı kaşıdım.

"Gerçekten hiçbir şey *bilmiyorsun*, değil mi?" diye sordu Bastille.

Homurdandım. "Sizlerden tamamen farklı bir kıtada büyüdüğüm için kusura bakma. Neden bahsediyorsun?"

"Sana Birinci Alcatraz'a ithafen Alcatraz ismini verdiler," dedi Bastille. "Smedryler atalarından gelen isimleri çok sık kullanırlar. Kütüphaneciler bu isimleri hapisanelere vererek onların itibarını sarsmaya çalıştılar."

“Sen Smedry değilsin,” dedim. “Ama senin ismin de bir hapis-hane ismi.”

“Evet, ama ben de... köklü bir aileden geliyorum. Benim ailem de belirli isimleri kuşaktan kuşağa aktarmış. Bu, sıradan ailelerin yaptığı bir şey değil.”

Gözlerimi kırıştırdım.

Bastille gözlerini devirdi. “Babam bir asilzade Smedry,” dedi. “Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Geleneksel bir ismim var, çünkü ben onun kızıyım. Tam ismim Dokuzuncu Bastille Vianitelle.”

“Tamam, şimdi anladım.” Bu, Suskun Diyarlar’da zenginlerin, kralların ve papaların yaptığı bir şeydi; eski isimleri tekrar kullanarak rakam eklemek.

“Herkesin lider olmamı beklediği bir ortamda büyüdüm,” dedi Bastille. “Ama ben buna uygun değilim. Senin gibi değilim.”

“Ben de buna uygun değilim!”

Bastille homurdandı. “Sen insanlarla iyi geçiniyorsun Smedry. Ben insanlara liderlik etmek *istemiyorum*. İnsanlar beni sinir ediyor.”

“Öyleyse yazar olmalısın.”

“Çalışma saatleri bana göre değil,” dedi Bastille. “Her neyse, büyürken liderlik etmeyi öğrenmenin hiçbir fark yaratmadığını söyleyebilirim. Doğduğun andan itibaren bu konuda eğitim almak, ne kadar yetersiz olduğunu anlamayı sağlamaktan başka hiçbir işe yaramıyor.”

Bir süre sessiz kaldık.

“Peki ama... neler oldu?” diye sordum. “Nasıl Kristalyalı oldun?”

“Annem sayesinde,” dedi Bastille. “O asilzade değildir ama Kristalyalıdır. Beni hep Kristalya Şövalyesi olmaya teşvik ederdi. Babamın ortalıkta boş boş dolaşan bir kız çocuğuna daha ihtiyacı olmadığını söylerdi. Onu haksız çıkarmaya çalıştım ama fırıncılık

ya da marangozluk gibi basit işler yapamayacak kadar eğitimliydim.”

“Dolayısıyla Optikçi olmaya çalıştın.”

Bastille başını sallayarak onayladı. “Hiç kimseye söylemedim. Optik güçlerin kalıtsal olduğunu duymuştum elbette ama herkesi haksız çıkarmaya kararlıyım. Ailedeki ilk Optikçi olacaktım ve annemle babam benimle gurur duyacaklardı...”

“Bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun. Sonunda annemi dinleyip Kristalyalıları katıldım. Unvanımdan ve servetimden vazgeçmem gerekti. Şimdi bunun ne kadar aptalca bir karar olduğunu görebiliyorum. Kristalyalı olmakta, Optikçi olmaktan daha da başarısızım.”

Bastille içini çekerek kollarını bağladı. “Mesele şu ki, bir süre bu işte başarılı *olacağımı* sandım. Herkesten daha hızlı şövalye oldum. Ardından hemen ihtiyar Smedry’yi korumaya gönderildim; ki bu görev, şövalyelerin en tehlikeli ve zor görevlerinden biriydi. Bana ilk görev olarak neden bunu verdiklerini *hâlâ* anlayamıyorum. Bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.”

“Başarısız olman için sana tuzak kurmuşlar sanki.”

Bastille bir süre sessiz kaldı. “Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Neden öyle bir şey yapsınlar ki?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmiyorum. Ancak kabul etmelisin ki kulağa şüpheli geliyor. Belki görevleri dağıtanlardan biri çok hızlı şövalye olmanı kısılandı ve başarısızlığa uğramanı istedi.”

“İhtiyar Smedry’nin hayatı pahasına mı?”

Omuzlarımı silktim. “İnsanlar bazen garip şeyler yaparlar Bastille.”

“Yine de buna inanmakta zorlanıyorum,” dedi Bastille. “Ayrıca annem de görevleri dağıtan ekibin bir üyesi.”

“Memnun etmesi zor birine benziyor.”

Bastille homurdandı. “Öyle demek hafif kalır. Şövalye olduğumda bana sadece ‘Bu onura layık olmaya çalış,’ demekle yetin-

di. Sanırım ilk görevimi yüzüme gözüme bulaştırmamı *bekliyordu...* belki de bu yüzden beni almaya kendisi geldi.”

Cevap vermedim ama bir şekilde ikimizin aklından da aynı şeyin geçtiğini biliyordum. Başarısızlığa uğraması için Bastille’e tuzak kuran kişi öz *annesi* olamazdı, değil mi? Bu biraz zorlama bir çıkarımdı. Gerçi *benim* annem mirasımı çalmış ve sonra da beni Kütüphanecilere satmıştı. Dolayısıyla belki de Bastille ve ben uyumlu bir ikiliydik.

Oturup duvara yaslanarak yukarı baktım ve kafam Bastille’in sorunlarından, daha önce konuştuğumuz konulara kaydı. İçimi dökmek bana iyi gelmişti. Duygularımı anlamama yardımcı olmuştu. Birkaç ay önce normal olmakla yetinirdim. Oysa artık Smedry olmanın önemini biliyordum. Bu rolü daha çok üstlendikçe, daha da iyi yerine getirmek istiyordum. Taşıdığım ismin hakkını vermek, büyükbabamın ve diğerlerinin beklentilerini karşılamak istiyordum.

Belki bunu ironik bulabilirsiniz. Orada otururken, tesadüf eseri bana biçilmiş olan bir rolü üstlenmek doğrultusunda cesur bir karar almıştım. Oysa şimdi anılarımı yazarken bu rolden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Meşhur olmak *istiyordum*. Başlı başına bu bile sizi kaygılandırmaya yetmeli. Kahraman olmak isteyen birine asla güvenmeyin. Bir sonraki kitapta bu konudan daha çok bahsedeceğiz.

“Harika bir ikiliyiz, değil mi?” diye sordu Bastille. Çukura düştüğümüzden beri ilk kez gülümsediğini görüyordum.

Ben de gülümsedim. “Evet. En iyi ruhsal keşiflerimi neden hep kapana kısıldığımda yapıyorum acaba?”

“Daha çok kapana kısılmalısın galiba.”

Başımı sallayarak onayladım. Yanımdaki duvardan ansızın bir şey çıkınca, yerimden sıçradım. “Ay!” diye bağırdım. Meğer sadece bir Küratörmüş.

“Al,” dedi Küratör yere bir kâğıt bırakarak.

“Bu ne?” diye sordum kâğıdı alarak.

“Kitabın.”

Bu benim mezarın başında yazdığım yazıydı; Kara Yetenek ile ilgili yazı. Demek ki çukura düşmemizin üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Bastille haklıydı. Kaz muhtemelen kütüphanenin merkezine çoktan ulaşmıştı.

Küratör süzülerek uzaklaştı.

“Annen o kristal parçasını geri alırsa düzelecek mi?” diye sordum kâğıdı katlayarak.

Bastille başını sallayarak onayladı.

“Burada kapana kısıldığımıza ve kurtulma şansımız olmadığına göre, bana o kristalin ne olduğunu anlatır mısın? Zaman geçirmek için?”

Bastille homurdanarak ayağa kalktı ve gümüş rengi saçlarını kenara çekti. Dönüp ensesindeki parlak mavi kristali gösterdi. Askerî üniformasının pantolonunun içine soktuğu siyah tişörtün yakasının üzerinde bulunan kristal açıkça görülüyordu.

“Vay canına,” dedim.

“Kristalya’da üç tür kristal vardır,” dedi Bastille saçlarını bırakarak. “İlkinden kılıç ve hançer yaparız. İkincisinden, bizi gerçek anlamda Kristalyalı kılan Can Taşları oluşturulur.”

“Can Taşları ne işe yarar?” diye sordum.

Bastille duraksadı. “Çeşitli işlere,” dedi sonunda.

“Çok açıklayıcı oldu.”

Bastille kızardı. “Bu biraz kişisel bir konu Alcatraz. Bu kadar hızlı koşabilmemin sebebi Can Taşı mesela. Bu tür şeyler işte.”

“Tamam,” dedim. “Ya üçüncü kristal?”

“O da kişisel.”

Harika, diye düşündüm.

“Önemli bir şey değil,” dedi Bastille. O otururken, gözüme bir şey çarptı. Bastille’in Buzsalan Merceğin ışınını kesen hançeri tutan elinin derisi kızarmış ve çatlamıştı.

“İyi misin?” diye sordum elini işaret ederek.

“Düzelir,” dedi Bastille. “Hançerlerimiz olgunlaşmamış kılıç-taşlarından yapılır ve güçlü Mercекlere uzun süre dayanamaz. Bunun bir kısmı taşıp parmaklarımı sardı ama iyileşmeyecek bir yara değil.”

Pek ikna olmamıştım. “Belki de...”

“Şşş!” dedi Bastille ansızın ayağa kalkarak.

Kaşlarımı çatıp sustum. Bastille’in bakışlarını takip ederek gözlerimi çukurun tepesine çevirdim.

“Ne var?” diye sordum.

“Bir ses duydum gibi geldi,” dedi Bastille.

Gerginlik içinde bekledik. Derken, yukarıda hareket eden gölgeler gördük. Bastille hançerini yavaşça kınından çıkarttı. Karanlığa rağmen, hançerin çatlaklarla dolu olduğunu görebiliyordum. Bastille’in o mesafeden ne yapmayı planladığını bilmiyordum.

Nihayet birisi çukura kafasını uzattı.

“Merhaba?” diye seslendi Avustralya. “Orada kimse var mı?”

Önceki bölümün son satırını heyecan verici bulmadığınızı umarım. Bölümü bitirmek için uygun bir yerdi sadece o kadar.

Bölüm araları bir bakıma Smedry Yeteneklerine benzer. Zaman ve alana meydan okur. (Bu bile Suskun Diyarlar'daki fizik anlayışının bir saçmalıktan ibaret olduğunu kanıtlamaya yeter.)

Bir düşünün. Bölüm araları vererek kitabı uzatıyorum. Bölüm araları fazladan alan ve sayfa kaplıyor. Ne var ki bu aralar yüzünden, kitap aynı zamanda *kısalıyor* da. Kitabı daha hızlı okuyorsunuz. Avustralya'nın ortaya çıkması gibi sıkıcı bir yem bile sizi hemen sayfayı çevirip okumaya devam etmeye itiyor.

Kitap okurken insanın alan duygusu değişir. Zaman önemini yitirir. Hatta dikkatle bakarsanız, şu anda etrafınıza altın tozları yağdığını görebilirsiniz. (Göremiyorsanız, yeterince çaba sarf etmiyorsunuzdur. Belki yine kalın bir fantezi kitabıyla kafanıza vurmalsınız.)

"Buradayız!" diye bağırdım Avustralya'ya. Bastille rahatlamış görünüyordu ve hançerini kınına koydu.

"Alcatraz?" dedi Avustralya. "Aşağıda ne yapıyorsunuz?"

"Çay partisi veriyoruz," diye bağırdım. "Ne yapıyor olabiliriz sence? Tuzağa düştük!"

"Çok saçma," dedi Avustralya. "Neden tuzağa düştünüz ki?"

Bastille'e baktım. Gözlerini devirdi. Avustralya böyle bir insandı işte.

"Pek seçim şansımız olmadı," diye seslendim.

"Bir keresinde bir ağaca tırmanmıştım ve sonra aşağı inememiştim," dedi Avustralya. "Sanırım size de öyle bir şey oldu, değil mi?"

"Tabii, tabii," dedim. "Bak şimdi, bize ip bulman gerekiyor."

"Nereden ip bulabilirim ki?"

"Bilmiyorum!"

"Tamam o zaman." Avustralya içini çekti ve gözden kayboldu.

"Bu kız umutsuz vaka," dedi Bastille.

"Farkındayım. En azından ruhunu kaybetmemiş. Başını büyük bir belaya sokacağından korkuyordum."

"Kâtibin Kemikleri'nin bir üyesi tarafından rehin alınmak ya da çukura düşmek gibi bir belaya mı?"

"Öyle bir şeyler," dedim çömelerek. Avustralya'nın bizi kurtarmasına bel bağlamaya niyetim yoktu. Büyük olasılıkla pek bir yardımı olmayacağını bilecek kadar uzun bir süredir onunla takılıyordum.

(Ki, laf arasında, Avustralya ortaya çıktığında muhtemelen pek de heyecanlanmamış olmanızın sebebi buydu. Yine de sayfayı çevirdiniz, değil mi?)

Bastille'in çantasını açtım ve altında Kanca Camlar bulunan botları çıkarttım. Camı çalıştırdım ve botlardan birini duvara yaklaştırdım. Tahmin edebileceğiniz üzere, bot duvara yapışmadı. Botlar sadece camda çalışıyordu.

"Belki de duvarları kırmayı *denemelisin*," dedi Bastille. "Muhtemelen taşların altında kalırız ama oturup duygularımızdan bahsetmekten iyidir sonuçta."

Gülümseyerek ona baktım.

"Ne var?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedim. "Kendine geldiğini görmek güzel."

Bastille homurdandı. "Evet? Yani? Duvarları kırabilir misin?"

“Deneyebilirim,” dedim şüpheyle. “Ama riskli bir hareket olur.”

“Sanki daha önce hiç riskli hareketlere bel bağlamak zorunda kalmadık da,” dedi Bastille.

“Doğru söylüyorsun.” Ellerimi duvara koydum.

Kara Yetenek... ona dikkat edin...

Mezarın duvarındaki yazı aklıma geldi. Yazının bulunduğu kâğıt cebimdeydi ama bunu düşünmemeye çalıştım. Tam Yeteneğimi anlamaya başlamışken, doğasına ilişkin tereddütlere kapılmanın sırası değildi.

Buna bol bol vaktim olacaktı.

Çekinerek duvara bir güç dalgası gönderdim. Avuçlarımın altında başlayan çatlaklar duvara yayıldı. Üzerimize tozlar ve küçük taş parçaları yağmaya başladı ama ben devam ettim. Duvar çatırdadı.

“Alcatraz!” dedi Bastille kolumu tutup beni geri çekerek.

Ben sendeleyerek duvardan uzaklaşırken, içeriye yuvarlanan büyük bir taş parçası benim az önce durduğum yere çarptı. Yumuşak ve esnek zemin taşın ağırlığı altında ezildi. Orada durmaya devam ediyor olsaydım, ezilen benim kafam olacaktı. Tabii o sahne çok daha fazla kan ve çılgılık içerirdi.

Büyük taş parçasına baktım. Ardından duvara göz attım. Çatlamış ve kırılmıştı; başka parçalar da düşmeye hazır görünüyordu.

“Tamam, bunu bekliyorduk,” dedi Bastille. “Ama yine de biraz aptalca bir hareket oldu, öyle değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım ve Kanca Camlı botlardan birini almak için eğildim. Camı bir çalıştırabilseydim... Botu bir kere daha duvara yaklaştırdım ama yapışmayı reddetti.

“İşe yaramaz Smedry,” dedi Bastille.

“Kayada silikon var. Camla aynı şey.”

“Doğru,” dedi Bastille. “Ama Kanca Camların yapışmasına yetecek kadar yok.”

Yine de denedim. Gözlerimi kapatıp cama odaklandım ve ona Mercek muamelesi yaptım.

Büyükbaba Smedry'nin bana eğitim verdiği aylarda, inatçı Mercekleri çalıştırmayı öğrenmiştim. Bu işin bir sırrı vardı. Merceğe enerji vermek gerekiyordu. Onu çalıştırmak için kendinden bir parçayı ona aktarmak gerekiyordu.

Botu duvara dayadım ve içimden *"Hadi!"* dedim. *Duvar da cam var. Küçük kırıntılar. Yapışabilirsin. Yapışmak zorundasın.*

Olması gerekenden çok daha uzak bir mesafeden Büyükbaba Smedry ile iletişime geçmiştim. Bunu, Haberleşme Merceklerine iyice odaklanarak ve onlara ekstra güç katarak başarmıştım. Bota da aynı şeyi yapabilir miydim?

Bir şey hissettim. Bot hafifçe duvara doğru çekiliyordu. Sınırlarımı zorlayarak daha da odaklandım ve yorulmaya başladığımı hissettim. Yine de pes etmedim. Gözlerimi açıp dik dik bakarak camı zorlamaya devam ettim.

Botun altındaki cam hafif hafif parlamaya başladı. Bastille büyük bir şaşkınlıkla bota baktı.

"Hadi," dedim içimden bir kere daha. Botun benden bir şey çekip aldığını ve bundan beslendiğini hissettim.

Elimi dikkatle çektiğimde, bot olduğu yerde kaldı.

"İmkânsız," diye fısıldadı Bastille yaklaşıp.

Alnımı sildim ve gururla gülümsedim.

Bastille elini uzatıp botu dikkatle dürttü. Ardından botu kolayca duvardan çekip aldı.

"Hey!" dedim. *"Botu duvara yapıştırmak için neler çektiğini gördün mü?"*

Bastille homurdandı. *"Yerinden çıkması çok kolay oldu Smedry. Onunla duvarda yürüyebileceğini sanıyor musun gerçekten?"*

İçimdeki zafer duygusunun sönüp gittiğini hissettim. Bastille haklıydı. Tek bir botu yerinde tutmak için *bu kadar* çaba sarf etmem gerekiyorsa, tepeye ulaşacak gücü toplamam mümkün değildi.

"Yine de inanılmazdı," dedi Bastille. *"Bunu nasıl başardın?"*

Omuzlarımı silktim. “Cama fazladan güç kattım sadece.”

Bastille cevap vermedi. Gözlerini bota dikti ve ardından bana baktı. “Bu silimatik,” dedi. “Büyü değil, teknoloji. Bu şekilde zorlayamaman gerekirdi. Teknolojinin sınırları vardır.”

“Bence sizin teknolojinizin ve büyüünüzün arasında insanların sandığından daha yakın bir ilişki var Bastille,” dedim.

Bastille başını yavaş yavaş sallayarak onayladı. Ardından botu çabucak çantaya koyarak çantanın fermuarını kapattı. “Fırtınakoparan Mercekler hâlâ yanında mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Neden?”

Bastille başını kaldırıp gözlerime baktı. “Aklıma bir fikir geldi.”

“Korkmalı mıyım?” diye sordum.

“Muhtemelen,” dedi. “Fikir biraz tuhaf. Aslında senden çıkan fikirlere benziyor.”

Merak dolu bir ifadeyle ona baktım.

“Mercekleri çıkart,” dedi Bastille çantayı omzuna atarak.

Dediğini yaptım.

“Şimdi çerçeveyi kır.”

Duraksayıp onu süzdüm.

“Yap gitsin işte,” dedi Bastille.

Omuzlarımı silktim ve Yeteneğimi harekete geçirdim. Çerçeve hemen kırıldı.

“Mercekleri üst üste koy,” dedi Bastille.

“Tamam,” dedim birini diğerinin üstüne koyarak.

“Botlara yaptığını, bu Merceklere de yapabilir misin? Onlara fazladan güç katabilir misin?”

“Yapabilmem gerekir,” dedim. “Ama...”

Bastille’in aklına gelen fikri birdenbire kavrayıp cümlemi yarım bıraktım. Eğer Merceklerden büyük bir hava akımı çıkartmayı başarırsam, yukarıya doğru fırlardım; tıpkı bir savaş jeti gibi. Mercekler benim motorum olurdu. Bastille’e baktım. “Bastille!

Bu çok çılgın bir fikir.”

“Biliyorum,” dedi Bastille yüzünü ekşiterek. “Son zamanlarda Smedry ailesinin yanında *çok fazla* zaman geçirdim. Ama annemin hayatını kaybetmesine dakikalar kaldı muhtemelen. Dene-mek istiyor musun?”

Gülümsedim. “Elbette! Kulağa harika geliyor!”

Liderliğe yatkın olayım ya da olmayayım, düşünceli bir insan olayım ya da olmayayım, kendimden şüphe ediyor olayım ya da olmayayım, sonuçta ergenlik çağında bir delikanlıydım. Ayrıca itiraf etmelisiniz ki kulağa gerçekten harika geliyordu.

Bastille bana yaklaşarak bir kolunu belime doladı ve diğer koluyla omzuma tutundu. “Ben de seninle geliyorum,” dedi. “Belime tutun.”

Başımı sallayarak onayladım. Bastille’in bu kadar yakınımda olması biraz dikkatimi dağıtıyordu. Hayatımda ilk kez bir şeyin farkına vardım.

Kızlar çok ilginç kokuyorlardı.

Gerilmeye başladım. Eğer Merceklere çok az güç veririm, tekrar çukura çakılırdık. Eğer çok fazla güç veririm de, tavana çarpacaktık. Burada çok hassas bir denge söz konusuydu.

Bir kolumu alçaltarak Mercekleri tam yanımda tuttum ve diğer kolumu çekinerek Bastille’in beline doladım. Derin bir nefes alarak hazırlandım.

“Smedry,” dedi Bastille. Yüzü benimkine çok yakındı.

Gözlerimi kırptırdım. Bastille’in bu kadar yakınımda olması birdenbire *gerçekten* dikkat dağıtıcı olmaya başlamıştı. Ayrıca bana çok sıkı tutunuyordu; Kristalyalı Can Taşı’nın arttırdığı bir güçle.

Ona verecek bir cevap aradım ama zihnim bulanıktı. (Kızların erkeklere böyle şeyler yapabildiklerini fark etmiş olabilirsiniz. Bu, onların güçlü feromonlarından kaynaklanıyor. Bu doğrultuda evrimleşerek erkeklerin zihnini bulandırma gücü elde etmişler; sert kapaklı fantezi romanlarıyla kafamıza vurup peynirimizi çalmaları daha kolay olsun diye.)

“İyi misin?” diye sordu Bastille.

“Şey... evet,” dedim zorlanarak da olsa. “Ne istemiştin?”

“Sadece teşekkür etmek istemiştim.”

“Ne için?”

“Beni uyandırdığın için,” dedi Bastille. “Birinin başarısızlığa uğramam için beni kasten tuzağa düşürdüğünü düşünmemi sağladığın için. Muhtemelen öyle bir şey yok ama benim buna ihtiyacım vardı. Eğer biri beni kasten bu duruma düşürdüyse, onun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını öğrenmek istiyorum. Bu, çözümlmesi gereken bir mesele.”

Başımı sallayarak onayladım. Bastille işte böyle bir insandı. Ona harika olduğunu söylerseniz, oturup surat asardı. Oysa bir yerlerde gizli bir düşmanı olabileceğini söylerseniz, büyük bir enerjiyle ayağa fırlıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Olabilirdiğince.”

Bastille’in ne kadar yakınımda olduğunu görmezden gelmeye çalışarak Merceklere odaklandım ve Optik enerji topladım.

Ardından nefesimi tutarak gücü serbest bıraktım.

Şiddetli bir rüzgârla yerden havalandık. Altımızdaki tozlar ve taş parçaları havalanarak çukurun kenarlarına savruldu. Yukarı fırladık. Rüzgâr saçlarımı dağıtıyordu ve çukurun ağzına çok hızlı yaklaşıyorduk. Haykırarak Mercekleri kapattım ama çok fazla hız kazanmıştık.

Çukurun ağzından çıkıp yükselmeye devam ettik. Tavana yaklaşırken yüzümü ellerimle örttüm. Mercekler artık güç vermediği için, yerçekimi bizi yavaşlattı. Tavana çarpmamıza ramak kala durduk ve yere çakılmaya başladık.

“Şimdi, tekmele!” dedi Bastille ayaklarını göğsüme koyarak.

“Ne...” diye başladım ama Bastille beni tekmeleyerek geriye doğru iterken, kendini de diğer tarafa doğru itti.

Çukurun karşılıklı iki tarafına düştük. Bir süre yuvarlandıktan sonra durdum ve tavana baktım. Oda fırl fırl dönüyordu.

Kurtulmuştuk. Başımı tutup doğrularak oturdum. Çukurun karşı tarafındaki Bastille ayağa kalkıp gülümsedi. “İşe yaradığına inanamıyorum!”

“Beni tekmeledin!” dedim inleyerek.

“Ne de olsa sana bir tekme borcum vardı,” dedi Bastille. “Hatırlarsan, *Ejdergemi*’de sen de beni tekmelemiştin. İyiliğini karşılıksız bırakmak istemedim.”

Yüzümü buruşturdum. Lafı açılmışken, bu tekmeler Bastille ile aramızdaki ilişkiyi çok güzel özetliyor. Bu kavramı işleyen bir kitap yazmayı düşünüyorum. *Eğlence ve Kazanç Amaçlı Arkadaş Tekmeleme*.

Ansızın aklıma bir şey geldi. “Merceklerim!” Çukurun kenarında duruyorlardı ve paramparça olmuşlardı. Yere çarptığımda onları düşürmüştüm. Ayağa kalktım ve Merceklerin yanına koştum ama yapılacak bir şey yoktu. Kullanılabilecek durumda değillerdi.

“Parçaları topla,” dedi Bastille. “Sonradan birleştirilebilir.”

İçimi çektim. “Evet, sanırım. Bu durumda, Mercekler olmadan Kiliman ile yüzleşmek zorunda kalacağız.”

Bastille sessizliğe büründü.

Bende saldırı gücü sağlayan tek bir Mercek bile yok. Bastille’de ise sadece kırılmak üzere olan bir hançer var. O yaratıkla nasıl savaşağız?

Cam parçalarını bir keseye doldurdum ve keseyi ceplerimden birine koydum.

“Kurtulduk,” dedi Bastille. “Ama ne yapmamız gerektiğini hâlâ bilmiyoruz. Hatta Kiliman’a nasıl ulaşabileceğimizi bile bilmiyoruz.”

“Bir yolunu buluruz,” dedim ayağa kalkarak.

Bastille bana baktı ve ardından –beni büyük bir şaşkınlığa uğratarak– başını sallayarak onayladı. “Tamam o zaman, ne yapıyoruz?”

“Öncelikle...”

Avustralya ansızın odaya daldı. Nefes nefese kalmıştı. "Tamam, ip buldum!"

Elini kaldırdı ama eli boştu.

"Teşekkürler," dedim. "İp hayal ürünü mü?"

"Hayır, şapşal," dedi Avustralya gülerek. Parmaklarının arasından bir şey vardı. "Bak!"

"Tuzak teli," dedi Bastille.

"Bu tuzak teli miymiş?" diye sordu Avustralya. "Ben yerde buldum."

"Peki bununla bizi çukurdan nasıl kurtaracaktın?" diye sordum. "Yeterince uzun olduğunu sanmıyorum ki olsa bile ağırlığımızı taşımazdı."

Avustralya başını eğdi. "İpi *onun için* mi istiyordunuz?"

"Tabii ki," dedim. "Çukurdan yukarı tırmanabilmek için."

"Ama çukurda değilsiniz zaten."

"Şimdi değiliz," dedim çileden çıkarak. "Ama o sırada çukurdaydık. Tırmanabilmek için ip bulmanı istemiştin."

"Şimdi anladım!" dedi Avustralya. "O zaman öyle söyleseydin ya!"

Hayretten donakaldım. "Boş ver gitsin," dedim tuzak telini alarak. Teli cebime koymak üzereydim ama sonra durup onu inceledim.

"Ne oldu?" diye sordu Bastille.

Gülümsedim.

"Aklına bir şey mi geldi?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Ne geldi?"

"Birazdan söylerim," dedim. "Öncelikle kütüphanenin merkezine ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

Hepimiz birbirimize baktık.

"Bütün gün koridorlarda dolaşıp durdum," dedi Avustralya.

"Hayaletler bana devamlı kitap teklif ettiler. Okumaktan *nefret*

ettiğimi söyleyip duruyorum ama anlamıyorlar. Senin ayak izlerine rastlamasaydım, şimdi hâlâ kayıptım Alcatraz!”

“Ayak izleri!” dedim. “Avustralya, Kaz’ın ayak izlerini görebiliyor musun?”

“Elbette.” Sarı Mercekler, yani benim İzci Merceklerim hâlâ ondaydı.

“İzleri takip et!”

Avustralya başını sallayarak onayladı ve bizi odadan çıkarttı. Ne var ki birkaç adım ilerledikten sonra durdu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“İzler burada sona eriyor.”

Kaz’ın Yeteneği, diye düşündüm. *Onu kütüphanenin farklı yerlerine sıçratarak merkeze götürüyor. İzini sürmemiz mümkün değil.*

“Buraya kadarmış,” dedi Bastille. Moralinin yine bozulmaya başladığı sesinden anlaşılıyordu. “Oraya vaktinde ulaşamayacağız.”

“Hayır,” dedim. “Eğer lider bensem, pes etmeyeceğiz.”

Bastille şaşkın görünüyordu. Başını sallayarak onayladı. “Tamam. Ne yapıyoruz?”

Bir süre durup düşündüm. Bir yolu olmalıydı. *Bilgi, delikanlı. Büyükbaba Smedry’nin sesini duyar gibi oldum. Kılıçtan ve silah-tan üstündür...*

Kararlılıkla başımı kaldırdım. “Avustralya, benim ayak izlerimi geriye doğru takip edebilir misin?”

“Elbette,” dedi.

“Hadi o zaman.”

Avustralya’nın önderliğinde kafes gibi odalardan ve koridorlardan geçtik. Birkaç dakika içinde kütüphanenin zindan kısmından çıktık ve kitaplıkların olduğu kısma ulaştık. Yere bırakmış olduğum altın külçeleri, başladığımız yere döndüğümüzü kanıtlıyordu. Külçeleri Bastille’in çantasına koydum. Hayır, onları kullanmak

için harika bir planım olduğundan değil. Eğer buradan kurtulur-
sam, altınlarım olsun diye. (Farkında mısınız bilmiyorum ama al-
tınla bir sürü şey alınabiliyor.)

“Harika,” dedi Bastille. “İşte yine buradayız. Ey Yüce Lider,
seni sorgulamak gibi bir niyetim yok ama *buradayken de* kaybol-
muş durumdaydık zaten. Nereye gideceğimizi hâlâ bilmiyoruz.”

Cebimdeki Algı Merceklerini çıkarttım. Mercekleri takıp ki-
tap raflarına baktım. Gülümsedim.

“Neler oluyor?” diye sordu Bastille.

“Bu raflar şimdiye kadar yazılmış bütün kitapları barındırıyor,
öyle değil mi?”

“Küratörler öyle olduğunu iddia ediyor.”

“Öyleyse kitapları kronolojik olarak toplamışlardır. Yeni bir ki-
tap çıktığında kopyalayıp rafına yerleştiriyorlardır.”

“Yani?”

“Yani,” dedim. “Yeni kitaplar kütüphanenin dış kısımlarında-
dır. Kitaplar ne kadar eskiyse, merkeze o kadar yakınız demektir.
Kopyaladıkları ilk kitapları merkeze koymuşlardır.”

Bastille’in ağzı hafif aralandı ve durumu kavramasıyla birlikte
gözleri fal taşı gibi açıldı. “Alcatraz, bunu çok iyi akıl ettin!”

“Kafama aldığım darbeden herhalde,” dedim. Koridorun ileri-
sini işaret ettim. “Şu taraftan. Kitaplar o tarafa doğru ilerledikçe
eskiyor.”

Bastille ile Avustralya başlarını sallayıp onayladılar ve yola ko-
yulduk.

18

Neredeyse ikinci kitabın sonuna geldik. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır. Artık dünya hakkında daha bilgili olduğunuzdan hiç kuşkum yok.

Hatta bilinmesi gereken her şeyi öğrendiniz muhtemelen. Kütüphanecilerin gizli planından haberdarsınız ve benim yalancı olduğumu biliyorsunuz. İstedğim her şeyi başardım. Sanırım kitabı burada noktalayabilirim.

Okuduğunuz için teşekkürler.

Son.

BASKI HATALI SAYFA

BASKI HATALI SAYFA

Demek bu sonu yeterince beğenmediniz, öyle mi? Bugün biraz ısrarcı mıyız ne?

Tamam, tamam. Kitabı bitireceğim. İyi bir insan olduğumdan değil. Bastille öldüğünde yüzünüzün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlandığımdan. (Bunu unutmamıştınız, değil mi? İddiaya girerim ki yalan söylediğimi düşünüyorsunuz. Ama söylemiyorum. Bastille gerçekten ölecek. Göreceksiniz.)

Bastille ve Avustralya ile birlikte kütüphanenin koridorlarında koşarak ilerledik. Kitapların bulunduğu odaları geçip tomarların bulunduğu kısma ulaştık. Tomarlar da tarihlerine göre düzenlenmişti. Yaklaşmıştık. Hissedebiliyordum.

Bu beni endişelendiriyordu. Bastille'in annesi ölüyordu ve Kaz muhtemelen büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Kiliman'ın karşısında pek bir şansımız yoktu. Güç ve taktik bakımından bizden üstün olan bir düşmana doğru koşuyorduk.

Ne var ki diğerlerine durumun ne kadar kötü görüldüğünü açıklamanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum. "Gıkımı çıkartmamaya" kararlıyım. Bunun ne anlama geldiğini bilmesem bile.

"Tamam," dedim. "Bu yaratığı yenmek zorundayız. Elimizde ne gibi kaynaklar var?" Liderler böyle konuşurlardı herhalde.

"Çatlamış bir hançer," dedi Bastille. "Muhtemelen Buzsalan Merceklerden bir darbe daha almaya dayanamaz."

"Tel var," dedi Avustralya koşarken Bastille'in çantasını karıştırarak. "Ayrıca... birkaç tane de kek var. Ha, bir de botlar."

Harika, diye düşündüm. "Bende üç çift Mercek kaldı. Optik Mercekler; ki pek bir işe yaramazlar, çünkü Büyükbaba Smedry bana onları savunma amaçlı kullanmayı *hâlâ* öğretmedi. Algı Mercekleri var ve onlar bizi merkeze götürüyor zaten. Son olarak da Avustralya'daki İzci Mercekleri."

"Bir de mezarda bulduğun Mercek var," dedi Bastille.

"Ama ne yazık ki onu çalıştırmayı başaramadık."

Bastille başını sallayarak onayladı. “Ama iki Smedry ve iki Yetenek de var.”

“Doğru,” dedim. “Avustralya, senin Yeteneğinin devreye girmesi için uyuyakalman mı gerekiyor?”

“Tabii ki şapşal,” dedi Avustralya. “Uyuyakalmazsam, çirkin uyanamam ki!”

İçimi çektim.

“Uyuyakalmakta *çok* başarılıyım,” dedi Avustralya.

“Bu da bir şeydir,” diye homurdandım. Sonra kendime sövdüm. “Yani demek istediğim, marş marş ileri!”

Bastille yüzünü ekşitti.

“Fazla mı abartılı oldu?”

“Biraz,” dedi Bastille. “Ben...”

Elimi kaldırıncaya sustu. Küf kokan koridorda aniden durduk. Duvarlarda eski lambaların ışıkları titreşiyor, üç kişilik bir Küra-tör ekibi etrafımızda süzölmeye devam ederek bize kitap önermek için fırsat kolluyordu.

“Ne var?” diye sordu Bastille.

“Yaratığı hissedebiliyorum,” dedim. “En azından Merceklerini.”

“Öyleyse o da bizi mi hissedebiliyor?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Kâtibin Kemikleri’nin üyeleri Optikçi değiller. Kandan yapılmış Mercekler o yaratığı güçlü kılıyor olabilir ama bilgi avantajı bizim elimizde. Biz...”

Gözüme bir şey takılınca sustum.

“Alcatraz?” dedi Bastille ama benim dikkatim başka yerdeydi.

Önümüzdeki kemerin üzerinde kargacık burgacık bir yazı vardı. Sanki daha resim yapmayı bile öğrenmemiş bir çocuğun yazısı gibi. Bembeyaz bir ışıkla parlıyordu.

Bu ışık Algı Merceklerinden geliyordu. Yazı çok yeniydi ve en fazla birkaç günlüktü. Antik taşlarla ve koridordaki tomarlarla kıyaslandığında bembeyazdı.

“Alcatraz,” dedi Bastille. “Neler oluyor?”

“Bu Unutulmuş Dil,” dedim yazıyı işaret ederek.

“Ne?”

Bastille’in yazıyı görmesi zordu; benim yazıyı o kadar net görebilmemin sebebi Algı Mercekleriydi.

“Yakından bak,” dedim.

Bastille sonunda başını sallayarak onayladı. “Tamam, orada bir yazı görüyorum galiba. Ne olmuş?”

“Bu yazı yeni,” dedim. “Son birkaç gün içinde yazılmış. Yani bu gerçekten Unutulmuş Dil ise, bunu ancak Çevirmen Mercekleri takan biri yazmış olabilir.”

Bastille beni nihayet anladı. “Bu da demek oluyor ki...”

“Babam buradaymış.” Tekrar yazıya baktım. “Mercekleri verdiğim için, bana bıraktığı mesajı okuyamıyorum.”

Grup sessizliğe büründü.

Babamda geleceğe göz atmasını sağlayan Mercekler var. Kiliman ile savaşmama yardım etmek için bana bir mesaj bırakmış olabilir mi?

Sinirlerim bozulmuştu. Yazıyı okumanın hiçbir yolu yoktu. Babam geleceği görmüş *olsaydı*, Merceklerin bende olmayacağını bilmez miydi?

Hayır; Büyükbaba Smedry, Kâhin Merceklerinin güvenilmez olduğunu ve tutarsız bilgiler verdiğini söylemişti. Belki de babam Kiliman ile savaşacağını görmüştü ama Çevirmen Merceklerinin bende olmayacağını bilmiyordu.

Sırf emin olmak için Birinci Alcatraz’ın mezarında bulduğum Merceği denedim. Ne var ki o bir Çevirmen Merceği olmadığı için, yazıyı okumamı sağlamadı. İçimi çekerek Merceği kaldırdım.

Bilgi. Bende bilgi eksikti. Büyükbaba Smedry’nin söyleyip durduğu şeyi nihayet anlamaya başladım. Savaşı kazanan kişi ille de en büyük orduya ya da en iyi silahlara sahip olan kişi değildi; savaşçı kazanan, durumu en iyi kavrayan kişiydi.

“Alcatraz,” dedi Bastille. “Lütfen. Annem...”

Ona baktım. Bastille güçlüdür: Sertliği bazı kişilerinki gibi yapmacık değildir. Yine de onu birkaç kez gerçekten endişeli görmüştüm. Daima, sevdiği birileri tehlikeyle karşı karşıya kaldığı zamanlarda.

Draulin’in bu sadakati hak edip etmediğini bilmiyordum ama bir kızın annesine duyduğu sevgiyi sorgulayacak değildim.

“Doğru,” dedim. “Özür dilerim. Buraya sonra döneriz.”

Bastille başını sallayarak onayladı. “Önden keşif yapmamı ister misin?”

“Evet. Dikkatli ol. Kiliman’ın orada olduğunu hissedebiliyorum.”

Bastille’in başka uyarıya ihtiyacı yoktu. Avustralya’ya döndüm. “Ne kadar zamanda uyuyakalabilirsin?”

“Yaklaşık beş dakikada.”

“Hadi o zaman,” dedim.

“Kimi düşüneyim?” diye sordu. “Uyandığımda o kişiye benziyor olacağım.” Bu fikir yüzünü buruşturmasına yol açtı.

“Duruma göre değişir,” dedim. “Yeteneğin ne kadar esnek? Denediğin takdirde nelere dönüşebilirsin?”

“Bir keresinde rüyamda sıcak bir gün görmüştüm ve dondurma olarak uyanmıştım.”

İşte bu gerçekten şaşırtıcı, diye düşündüm. Demek ki Yetenek Kaz’ın zannettiğinden çok daha esnekti.

Bastille birkaç saniye sonra döndü. “Yaratık orada,” diye fısıldadı. “Haberleşme Merceği aracılığıyla biriyle konuşmaya çalışıyor ama kütüphane engel olduğu için pek başarılı olamadı. Sanırım sana ne yapacağı konusunda direktif almaya çalışıyor.”

“Annen?”

“Odanın kenarında bir yerde bağlı,” dedi Bastille. “Dış tarafında tomarlarla dolu raflar bulunan geniş ve yuvarlak bir odadalar. Alcatraz... Yaratık Kaz’ı da ele geçirmiş. O da annem gibi bağlıydı. Kaz hareket edemezse, Yeteneğini kullanamaz.”

“Annen nasıl görünüyor?” diye sordum.

Bastille’in yüzündeki ifade karardı. “O kadar uzaktan anlamak zordu ama iyileşmediğini görebiliyordum. Can Taşı hâlâ Kiliman’da olmalı.” Bastille hançerini kınından çıkarttı.

Yüzümü buruşturdum ve Avustralya’ya baktım.

“Kim gibi görünecektim?” diye sordu esneyerek. Hakkını vermek gerekirdi; daha şimdiden uykulu görünüyordu.

“Hançerini kaldır Bastille,” dedim. “Ona ihtiyacımız olmayacak.”

“Elimizdeki tek silah o!” dedi Bastille.

“Hayır, değil. Elimizde çok daha iyi bir şey var...”

* * *

Kitabı burada sonlandırmamı istemediğinizden emin misiniz? Sıradaki kısım pek önemli değil. Gerçekten.

Tamam, tamam.

Bastille ile birlikte odaya daldık. Oda Bastille’in tarif ettiği gibiydi; geniş ve yuvarlaktı, çatısı kubbeliydi ve dış tarafında toमारlarla dolu raflar vardı. Bu toमारların *eski* olduğunu anlamak için Algi Merceklerine ihtiyacım yoktu. Parçalanıp gitmemiş olmaları mucizeydi.

Odanın içinde dolaşan hayaletimsi Küratörlerden bazıları Kaz’ın ve Draulin’in kulağına ayartıcı kelimeler fısıldıyorlardı. Tutsaklar, Bastille ile birlikte odaya girdiğimiz kapının tam karşısında yerdelerdi. Kaz çok öfkeli, Draulin ise hasta ve halsiz görünüyordu.

Kiliman tutsakların yakınında bir yerde ayakta duruyordu ve Kristalya kılıcı da onun yanındaki antik bir okuma masasının üzerindeydi. Biz içeri girince Kiliman kafasını kaldırıp baktı ve yüzünde çok şaşkın bir ifade belirdi. Belli ki sorun bekliyorsa bile, benim paldır küldür odaya dalmamı beklemiyordu.

Açıkkası ben de biraz şaşkındım.

Kaz daha da çok debelenmeye başladı ve Küratörlerden biri uğursuzca süzülerek ona yaklaştı. Kiliman yarısı deriden, yarısı metalden meydana gelen çarpık suratıyla sırttı. Cam gözünün etrafındaki çarklar, cıvatalar ve vidalar döndü. Kiliman bir eline hemen Draulin'in kristal kılıcını aldı ve diğer eliyle de bir Mercek çıkarttı.

"Beni gelip seni alma zahmetinden kurtardığın için teşekkürler Smedry," dedi.

Kiliman'ın üzerine atıldık. Sanırım bu sahne, şimdiye dek içinde yer aldığım en saçma sahnelerden biriydi. Ergenlik çağına yeni girmiş iki çocuk, görünür hiçbir silah taşımadan, elinde devasa bir kılıç tutan iki metre boyunda yarı-insan bir Kütüphanecinin üzerine atılıyordu.

Ona aynı anda ulaştık –Bastille hızını beni geçmeyecek şekilde ayarladı– ve kalbimin güm güm çarpmaya başladığını hissettim.

Ben ne yapıyordum?

Kiliman kılıcını savurdu. Bana doğru elbette. Kendimi yere atıp yuvarlandım ve kılıcın kafamın üzerinden geçtiğini hissettim. O anda –Kiliman'ın dikkati dağılmışken– Bastille çantasındaki botlardan birini çıkartıp Kiliman'ın kafasına fırlattı.

Botun tabanı Kiliman'ın kafasına çarptı. Kanca Cam anında yaratığın sol gözündeki cama yapıştı. Botun ön ucu da Kiliman'ın normal gözünü örttüğü için, önünü neredeyse hiç göremiyordu.

Kütüphaneci bir an şaşkınlıktan donakaldı. Sanırım yüzüne kocaman büyümlü bir bot çarpan birinden beklenebilecek bir tepkiydi bu. Kiliman küfrederek yüzündeki botu çekip çıkartmaya çalıştı.

Ben ayağa kalktım. Bastille ikinci botu çıkartıp Kiliman'ın kemerindeki keseye fırlattı. Bot kesenin içindeki cama yapıştı ve Bastille bota bağlı olan tuzak telini hızla çekti.

Kese kemerden koptu ve Bastille bütün malzemeleri –teli, botu ve keseyi– kendine doğru çekti. Olta kamışı almaya parası yetmeyen garip bir balıkçı gibi görünüyordu. Bana gülümsedikten

sonra keseyi açtı ve bota yapışmış olan Can Taşı'nı gururla gösterdi.

Ardından malzemelerin hepsini bana attı. Botu yakalayıp camını devre dışı bıraktım. Kесе elime düştü. İçinde –Bastille'e fırlattığım– Can Taşı'nın dışında bir şey daha vardı. Bir Mercek.

Hevesle Merceği çıkarttım. Ne var ki Çevirmen Merceği değildi. Kiliman'ın bizi takip etmek için kullandığı İzci Merceğiydi.

Çevirmen Merceklerini sonra dert ederiz, diye düşündüm. Şimdi sırası değil.

Kiliman haykırarak bir elini botun içine soktu ve eliyle adım atarmış gibi yaparak botu çıkartmayı başardı. Kanca Cam çıktı ve Kiliman botu fırlatıp attı.

Yutkundum. Bunu bu kadar çabuk akıl edememesi gerekiyordu.

"İyi numara," dedi Kiliman kılıcını tekrar bana doğru savurarak. Güçlkle uzaklaştım ve çıkışa doğru koştum. Geriye doğru bakınca, Kiliman'ın Buzsalan Merceği kaldırdığını ve sırtıma atışlemeye hazırlandığını gördüm.

"Hey, Kiliman!" diye bağırdu biri ansızın. "Kurtuldum ve sana dil çıkartıyorum!"

Kiliman şaşkınlıkla döndü ve iplerden kurtulmuş olan Kaz'ın pişmiş kelle gibi sırtıttığını gördü. Kaz'ın yanında bir Küratör dolaşıyordu. Bu Küratörün bacakları vardı ve gitgide Avustralya'ya benzemeye başlıyordu, çünkü Avustralya'nın Yeteneğinin süresi dolmaya başlamıştı. Hayaletlerden biri gibi görünen Avustralya'yı, tutsakların iplerini çözmesi için önden göndermiştik.

Kiliman bir kere daha şaşkınlıktan donakaldı ve Bastille bu fırsattan faydalanarak annesinin Can Taşı'nı Kaz'a attı. Kaz, Can Taşı'nı yakaladıktan sonra hâlâ bağlı olan Draulin'in iplerinden birini tuttu. Avustralya da diğerini tuttu. Beraberce şövalyeyi çekerek koşmaya başladılar.

Kiliman öfkeyle haykırdı. Korkunç, yarı metalik bir ses çıktı. Kiliman Buzsalan Merceği çevirdi. Zaten parlamakta olan camdan mavi bir ışın çıktı.

Ne var ki Kaz ile diğerleri çoktan gitmişler, Kaz'ın Yeteneği sayesinde kütüphanenin derinliklerine kaybolmuşlardı.

"Smedry!" dedi Kiliman, kapı aralığına ulaştığım sırada tekrar bana doğru dönerek. "Peşini bırakmayacağım. Bugün elimden kaçmayı başarsan bile seni takip edeceğim. Benden *asla* kurtulamayacaksın!"

Duraksadım. Bastille'in çoktan kaçıp kurtulmuş olması gerekirdi. Ne var ki hâlâ odanın merkezinde, Can Taşı'nı Kaz'a attığı yerde duruyordu.

Kiliman'a bakıyordu. Kiliman yavaş yavaş onun varlığının farkına vardı ve döndü.

Koş Bastille! diye düşündüm.

Bastille koştu. *Kiliman'a doğru.*

"Hayır!" diye bağırdım.

Sonradan düşünecek vaktim olduğunda, Bastille'in bunu yapmasının sebebini anladım. Kiliman'ın yalan söylemediğini biliyordu. Kiliman bizi takip etmeye kararlıydı ve çok iyi bir avcıydı. Muhtemelen daha kütüphaneden çıkamadan bizi bulacaktı.

Ondan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Ki bu da onunla yüzleşmekti. Hemen o anda.

Ben o sırada bu mantığın farkında değildim. Bastille'in aptallık ettiğini düşünüyordum. Ne var ki ben daha da büyük bir aptallık yaptım.

Tekrar odaya daldım.

19

Hayat adil değil.

Eğer tahmin ettiğim gibi seçici bir okursanız (ne de olsa bu kitabı aldınız), bunu zaten anlamış olmalısınız. Hayatta adil olan çok az şey var.

Bazı insanların zengin, bazı insanların fakir olması adil değil. Hikâyenin en heyecanlı yerini devam ettireceğime, saçmalayıp durmam adil değil. İnsanların çoğu sıradanken, benim bu kadar yakışıklı olmam adil değil. *Diftong* kelimesinin kulağa harika gelmesi ama anlamının o kadar da harika olmaması adil değil.

Evet, hayat adil değil. Ama komik.

Yapabileceğiniz tek şey ona gülmek. Bazen sıkıcı koltuğunuzda oturup sıcak kakaonuzu yudumlamanız gerekir. Bazen yerdeki bir çukurdan uçarak çıkmanız ve arkadaşınızın annesini tutsak alan yarı-metal bir canavarla savaşmanız gerekir. Bazen de yeşil bir hamster gibi giyinmeniz ve insanlar size nar atarken dans etmeniz gerekir.

Hiç sormayın.

Bence bu kitaptan alınması gereken iki ders var. Bir sonraki bölümde ikincisinden uzun uzun bahsedeceğim ama birincisi –ve belki de daha ilginç olanı– şu: Lütfen gülmeyi unutmayın. Gülmek size iyi gelir. (Ayrıca gülerken sizi narla vurmam daha kolay olur.)

İyi şeyler olduğunda gülün. Kötü şeyler olduğunda gülün. Hayat çok sıkıcı olduğunda ve onunla ilgili eğlenceli tek bir şey bile bulamadığınızda gülün.

Kitaplar biterken gülün. Mutlu sonla bitmeseler bile.

Planımızda böyle bir şey yoktu, diye düşündüm tekrar odanın içine koşarken. *Eğer insanlar uymayacaksa, plan yapmanın ne anlamı var?*

Kiliman, Buzsalan Merceği çalıştırıp Bastille'e doğrulttu. Bastille çantasını bırakıp hançerini çekerek buz ısınını kesti. Hançer parçalandı ve Bastille'in eli morardı. Ne var ki Bastille ışınlı Kiliman'ın yanına ulaşmasına yetecek bir süre boyunca engellemeyi başarmıştı ve yaratığın karnına sıkı bir darbe geçirdi.

Kiliman acıyla haykırdı ve geriye doğru sendeledi. Sinirlenerek kılıcını Bastille'e doğru indirdi. Bastille bir şekilde kaçmayı başardı ve kılıç sert bir sesle yere çarptı.

Bastille çok hızlı! diye düşündüm. Çoktan Kiliman'ın yanına geçmiş olan Bastille, onun kaburgalarına sert bir tekme savurdu. Kiliman bu darbeden hoşlanmış gibi görünmüyorsa da, normal bir insanın vereceğini düşündüğüm tepkiyi vermiyordu. O kısmen Canlandırılmıştı ve sıradan silahlarla öldürülemezdi. Bu ancak bir Optikçinin başarabileceği bir işti.

Ben yaklaşırken, Kiliman döndü ve Bastille'e omuz attı. Darbe Bastille'i geriye savurup yere devirdi ve Kiliman gülererek Buzsalan Merceği kaldırıp ona doğrulttu.

"Hayır!" diye bağırdım. Ne var ki elimde sadece Kanca Camlı bot vardı. Botu fırlattım.

Mercek parlamaya başladı. Ancak ben hayatımda bir kez olsun iyi nişan almayı başarmıştım ve bot Merceğe isabet ederek yerine kilitlendi. Mercek çalışınca, botun etrafında kalın bir buz tabakası oluştu ve botu aşağı çekti... ama aynı zamanda botun içini de doldurduğu için, botun içine erişip onu etkisiz hâle getirmeyi imkânsız kıldı.

Kiliman küfrederek elini silkeledi. O sırada ben bota bağlı olan tuzak telinin hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Buzsalan Merceği kendime çekmeyi başarabileceğimi düşünerek tele asıldım.

Kiliman'ın da teli çekebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Üstelik o benden *çok* daha güçlüydü. Çekişi telin elime batmasına ve ayaklarımın yerden kesilmesine neden oldu. Haykırarak yere çarptım ve Yeteneğim devreye girerek, Kiliman beni daha fazla kendine çekmeden teli kırdı. Sersemlemiş bir hâlde kafamı kaldırıp baktım; hâlâ elime dolanmış üç metre tel vardı.

Kiliman elini donmuş olan Mercek-bot karışımından kurtardı ve ikisini de fırlatıp attı. Bastille ayağa kalktı. *Ejdergemi* yere çarptığında kırılan ceket olmanın, normal bir insandan daha fazla darbeye dayanamazdı ve Kiliman metal omzuyla ona sert bir darbe vurmuştu. Yürüebilmesi bile mucizeydi.

Kiliman kristal kılıcı iki eliyle kaldırdı ve bize gülümsedi. Kendini hiç de tehdit altında hissetmediği belliydi; ancak bu tavrı Bastille'i daha da kararlı kıldı. Bağırarak uyarmama rağmen, Bastille bir kere daha canavarın üzerine atıldı.

Bir de Smedrylere deli diyor! diye düşündüm öfkeyle. Ayağa kalktım. Kiliman kılıcını Bastille'e savurmak için kaldırırken, elimi yere geçirip Kırmızı Yeteneğimi serbest bıraktım.

Yer çatladı. Taşlar parçalanırken ve yerin bazı kısımları un ufak olurken kulakları sağır eden müthiş bir ses çıktı. Kiliman aylak bir tavırla kenara çekildi ve metal kaşını kaldırarak arkasında açılan boşluğa baktı.

"Bunun ne işe yaramasını bekliyordun?" diye sordu bana bakarak.

"Seni tökezletmesini bekliyordum," dedim. "Ama dikkat dağıtması da işe yarar."

Bastille tam o anda ilerlemeye başlayan yaratığa bir çelme taktı.

Kiliman haykırarak yere düştü ve Kristalya kılıcı elinden kaydı. Yaratık yere çarpınca cebinden fırlayan bir şey yerde sekmeye başladı.

Çevirmen Mercekleri.

Bağırarak Mercıklere doğru atıldım. Bastille'in inleyerek Kristalya kılıcını kaptığını duydum. Ne var ki Kiliman çok güçlüydü. Metal eliyle Bastille'in ayağını yakalayarak onu kenara doğru fırlattı ve kılıcı düşürmesine yol açtı.

Bastille korkunç bir gümbürtüyle duvara çarptı. Endişeyle döndüm.

Bastille yere yığılmıştı. Sersemlemiş görünüyordu. Alnındaki kesik kanıyordu ve buz ışınından dolayı elinde oluşan morluk geçmemişti. Ağırlığını sağ tarafına verip yüzünü buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. *Gerçekten* kötü görünüyordu.

Kiliman ayağa kalkarak Kristalya kılıcını aldı. Kendine gelmek istercesine başını salladı ve normal eliyle başka bir Mercek çıkarttı. Boşlukfırtınası Merceği: Bir şeyleri ona doğru çeken Mercek.

Merceği Bastille'e doğrulttu. Bastille yerden ona doğru kaymaya başlarken inledi; ayağa bile kalkamıyordu. Kiliman kılıcı kaldırdı.

Ben yerden seke seke ilerleyerek tomarlarla dolu duvarlardan birinin yanında durmuş olan Çevirmen Merceklerine doğru atıldım. Çömelip Mercekleri çabucak aldım.

"Ha!" dedi Kiliman. "Ben arkadaşını öldürürken bile Merceklerin peşindesin. Bir de Smedrylerin cesur ve onurlu kişiler olduğu söylenirdi. Gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığınızda, yüce ideallerinize ne olduğunu gördük!"

Bir süre çöelmeye devam ettim; sırtım Kiliman'a dönüktü ve Çevirmen Mercekleri elimdeydi. Kiliman'ın onları almasına göz yumamayacağımı biliyordum. Kendimi ya da Bastille'i kurtarmak için bile olsa...

Arkama göz attım. Bastille, Kiliman'ın önünde duruyordu. Gözleri kapalıydı ve solukları zayıftı. Kiliman onu öldürmek için annesinin kılıcını kaldırdı.

Sizi uyarıp durduğum kısım buydu işte. Hoşunuza gitmeyeceğini bildiğim kısım. Üzgünüm.

Odanın çıkışına doğru koştum.

Kiliman daha da yüksek sesle güldü. "Biliyordum!"

O anda tökezledim. Sendeleyerek yüzüstü yere kapaklandım ve Çevirmen Mercekleri ellerimden kayarak taş zemine çarptı. Sekerek benden uzaklaştı. "Hayır!" diye bağırdım.

"Aha!" dedi Kiliman. Boşlukfirtinası Merceğini yerdeki Çevirmen Merceklerine doğru döndürdü. Mercekler yerden havalandı onlara doğru uçtu. Merceklerin gitmesini izledim ve zafer sarhoşluğu içindeki Kiliman'ın -birisi insan gözü, diğeri cam olan- gözlerine baktım.

Ardından gülümsedim. Sanırım Kiliman işte o zaman havadan kendisine doğru uçan Çevirmen Merceklerinin çerçevesine bağlı olan tuzak telini fark etti.

İnce tel neredeyse görünmezdi. Çerçeveden, odanın karşı tarafındaki bir yere doğru uzanıyordu. Daha bir dakika önce çömelmekte olduğum yere.

Telin diğer ucunu tomarlardan birine bağlamış olduğum yere.

Kiliman Mercekleri yakaladı. Tuzak teli gerildi. Tomar raftan çıkarak yere düştü.

Kiliman'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. Çevirmen Mercekleri önünde bir yere düştü.

Küratörler anında Kiliman'ın etrafını kuşattı. "Kitap aldın!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Hayır!" dedi Kiliman geri çekilerek. "Bu bir kazaydı!"

"Kontrat imzalamadın," dedi bir diğeri sırtarak. "Ama kitap aldın."

"Ruhun bizim oldu."

"HAYIR!"

Kiliman'ın sesindeki ıstırap içimi ürpertti. Kiliman öfkeyle bana uzandı ama artık çok geçti. Ayaklarından alevler yükselmeye başladı. Alevler etrafını sarınca, Kiliman bir kere daha haykırdı.

"Kaybedeceksin Smedry! Kütüphaneciler kanını akıtacak! Su-

nağa akıtılan kanından yapılan Mercekler, krallıklarını yok etmek, sevdiklerini perişan etmek ve seni destekleyenleri köleleştirmek için kullanılacak. Beni yenmiş olabilirsin ama *kaybedeceksin!*"

Ürperdim. Alevler Kiliman'ı yutarken, parlak ışıktan korunmak için gözlerimi örtmek zorunda kaldım.

Derken her şey bitti. Gözlerimi kırptırdım ve Kiliman'ın durduğu yerde yeni bir Küratörün –kafatası yarım olan bir Küratörün– durduğunu gördüm. Yerde ıskartaya çıkmış vidalar, cıvatalar, çarklar ve yaylar vardı.

Kafatası yarım olan Küratör odanın kenarına süzülerek raftan çıkmış olan tomarı dikkatle yerine koydu. Onu görmezden geldim; düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı.

"Bastille!" dedim ona doğru koşarak. Dudaklarında kan vardı ve yara bere içindeydi. Yanına çömeldim.

Bastille hafifçe inledi. Yutkundum.

"Tuzak teliyle yaptığın numara iyiydi," diye fısıldadı.

"Teşekkürler."

Bastille öksürdü ve ağzından kan geldi.

İlk kumlar aşkına, diye düşündüm içimi ansızın kaplayan bir korkuyla. *Hayır. Olamaz!*

"Bastille, ben..." Gözlerime birdenbire yaşlar doldu. "Yeterince hızlı ve kurnaz hareket edemedim. Üzgünüm."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Gözlerimi kırptırdım. "Yani çok kötü görünüyorsun ve..."

"Çeneni kapat da ayağa kalkmama yardım et," dedi Bastille doğrulmaya çalışarak.

Ona bakakaldım.

"Ne var?" dedi. "Öldüğüm falan yok. Sadece birkaç kaburgam kırıldı ve dilimi ısırıldı. Cam Kırıkları Smedry, hep böyle melodramatik olmak zorunda mısın?"

Bastille bunları söyledikten sonra gerinip yüzünü buruşturdu ve yerdeki Kristalya kılıcını almak için eğildi.

Ben rahatlayarak ve biraz da kendimi aptal gibi hissederek ayağa kalktım. Çevirmen Merceklerini tuzak telinden dikkatle çözdüm ve cebime koydum. Draulin'i ve Avustralya'yı güvenli bir yere götürüp gelmiş olan Kaz'ın gizlice odaya göz attığını görebiliyordum. Beni ve Bastille'i görünce gülümseyip içeri koştu.

"Alcatraz, hayatta olduğuna inanamıyorum evlat!"

"Biliyorum," dedim. "İkimizden birinin öleceğinden emindim. Biliyor musun, bir gün anılarımı yazarsam bu kısım çok sıkıcı olacak, çünkü hiç kimse ölüp de anlatıya renk katmadı."

Bastille homurdanarak bize katıldı. "Gerçekten çok etkileyici Smedry."

"Planı uygulamayı bırakan sendin," dedim.

"Ne? Kiliman senden daha hızlıydı. Koşarken peşinden gelmesini nasıl önlemeyi planlıyordun?"

"Ben... emin değilim," dedim.

Kaz güldü. "Kiliman'a ne oldu?"

Kafatası yarım olan Küratörü işaret ettim. "Ruhunu bulmaya çalışıyor," dedim. "Artık tek görevi bu kitapları korumak. *Ruhanî* hayat tarzını sevecektir muhtemelen."

"Ona vurabilir miyim?" diye sordu Bastille bıkkın bir sesle.

Gülümsedim ve yerde bir şey olduğunu fark ettim. Sarı renkli tek bir Mercek. Merceği elime aldım.

"O ne?"

"İzci Merceği," dedim. "Kiliman'm. Draulin'in Can Taşı ile birlikte kesede idi."

"Annem nasıl?" diye sordu Bastille.

"İyiyim," dedi Draulin. Arkamıza dönüp bakınca, onun şaşkın Avustralya ile birlikte kapı aralığında durduğunu gördük.

"İyi" yanıltıcı bir kelimeydi. Draulin hâlâ solgun görünüyordu; uzun zamandır hasta olan biri gibi. Yine de içeri girip yanımıza gelirken adımları sağladı.

“Lord Smedry,” dedi diz çökerek. “Sizi hayal kırıklığına uğrattım.”

“Saçmalığın daniskası.”

“Kâtibin Kemikleri’nin üyesi beni tutsak aldı,” dedi. “Tuzağa düşmüştüm ve elim kolum bağlıydı. Beni ele geçirmekte hiç zorlanmadı. Birliğimi utandırdım.”

Gözlerimi devirdim. “Biz de Küratörlerin tuzaklarına düştük. Kiliman bizi bulmadan o tuzaklardan kurtulacak kadar şanslıydık sadece.”

Draulin başını eğmeye devam ediyordu. Ensesinde parlayan bir kristal gördüm; Can Taşı yerine konulmuştu.

“Ayağa kalk ve özür dilemeyi bırak,” dedim. “Ciddiyim. Sen gayet iyiydin. Kiliman ile mücadele etmemizi zorunlu kıldın ve o mücadeleyi kazandık. Dolayısıyla kendini o zaferin bir parçası gibi hissedebilirsin.”

Draulin ayağa kalktı ama memnun görünmüyordu. Geleneksel rahat duruşuna geçerek gözlerini karşıya dikti. “Nasıl isterseniz Lord Smedry.”

“Anne,” dedi Bastille.

Draulin gözlerini aşağı indirdi.

“Kılıcın,” dedi Bastille, Kristalya kılıcını ona uzatarak.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Nedense Bastille’in kılıcı kendine saklayacağını sanmıştım.

Draulin bir an tereddüt ettikten sonra kılıcı aldı. “Teşekkürler,” dedi ve kılıcı kınına koydu. “Şimdiki planınız nedir Lord Smedry?”

“Ben... henüz emin değilim,” dedim.

“Öyleyse ben bu odayı koruyayım.” Draulin önümde eğildikten sonra nöbet tutmak için girişe gitti. Bastille de diğer girişe doğru ilerledi ama onu kolundan tutup yakaladım.

“O kadının senden af dilemesi gerekirdi.”

“Neden?” diye sordu Bastille.

“Kılıcını kaybettiğin için başın o kadar derde girdi,” dedim.
“Ama Draulin de daha iyisini yapamadı, öyle değil mi?”

“Ama o kılıcını geri aldı.”

“Yani?”

“Yani kılıcı kırmadı.”

“Bizim sayemizde.”

“Hayır,” dedi Bastille. “*Senin* sayende Alcatraz. Kiliman beni mağlup etti; tıpkı şehir merkezindeki kütüphanedeki Canlandırılmış gibi. İkisinde de beni kurtarmak zorunda kaldın.”

“Ben...”

Bastille elimi dikkatle kolundan çekti. “Yaptıkların için sana teşekkür borçluyum Smedry. Gerçekten. Sen olmasan kaç kere ölmüştüm.”

Bunları söyledikten sonra uzaklaştı. Daha önce hiç bu kadar hüznü bir teşekkür duymamıştım.

Durum o kadar kolay düzelmeyecek, diye düşündüm. Bastille hâlâ başarısız olduğunu düşünüyor.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyız.

“Onu yok edecek misin evlat?” diye sordu Kaz.

Kiliman’ın İzci Merceğinin hâlâ elimde olduğunu fark ettim.

“Tam bir Kara Optikçilik ürünü,” dedi Kaz çenesini ovarak.
“Kanla yapılmış Mercekler baş belasıdır.”

“Öyleyse yok *etmeliyiz*,” dedim. “En azından ne yapacağını bilen birine teslim etmeliyiz. Ben...”

Cümlemleri yarım bıraktım. (Anlaşıldığı üzere.)

“Ne oldu?” diye sordu Kaz.

Cevap vermedim. İzci Merceği aracılığıyla bir şey yakalamıştım. Merceği gözüme yaklaştırdım ve yerde ayak izleri görünce şaşırdım. Yerde bir sürü ayak izi vardı elbette. Benim, Bastille’in ve hatta Kiliman’ın. Kiliman’ın izleri çabuk kayboluyordu, çünkü onu iyi tanı mıyordum. Ancak daha da önemlisi, çok belirgin üç

ayrı ayak izi görüyordum. Hepsi de odanın karşı tarafındaki küçük bir kapıya uzanıyordu.

Bu izlerden biri büyükbabama aitti. Sarımsı siyah olanlar ise annemindi. Işıl ışıl parlayan kırmızı-beyaz izler hiç kuşkusuz babamındı. İzlerin hepsi kapıdan içeri uzanıyordu ama geri çıkış izleri yoktu.

“Hey,” dedim en yakın Küratöre dönerek. “O kapının arkasında ne var?”

“Küratöre dönüşenlerin eşyalarını orada tutarız,” dedi yaratık kulak tırmalayıcı bir sesle. Gerçekten de Küratörlerden bazılarının Kiliman’ın dönüşümünden geriye kalanları topladığını gördüm.

İzci Merceğini indirdim. “Hadi gelin,” dedim diğerlerine. “Buraya neden geldiğimizi unutuyorduk neredeyse.”

“Neden gelmiştik?” diye sordu Kaz.

Kapıyı işaret ettim. “O kapının arkasında ne olduğunu görmek için.”

Hangukmal malhagi mashipshio.

Beklentiler. Varoluşun en önemli öğelerindendir. (Ki bu komik bir durum, çünkü soyut kavramlar oldukları için, aslında “var olmadıklarını” öne sürebilirsiniz.)

Beklentiler yaptığımız her şeyi, deneyimlediğimiz her şeyi ve söylediğimiz her şeyi etkiler. Sabahları okula ya da işe gideriz, çünkü bunun bize faydalı olmasını bekleriz. (Ya da en azından, gitmediğimiz takdirde başımızın derde girmesini bekleriz.)

Beklentilere dayalı dostluklar kurarız. Dostlarımızın belirli bir şekilde hareket etmesini bekleriz ve biz de onların beklentilerine göre hareket ederiz. Hatta sabahları kalkmamız bile güneşin doğmasını, dünyanın dönmeye devam etmesini ve ayakkabılarımızın tıpkı önceki günkü gibi ayağımıza olmasını beklediğimizi gösterir.

İnsanlar beklentilerini altüst ettiğinizde gerçekten sorun yaşarlar. Mesela bu bölüme Korece bir cümleyle başlamamı beklemiyordunuz büyük bir ihtimalle. Gerçi tavşan-bazuka hikâyesinden sonra, bu kitaba dair beklentilerinizi koruyabileceğinize inanmak zor.

Zaten mesele de bu dostlarım.

Bu kitabı okuyanların yarısı Suskun Diyarlar’da yaşıyor. Bir zamanlar ben de Suskun Diyarlar’da yaşıyordum ve hepinizin anlattıklarına inandığınızı varsayacak kadar saf değilim. Muhtemelen ilk

kitabımı okudunuz ve eğlenceli olduğunu düşündünüz. Bu kitabı, içinde yazanlara inandığınız için değil, yine eğlenceli bir hikâye *beklediğiniz* için okuyorsunuz.

Biz beklentilerimize güveniriz. Suskun Diyarlıların çoğunun Özgür Krallıklar'a ve Kütüphanecilerin gizli planına inanmakta zorlanmasının sebebi işte budur. İnsan uyanıp da tarih, coğrafya ve politika hakkında bildiği her şeyin yanlış olduğunu öğrenmeyi *beklemez*.

Bazı şeyleri kitaba dâhil etmemin sebebini artık anlamaya başlamış olabilirsiniz belki. Bazukalı tavşanlar, tamir edilen gemiler (ileride bu konudan daha detaylı bahsedeceğiz), rakamlardan oluşan yüzler, kısa boylu insanlardan dünyaya bakış açımıza dair görüşler ve ayakkabılar ile balıklara dair bir ders. Bu örneklerin hepsi açık görüşlü olmanız gerektiğini kanıtlamaya çalışıyor. Çünkü inandığınız her şey doğru değildir ve olmasını beklediğiniz her şey de olmaz.

Belki bu kitap size hiçbir anlam ifade etmez. Belki şeytani Küratörler ve büyü Merccekler ile ilgili hikâyemin okunduktan sonra hemen unutulacak saçmalıklardan ibaret olduğunu düşünürsünüz. Belki bu hikâye uzaklardaki –ve hatta belki de gerçek bile olmayan– insanları ele aldığı için, sizinle bir ilgisi olmadığını varsayarsınız.

Umarım öyle yapmazsınız. Çünkü benim de beklentilerim var ve bu beklentiler kulağıma anlayacağınızı fısıldıyorlar.

Kapının arkasında uzun bir koridorla karşılaştık. Bu koridorun sonunda başka bir kapı ve o kapının arkasında da küçük bir oda vardı.

Odada yalnızca bir kişi vardı. Tozlu bir sandığın üzerine oturmuş, dalgın gözlerle yere bakıyordu. İçeride kilitli kalmış değildi. Sadece oturmuş düşünüyordu.

Ve ağlıyordu.

“Büyükbaba Smedry?” dedim.

Kralların ve hükümdarların dostu Leavenworth Smedry, Optikçi Dramatus, başını kaldırıp baktı. Onu son görüşümün üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama daha uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Kederli gözlerle bana gülümsedi.

“Alcatraz, evladım,” dedi. “Beni *gerçekten* takip ettin demek!”

Koşup ona sarıldım. Kaz ile Avustralya benim peşimden içeri girdi, Bastille ile Draulin ise kapının kenarlarına konuşlandı.

“Merhaba baba,” dedi Kaz elini kaldırarak.

“Kazan!” dedi Büyükbaba Smedry. “Vay, vay. Yeğenin aklını çelmekle meşguldün herhalde, değil mi?”

Kaz omuzlarını silkti. “Birinin yapması lazım.”

Büyükbaba Smedry gülümsedi ama o ifadesinde bile... kederli bir şeyler vardı. Her zamanki gibi hayat dolu değildi. Kulaklarının arkasındaki saç tutamları bile eskisi kadar havai değildi.

“Büyükbaba, neyin var?” diye sordum.

“Bir şeyim yok evlat,” dedi elini omzuma atarak. “Benim... yas tutmayı artık bırakmış olmam gerekirdi aslında. Yani baban on üç senedir yok! Ben bunca yıldır umudumu korudum. Onu burada bulacağımızdan emindim. Anlaşılan çok geç kalmışım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Sana göstermedim, değil mi?” Bana bir not uzattı. “Bunu odada buldum. Görünen o ki annen çoktan buraya gelip Attica’nın eşyalarını almış. Shasta akıllı bir kadın. Yeteneğim araya girmediğinde bile benden bir adım önde oluyor. Biz daha gelmeden kütüphaneye girip çıkmış. Ama arkasında bu notu bırakmış. Neden acaba?”

Başımı eğerek notu okudum.

İhtiyar, yazıyordu.

Attica’nın İskenderiye Kütüphanesi’ne geldiğini bildiren mektubumu aldığını tahmin ediyorum. İkimizin de onun aptalca bir şey yapmasını önlemek için çok geç kaldığımızı fark etmişsindir muhtemelen. Attica her zaman aptalın tekiydi zaten.

Rukunu vindiğini kesin olarak biliyorum ama sebebini çözemedim. Kahrolasica Kûratörler faydalı hiçbir şey anlatmıyorlar. Attica'nın eşyalarını aldım. Sen ne söylersen söyle, karısı olarak bu benim hakkım.

Benden hoşlanmadığını biliyorum. Bu his karşılıklı. Ama Attica'nın ölümüne üzüldüm. Böyle aptalca ölmemesi gerekirdi.

Kütüphaneciler artık sizi mağlup etmek için gerekli araçlara sahip. Anlaşmaya varamamamız yazık oldu. Attica konusunda bana inanıp inanmamam umurumda değil. Bu notu bırakmam gerektiğini düşündüm. Ona bu kadarını borçluyum.

Skasta Smedry

Büyük bir hayal kırıklığıyla nottan başımı kaldırıp baktım.

Büyükbaba Smedry'nin gözlerinde hâlâ yaşlar vardı ve bana bakmıyordu. Dalgın gözleri duvara kenetlenmişti. "Evet, uzun süre önce yas tutmam gerekirdi. Anlaşılan geç kaldım. Hem de çok geç..."

Kaz omzumun üzerinden notu okudu. "Yok daha neler!" dedi notu işaret ederek. "Burada yazanlara inanmıyoruz herhalde, değil mi? Shasta bir Kütüphaneci! Yalancı bir hain!"

"Yalan söylemiyor Kazan," dedi Büyükbaba Smedry. "En azından ağabeyin hakkında. Kûratörler bunu doğruladılar ve onlar yalan söyleyemezler. Attica onlardan biri olmuş."

Hiç kimse Büyükbaba Smedry'nin iddiasına karşı çıkmadı. Gerçek buydu. Ben bunu hissedebiliyordum. Hatta İzci Mercikleri sayesinde, babamın ayak izlerinin bittiği yeri bile görebiliyordum. Annemin ayak izleri ise başka bir kapıdan çıkıp gittiğini gösteriyordu.

Yeteneğim hayal kırıklığımı sezince, yer ayaklarımın altında çatırdamaya başladı ve bir şeyleri ezdiğimi hissettim. Bunca yolu geri çevrilmek için mi gelmiştik? Neden? Babam neden bu kadar aptalca bir şey yapmıştı?

Kaz elini Büyükbaba Smedry'nin omzuna koyup, "Attica fazla meraklıydı," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun sonunun kötü olacağını söylemiştim."

Büyükbaba Smedry başını sallayarak onayladı. "Her zaman istediği bilgilere kavuştu artık. Hiç durmadan kitap okuyup, istediği her şeyi öğrenebilir."

Büyükbaba Smedry bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Biz de ona katıldık ve koridordan çıktık. Ana odadan geçip ilerideki kitap raflarına doğru yürürken, peşimizde –hiç kuşkusuz– son dakikada bir hata yapıp da ruhumuzu kaybetmemizi ümit eden Küratörler vardı.

İçimi çektim ve dönüp babamın hayatına son verdiği yere son bir kez baktım. Kapının üzerinde o kargacık burgacık yazıyı gördüm. Taşın üzerine kazınmış olan yazıyı. Kaşlarımı çattım ve Çevirmen Merceklerini taktım. Mesaj yalındı; sadece bir cümleydi.

Ben aptal değilim.

Gözlerimi kırpıstırdım. Büyükbaba Smedry ile Kaz alçak bir sesle babamdan ve akılsızlığından bahsediyorlardı.

Ben aptal değilim.

İnsan ne uğruna ruhundan vazgeçerdi? Sınırsız bilgi için ruhundan vazgeçmeye değer miydi gerçekten? Kullanamayacağın bilgi için? Paylaşamayacağın bilgi için?

Tabii eğer...

Birdenbire durarak diğerlerinin de durmasına yol açtım. Küratörlerden birine baktım. "Kütüphanedeyken bir şey yazarsan ne olur?"

Yaratık şaşkın görünüyordu. "Yazıyı senden alıp kopyalarız. Bir saat sonra kopyayı sana iade ederiz."

"Peki ya tam ruhumu vermeden önce bir şey yazarsam?" diye sordum. "Kopya geldiğinde Küratör olmuşsan?"

Küratör gözlerini kaçırdı.

“Yalan söyleyemezsin!” dedim parmağımı ona doğrultarak.

“Konuşmamayı tercih edebilirim.”

“Eşya iade etmek zorundaysan, konuşmamayı tercih edemezsin,” dedim parmağımı ona doğrultmaya devam ederek. “Eğer babam ruhunu vermeden önce bir şey yazdıysa ve bunu talep etmek annemin aklına gelmediyse, yazıyı anneme vermeniz gerekmezdi. Ne var ki ben talep ettiğim takdirde, vermek *zorundasınız*. Talep ediyorum. Yazıyı verin.”

Küratör tısladı. Derken etrafımızdaki bütün Küratörler tısladı. Ben de onlara tısladım.

Ben... bunu neden yaptığımı bilmiyorum.

Sonunda Küratörlerden biri saydam elinde bir kâğıtla öne çıktı. “Bu sizin kitaplarınızdan birini almak sayılmaz, değil mi?” diye sordum tereddütle.

“Bu bizim değil,” dedi Küratör kâğıdı ayaklarımın dibine atarak.

Diğerleri etrafımda şaşkınlıkla dikilirken, kâğıdı alıp okudum. Beklediğim gibi değildi.

Çok basit, yazıyordu.

Küratörler de dünyadaki pek çok şey gibi belinli kanunlara tabiler. Bu kanunlar tuhaf ama güçlü.

İşin püf noktası, kontratı imzaladığında ruhuna sahip olmak. Dolayısıyla ruhumu oğlum Alcatraz Smedry'ye veriyorum. Bu imzayla ruhumu ona devrediyorum. Ruhumun gerçek sahibi odur.

Başımı kaldırıp baktım.

“Ne oldu evlat?” diye sordu Büyükbaba Smedry.

“Eğer ruhunu belirli bir kitap için değil de, kütüphanedeki bütün kitaplara erişmek istediğin için verecek olsaydın, ne yapardın büyükbaba? Hangi kitabı isterdin?”

Büyükbaba Smedry omuzlarını silkti. “Bulanık Bulutlar! Ben ne bileyim evlat! Eğer kütüphanedeki diğer kitapları okumak için ruhunu veriyorsan, ilk hangi kitabı seçtiğin fark etmez, öyle değil mi?”

“Eder aslında,” diye fısıldadım. “Kütüphane insanların sahip olduğu bütün bilgileri içeriyor.”

“Yani?” diye sordu Bastille.

“Yani, bütün soruların cevabını içeriyor. *Ben* şahsen hangi kitabı isterdim biliyorum.” Gözlerimi Küratörlere diktim. “Ruhumu Küratörlere verdikten sonra nasıl geri alacağımı açıklayan kitabı isterdim!”

Bir an sessizlik oldu. Küratörler ansızın süzülerek uzaklaşmaya başladılar.

“Küratörler!” diye bağırdım. “Bu not Attica Smedry’nin ruhunu bana devrediyor! Siz onun ruhunu kanunsuzca aldınız ve ben onu geri vermenizi talep ediyorum!”

Yaratıklar donakaldılar ve umutsuz çığlıklar atmaya başladılar.

İçlerinden biri ansızın dönüp kapüşonunu indirdi. Gözlerindeki alevler söndü ve gözleri normal insan gözlerine dönüştü. Kafatası şekillenince, şahin suratlı ve asil görünümlü bir adam ortaya çıktı.

Adamın çıkarıp attığı pelerininin altında bir smokin vardı. “Aha!” dedi adam. “Çözümü bulacağımı *biliyordum* oğlum!” Dönüp parmağını Küratörlere dikti. “Kitaplarınızın altını üstüne getirmeme izin verdiğiniz süre için teşekkürler ihtiyar hortlaklar! Sizi yendim. Yeneceğimi söylemiştim.”

“Vay canına,” dedi Büyükbaba Smedry gülümseyerek. “Artık onu hiç susturamayız. Ne de olsa ölüp geri geldi.”

“Öyleyse bu o mu?” diye sordum. “Benim... babam mı?”

“Evet,” dedi Büyükbaba Smedry. “Ta kendisi. Ha! Tahmin etmem gerekirdi. Eğer dünyada ruhunu kaybedip geri bulacak bir kişi varsa, o da Attica’dır!”

“Baba, Kaz!” dedi Attica kollarını onların omuzlarına dolayarak. “Yapacağımız işler var! Özgür Krallıklar büyük bir tehlike altında! Eşyalarımı aldınız mı?”

“Aslına bakarsan, eşyalarını karın almış,” dedim.

Attica olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı. Daha önce benimle konuşmuş olmasına rağmen, beni ilk kez görüyor gibiydi. “Öyle mi?” dedi. “Çevirmen Merceklerim onda mı yani?”

“Öyle olduğunu tahmin ediyoruz oğlum,” dedi Büyükbaba Smedry.

“Peki o zaman, yapacak *daha da çok* işimiz var demek ki!” Babam bunu söyledikten sonra uzun adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Herkesin hemen peşinden gelmesini beklermiş gibi yürüyordu.

Arkasından bakakaldım. Bastille ile Kaz durup bana baktılar.

“Beklediğin gibi değil mi?” diye sordu Bastille.

Omuzlarımı silktim. Babamla ilk kez karşılaşşıyordum ve bana şöyle bir bakıp geçmişti.

“Sadece biraz şaşkındır eminim,” dedi Bastille. “Hayalet olarak geçirdiği süre onu biraz sersemletmiştir.”

“Evet,” dedim. “Öyledir eminim.”

Kaz elini omzuma attı. “Canını sıkma Al! Sevinmeyi hak ettik!”

Gülümsedim; Kaz’ın neşesi bulaşıcıydı. “Haklısın sanırım.” Yürümeye başladığımızda adımlarım eskisinden daha canlıydı. Kaz haklıydı. Tamam, her şey mükemmel değildi ama babamı kurtarmayı *başarmıştık*. Kütüphaneye gelmenin en doğru tercih olduğu ortaya çıkmıştı.

Biraz tecrübesiz olabilirdim ama doğru kararı vermiştim. Yürürken kendimi gayet iyi hissettiğimi fark ettim.

“Teşekkürler Kaz,” dedim.

“Ne için?”

“Beni desteklediğin için.”

Kaz omuzlarını silkti. “Kısa boylu insanlar böyledir işte. Sana daha şefkatli olduğumuzu söylemiştim ya.”

Güldüm. “Belki de öyledir. Ama uzun boylu olmanın en azından *bir* avantajını bulduğumu söylemeliyim.”

Kaz kaşını kaldırdı.

“Ampuller,” dedim. “Eğer herkes senin gibi kısa boylu olsaydı, ampulleri kim değiştirecekti Kaz?”

Kaz güldü. “Altmış üç numaralı gerekçeyi unutuyorsun evlat!”

“O neymiş?”

“Eğer herkes kısa boylu olsaydı, daha alçak tavanlar yapabildik! İnşaat giderlerimiz ne kadar azalırdı düşünsene!”

Diğerlerine yetişip kütüphaneden çıkarken, başımı sallayarak güldüm.

Yazarın Sonsözü

İşte bu kadar. Anılarımın ikinci kitabı. Bu, son değil elbette. Son olduğunu düşünmemiştiniz, değil mi? Daha sunağa bağlandığımı ve kurban edilmek üzere olduğum bölüme bile gelmedik! Ayrıca bu kitaplar en azından üçleme olur her zaman. Aksi takdirde epik olmaz!

Bu cilt hayatımın önemli bir bölümünü içeriyordu. Meşhur Attica Smedry ile -pek gösterişli olmasa da- ilk karşılaşmamı. İlk liderlik tecrübemi. Fırtınakoparan Merccekleri. İlk kez jet motoru gibi kullanma fırsatı elde etmemi. (Bundan hiç bıkmıyorum.)

Yollarımız ayrılmadan önce size son bir açıklama borçluyum. Bir gemiyle ilgili: Theseus'un gemisi. Hatırladınız mı? Geminin bütün kalasları değiştirilmişti ve aynı gemiymiş gibi görünmeye devam etmesine rağmen öyle değildi.

Size o gemi olduğumu söylemiştim. Belki artık kitabı okuduğunuza göre bunun sebebini anlıyorsunuzdur.

Artık genç halimi gayet iyi tanıyorsunuz. Onun hakkın da iki kitap okudunuz ve bir insan olarak sergilediği gelişme şahit oldunuz. Camdan bir ejderhanın tepesine tırman-

mak, Kâtibin Kemikleri'nin bir üyesini mağlup etmek ve babasını Iskenderiye Küratörlerinin pençesinden kurtarmak gibi kahramanca hareketlere imza attığını gördünüz.

Otobiyografimi neden bu kadar eskilerden, hâlâ iyi bir insan olabileceğime dair işaretler sergilerken başlattığımı merak ediyordunuz. Dedğim gibi, ben Theseus'un gemisiyim. Bir zamanlar gerçekten büyük bir potansiyel bandırıyor, umutlarla dolu o çocuktum. Artık öyle biri değilim. Kopyayım. Sahteyim.

Ben o delikanlının büyüyüp dönüştüğü kişiyim ama o değilim. Öyle olmam gerekirmiş gibi görünse de herkesin dediği gibi bir kahraman değilim.

Bu serinin amacı, benim geçirdiğim değişimleri göstermek. Benliğimin parçalarının yavaş yavaş değiştiğini görmeyi sağlamak; ta ki aslından hiçbir eser kalmayana dek.

Ben aslında hiç de hak etmediği gösterişli bir şatonun bodrum katında hayat hikâyesini yazan zavallı ve acınacak bir insanım. Kahraman değilim. Kahramanlar sevdikleri insanların ölmesine göz yummazlar.

Kendimle gurur duymuyorum ama herkesin gerçekleri öğrenmesini sağlamaya kararlıyım. Yalanların sona ermesinin vakti geldi; insanların Theseus'un gemisinin sadece bir kopyadan ibaret olduğunu fark etmesinin vakti geldi.

Eğer aslı gerçekten var olduysa tabii.

söylemek bana düşmezdi.

“Bastille!” diye haykırdım, kanlı bedenini kollarıma alarak. “Neden?”

Cevap vermedi. Tavana dikmiş olduğu gözleri cam gibiydi; ruhu çoktan gitmişti. Ürpererek onu kendime doğru çektim ama bedeni soğumaya başlamıştı.

“Hayır, ölemezsin!” dedim. “Lütfen.”

Faydası yoktu. Bastille ölmüştü. Gerçekten ölmüştü. Uzunları bütün gece açık kalmış bir arabanın aküsünden daha ölüydü. O güne dek gördüğüm her ölüden iki kat ölüydü. İşte *o denli* ölüydü.

“Hep benim hatam,” dedim. “Seni Kiliman ile savaşılmaya getirmemeliydim!”

Her ihtimale karşı nabzını yokladım. Nabızı atmıyordu. Çünkü ölmüştü işte.

Nefes alıp almadığını görmek için yüzüne bir ayna koydum. Aynada buğu yoktu elbette. Çünkü Bastille tamamen ve bütünüyle ölmüştü.

“Daha çok gençtin,” dedim. “Aramızdan ayrılmak için çok gençtin. Ölüm o kadar insanın arasından neden senin gibi genç birini buldu sanki? Ölmek için çok gençtin.”

Numara yapmadığından emin olmak için parmağını sıktım ama kıpırdamadı bile. Onu çimdikledim ve sonra da yüzüne tokat attım. Hiçbiri işe yaramadı.

Öldüğünü kaç kere söylemem gerekiyor? Öldüğü için morarmaya başlamış olan yüzüne baktım ve biraz daha ağladım.

Bastille öyle ölüydü ki bu bölümün kitapta yer almasının iki sebebi olduğunu bile fark etmedim. Birincisi, Bastille’in söz vermiş olduğum üzere bir yerde ölmesiydi. (Gördünüz mü, bu konuda yalan söylemiyordum işte! Ha ha!)

İkincisi de, son sayfayı okumak için buraya atlayanların –ki bu bir okurun yapabileceği en berbat ve en korkunç şeylerden biri-

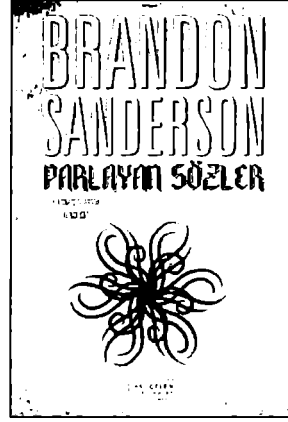
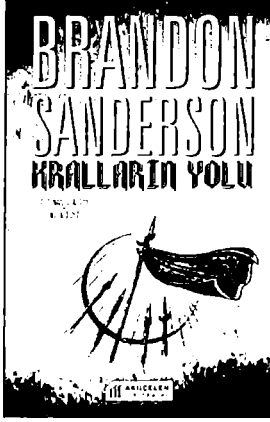
dir– Bastille’in öldüğünü okuyup şok geçirmesi ve sinirlenmesiydi.

Diğerleri bu sayfaları görmezden gelebilir. (Bastille’in öldüğünü söylemiş miydim?)

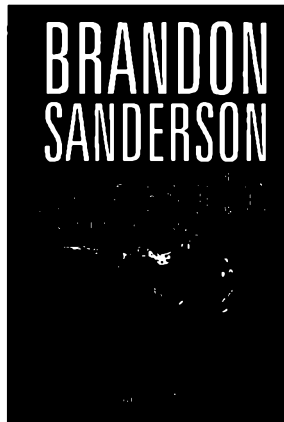
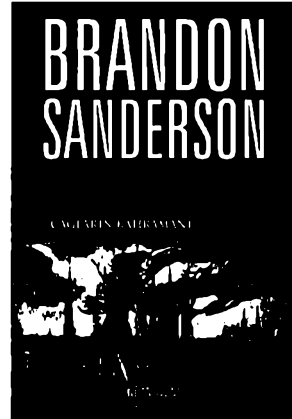
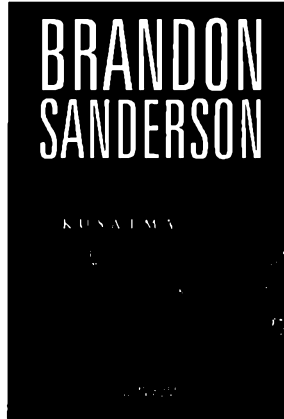
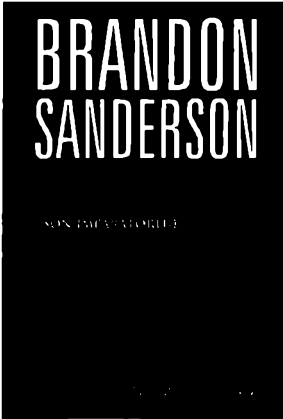
Son.

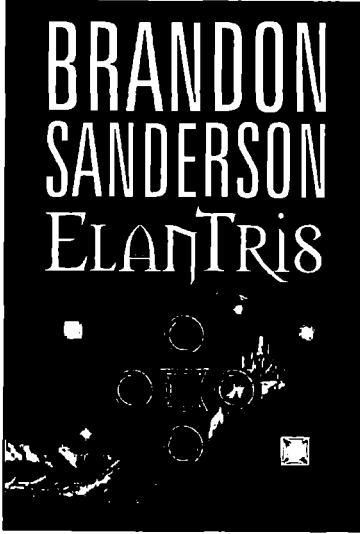
Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer
Brandon Sanderson kitapları

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

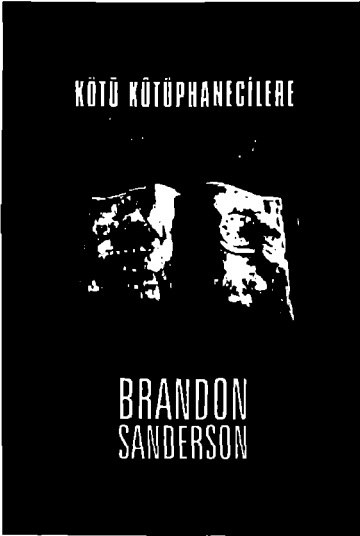

SİSSOYLU

ALCATRAZ

LEJYON

